

รายงานการวิจัย

การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมการสอนอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอน
แบบจอลี่ โฟนิกส์สำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา
ในจังหวัดเพชรบูรณ์

**The Development of a Training Program on Teaching Reading
through Jolly Phonics Program for Primary School Teachers
in Phetchabun Province**

ศิวกรณ์ ใสโต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ
คณะครุศาสตร์

ประจำปีงบประมาณ 2561

รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

**การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมการสอนอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอน
แบบจอลี่ โฟนิกส์สำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา
ในจังหวัดเพชรบูรณ์**

**The Development of a Training Program on Teaching Reading
through Jolly Phonics Program for Primary School Teachers
in Phetchabun Province**

**สิวภรณ์ ไสโต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ
คณะครุศาสตร์**

ทุนอุดหนุนโดย งบประมาณแผ่นดินที่พิจารณาโดยผ่านความเห็นชอบ

จากสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ

ประจำปีงบประมาณ 2561

ชื่องานวิจัย

การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมการสอนอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนแบบจอลลี โฟนิคส์ สำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาในจังหวัดเพชรบูรณ์

The Development of a Training Program on Teaching Reading through Jolly Phonics Program for Primary School Teachers in Phetchabun Province

ผู้วิจัย

ศิวภรณ์ ไสโต

สาขาวิชา

ภาษาอังกฤษ

คณะ

ครุศาสตร์

มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ปีเสร็จวิจัย 2561

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมการสอนอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนแบบจอลลี โฟนิคส์ สำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา ในจังหวัดเพชรบูรณ์ โดยมีวัตถุประสงค์การวิจัยดังนี้ 1) เพื่อพัฒนาและหาประสิทธิภาพของหลักสูตรฝึกอบรมการสอนอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนแบบจอลลี โฟนิคส์ สำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา ในจังหวัดเพชรบูรณ์ให้มีประสิทธิภาพของกระบวนการ (E1) และประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E2) ตามเกณฑ์ 75/75 และ 2) เพื่อศึกษาระดับความพึงพอใจของครูผู้สอนภาษาอังกฤษที่มีต่อหลักสูตรฝึกอบรม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1) หลักสูตรฝึกอบรมคำภาษาอังกฤษ 2) แบบประเมินความพึงพอใจต่อหลักสูตรฝึกอบรม กลุ่มตัวอย่างเป็นครูผู้สอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาในจังหวัดเพชรบูรณ์ จำนวน 45 คน โดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง ใช้เวลาในการทดลอง 18 ชั่วโมง เป็นเวลา 3 วัน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. หลักสูตรฝึกอบรมการสอนอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนแบบจอลลี โฟนิคส์ สำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา ในจังหวัดเพชรบูรณ์ ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพ โดยค่าประสิทธิภาพของกระบวนการ (E1) = 81.44 และค่าประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E2) = 85.04 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 75/75
2. ครูผู้สอนภาษาอังกฤษที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจต่อหลักสูตรฝึกอบรมในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

คำสำคัญ: การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม, การสอนอ่านภาษาอังกฤษ, วิธีสอนอ่านแบบจอลี่ โพนิกส์

Title	The Development of a Training Program on Teaching Reading Using Jolly Phonics Method for Primary School Teachers in Phetchabun Province
Researcher	Miss Siwaporn Saito
Program	English Program
Faculty	Faculty of Education Phetchabun Rajabhat University
Year	2018

ABSTRACT

The research aims to develop a training program for teaching reading using Jolly Phonics method for primary teachers in Phetchabun Province. The objectives were 1) to develop a training program to meet the efficiency criteria of E1/E2 at 75/75 which compared the percentage of formative assessment scores with the summative assessment scores; and 2) to survey teachers' satisfaction towards the training program. The research instruments used for this study were: 1) a training program for teaching reading using Jolly Phonics methods and 2) a set of questionnaire to survey teachers' satisfaction towards the quality of the training program. The samples were 45 teachers in primary schools at Phetchabun Province which were purposively selected. The training program was conducted for three days or 18 hours in total. The mean, standard deviation, and percentage were used to analyze the data.

The research findings were as follows:

1. The developed training program was proved to be efficient by comparing the percentage of formative assessment scores (E1) (81.44) with the summative assessment scores (E2) (= 85.04) which was higher than the established requirement of 75/75.
2. The satisfaction towards the quality of the training program of the teachers was at the highest level.

Keywords: Training Program; Methods of Teaching Reading, Phonics Method

(ค)

กิตติกรรมประกาศ

รายงานการวิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยคำแนะนำต่างๆ จากคณาจารย์ในสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ และคณาจารย์อีกหลายๆ ท่านในมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ และความร่วมมือช่วยเหลืออย่างดียิ่งจากบุคคลหลายฝ่าย ที่สละเวลาให้คำแนะนำ คำปรึกษา รวมถึงข้อเสนอแนะต่าง ๆ อันเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการดำเนินการวิจัยในครั้งนี้

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติและสถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ที่ได้ให้ทุนอุดหนุนการวิจัยครั้งนี้มา ณ ที่นี้ด้วย

ศิวกรณ์ ไสโต

17 ธันวาคม 2561

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ข
กิตติกรรมประกาศ.....	ค
สารบัญตาราง.....	จ
สารบัญรูป.....	ฉ
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	3
1.3 สมมุติฐานการวิจัย	4
1.4 ระเบียบวิธีวิจัย.....	4
1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ	4
1.6 ประโยชน์ของการวิจัย.....	5
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	6
2.1 การจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ	6
2.2 แนวคิดพื้นฐานของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ	8
2.3 เอกสารเกี่ยวกับการอ่านและการออกเสียงภาษาอังกฤษ.....	9
2.4 เอกสารเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตร.....	16
2.5 เอกสารเกี่ยวกับหลักสูตรฝึกอบรม	25
2.6 เอกสารเกี่ยวกับความพึงพอใจ	35
บทที่ 3 วิธีการดำเนินการวิจัย.....	45
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	45
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	45
3.3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	45
3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล	47
3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล	47
3.6 สถิติที่ใช้ในการวิจัย	47

(จ)

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 4 ผลการวิจัย.....	48
4.1 สัญลักษณะในการวิเคราะห์ข้อมูล	48
4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	48
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	52
5.1 สรุปผลการวิจัย.....	52
5.1 อภิปรายผล.....	52
5.2 ข้อเสนอแนะ.....	55
บรรณานุกรม.....	56
ภาคผนวก.....	61
ภาคผนวก ก คู่มือครูสำหรับหลักสูตรฝึกอบรม.....	61
ภาคผนวก ข ประวัติผู้วิจัย.....	129

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาอังกฤษ มีบทบาทในชีวิตความเป็นอยู่ของคนไทยมากขึ้น การเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นประโยชน์ต่อคนไทย รัฐบาลจึงได้กำหนดให้นักเรียนได้เรียนภาษาอังกฤษในทุกระดับชั้น กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดให้กลุ่มสาระ การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเป็นหนึ่งใน 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 โดยกำหนดวิสัยทัศน์ไว้โดยมุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศ สื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ โดยได้กำหนดหัวข้อเกี่ยวกับด้านภาษาเพื่อการสื่อสารไว้เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน แลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารแสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ตีความ นำเสนอข้อมูลความคิดรวบยอดและความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551 : 190-191) กองบรรณธิการวารสารสานปณิธิ (2546: 45) กล่าวว่าสถานการณ์การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบัน ครูส่วนมากยังใช้วิธีการสอนแบบยึดครูเป็นศูนย์กลางของการเรียนการสอน (Teacher-centered) จึงเป็นเสมือนการควบคุมและการถ่ายทอดความรู้ อีกทั้งผู้สอนยังเป็นผู้เลือกและกำหนดกิจกรรมการเรียนการสอน ทำให้การเรียนรู้ทักษะทางภาษาถูกขวางกั้นด้วยการขาดการเข้าร่วมและการเสริมแรงด้วยตนเองของผู้เรียน จำนวนผู้สอนยังไม่เพียงพอต่อจำนวนผู้เรียน เนื่องจากการขยายตัวอย่างรวดเร็วของจำนวนประชากรในกรุงเทพมหานคร แต่ละห้องเรียนมีผู้เรียนมากถึง 40-50 คน ซึ่งการจัดชั้นเรียนแบบอุดมคติควรมีนักเรียนไม่เกิน 20 คน นอกจากนี้ สมโภชน์ พนาवास (2547: 17) ได้ตั้งสมมติฐานสาเหตุที่เด็กไทยไม่เก่งภาษาอังกฤษไว้ 2 ประการ โดยสมมติฐานแรกคือ ครูไม่เก่งภาษาอังกฤษ และสมมติฐานที่สอง คือครูสอนไม่เป็น ไม่เข้าใจกระบวนการสอนและการถ่ายทอด จากสมมติฐานข้อแรกเป็นที่ทราบดีว่าครูที่สอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันมีทั้งที่จบวิชาเอกทางภาษาอังกฤษและจบวิชาเอกอื่น ๆ ส่วนสมมติฐานข้อที่สอง อาจเป็นไปได้ที่ครูเก่งในส่วนของตัวภาษาแต่สอนไม่เป็น ไม่เข้าใจกระบวนการสอนภาษาที่แท้จริง เพียงแต่ทราบว่ากระทรวงศึกษาธิการมีนโยบายให้ยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ (Child-centered Approach) และสอนโดยใช้กระบวนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) แต่ไม่ได้เข้าใจถึงหลักของวิธีการสอนดังกล่าวอย่างถ่องแท้

นอกจากปัญหาที่กล่าวมาข้างต้นในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศ ปัญหาอีกอย่างหนึ่งที่พบในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษก็คือ การออกเสียงที่ถูกต้องตามเจ้าของภาษา

โดยเฉพาะเสียงภาษาอังกฤษบางเสียงที่เป็นปัญหาในการออกเสียงสำหรับคนไทย ดังที่ ปรียา โนแก้ว และประนุท สุขศรี (2548) ได้กล่าวว่าแม้ผู้เรียนจะมีความเข้าใจอย่างลึกซึ้งเกี่ยวกับการออกเสียงตามทฤษฎี แต่ในทางปฏิบัติผู้เรียนก็อาจจะยังไม่สามารถจำแนกหรือออกเสียงได้อย่างถูกต้องความผิดพลาดหรือผิดพลาดที่เกิดขึ้นในการออกเสียงนั้น มีตั้งแต่ในระดับที่ไม่ก่อให้เกิดปัญหาในการสื่อสาร ไปจนถึงระดับที่ก่อให้เกิดความสับสนในการสื่อสารได้ ในการออกเสียงผู้เรียนชาวไทยมักจะเลือกใช้เสียงที่ตนคุ้นเคยและใกล้เคียงกับเสียงที่มีอยู่ในภาษาแม่ของตนมาใช้แทนเสียงในภาษาอังกฤษ ตัวอย่างเช่น การใช้ “ร” ในภาษาไทยแทนเสียง “r” ในภาษาอังกฤษในคำว่า rain, rice, right แต่ว่าผู้เรียนเลือกใช้เสียง “l” แทน ก็จะทำให้ความหมายของคำเหล่านี้เปลี่ยนไปเช่น rain กลายเป็น lain, rice กลายเป็น lice และ right กลายเป็น light (พินทิพย์ ทวยเจริญ, 2547 : 8)

นอกจากนี้ความแตกต่างของระบบเสียงระหว่างภาษาไทยกับระบบเสียงภาษาอังกฤษ ซึ่งในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศนั้น การรู้แต่คำศัพท์และโครงสร้างเพียงอย่างเดียวยังไม่เพียงพอ นักเรียนบางคนไม่สามารถเรียนรู้การออกเสียงได้เนื่องจากขาดความเข้าใจในเรื่องการเชื่อมโยงตัวอักษรและเสียงที่ไม่คุ้นเคยหรืออ่านออกเสียงผิดและยังไม่เข้าใจความหมายของคำศัพท์ที่ออกเสียงนั้นอีกด้วย ดังนั้นนอกจากการสอนให้ผู้เรียนสามารถออกเสียงได้ถูกต้องแล้ว การเข้าใจความหมายของคำศัพท์ที่ออกเสียงก็เป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นด้วยเช่นกัน (บำรุง ไตรรัตน์, 2547: 53) การมีความรู้คำศัพท์ไม่เพียงพอส่งผลให้มีความสามารถในการทักษะฟัง พูด อ่าน เขียน อยู่ในเกณฑ์ต่ำ คือ ฟังภาษาอังกฤษไม่เข้าใจ พูดภาษาอังกฤษไม่คล่อง ไม่เข้าใจบทอ่านในทันที อีกทั้งไม่สามารถเขียนภาษาอังกฤษได้ ดังนั้นคำศัพท์จึงเป็นสิ่งจำเป็นในการเรียนภาษา

จากความสำคัญของคำศัพท์ดังกล่าว Van (1963 อ้างถึงใน พะเยา พรหมเทศ, 2549 : 1) กล่าวว่า การรู้คำศัพท์และความสามารถในการใช้คำศัพท์ในสถานการณ์ต่างๆ จะช่วยให้ผู้เรียนมีความมั่นใจในการใช้ภาษา เพราะองค์ประกอบที่สำคัญในการสื่อสารคือคำศัพท์ การสื่อสารโดยใช้กฎไวยากรณ์ที่ผิดๆ ก็ยังเป็นที่น่าสนใจ แต่การสื่อสารโดยใช้คำศัพท์ที่ผิดๆ กลับทำให้เกิดการเข้าใจผิดถึงการพัฒนาการด้านภาษาของตนเอง ผู้สอนจึงควรสอนคำศัพท์ให้แก่ผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศเพราะการรู้คำศัพท์มีประโยชน์ต่อทักษะการใช้ภาษาด้านต่างๆ เป็นอย่างมาก

แนวทางหนึ่งที่สามารถนำมาใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่าน เขียนและสะกดคำภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องชัดเจน และยังช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายของคำที่ผู้เรียนออกเสียงนั้น คือ การใช้วิธีสอนแบบจอลลี โพนิกส์ ซึ่งวิธีการเรียนการสอนแบบจอลลี โพนิกส์นี้ คือ รูปแบบการเรียนภาษาโดยการเรียนรู้ความสัมพันธ์ของตัวอักษรและเสียงของตัวอักษรซึ่งมีหน่วยเสียงที่สัมพันธ์กัน วิธีจอลลี โพนิกส์เป็นวิธีการสอนที่สามารถช่วยในการอ่านออกเสียงและสะกดคำ มักใช้ในการสอนระดับเบื้องต้นหรือระดับประถมศึกษา (Rayner et.al.อ้างถึงใน จารุวรรณ สายสิงห์, 2546 : 4) ซึ่งสอดคล้องกับ Weaver (1994) ที่ได้กล่าวว่า การเรียนด้วยวิธีโพนิกส์ทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ลักษณะตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ของเสียงแต่ละเสียงก่อนการอ่านจริงในบริบทของภาษาเขียน

และยังส่งเสริมให้ตระหนักถึงความแตกต่างของเสียงต่างๆ ของคำ กลุ่มคำพื้นฐานสำหรับผู้เริ่มเรียนที่จะฝึกวิเคราะห์เสียง เพื่อช่วยให้เด็กสามารถวิเคราะห์คำอื่นๆ ได้ เป็นแนวทางหนึ่งในการสอนการอ่านออกเสียงและการสะกดคำ โดยเน้นความสัมพันธ์ระหว่างเสียงและสัญลักษณ์ของเสียง นอกจากนี้จะช่วยให้ผู้เรียนแก้ปัญหาการอ่านเบื้องต้นก่อนจะก้าวผ่านไปเรียนในระดับที่สูงขึ้นต่อไป

นักจิตวิทยาได้ให้ความเห็นว่า วิธีการสอนโดยใช้ขั้นตอนจอลี่ โพนิกส์ เป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพในการสอนอ่านออกเสียง การเขียนและการสะกดคำขั้นพื้นฐาน ซึ่งจะช่วยให้เด็กสร้างพื้นฐานการอ่านออกเสียงในระดับคำ ควบคู่ไปกับการเขียนและการสะกดคำ ทำให้เด็กสามารถพัฒนาทักษะการอ่านไปสู่ระดับที่สูงขึ้นได้ จากการทำวิจัยของคณะกรรมการวิจัยการอ่านระดับชาติ (National Reading Research Panel) ประเทศสหรัฐอเมริกาได้ศึกษาวิจัยถึงสาเหตุของความล้มเหลวของระบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ โดยได้วิเคราะห์วิจัยวิธีการสอนในอดีตย้อนกลับไปประมาณ 30 ปี เพื่อหาวิธีใหม่ที่สอนอ่านได้ผลและไม่เปลืองงบประมาณรัฐ ผลงานวิจัยนี้สรุปว่า วิธีที่ได้ผลที่สุดที่จะให้ผู้เรียนอ่านภาษาอังกฤษอย่างชด้อยชัดคำด้วยความมั่นใจ ต้องเริ่มจากการสอนให้ผู้เรียนรู้จักแยกแยะหน่วยเสียงภาษาอังกฤษก่อนที่จะอ่านเป็นคำ และเมื่อเอาหน่วยเสียงมาเชื่อมกับตัวอักษร ผู้เรียนสามารถที่จะอ่านภาษาอังกฤษได้อย่างง่ายดายและชด้อยชัดคำ (อินทรา ศรีประสิทธิ์, 2552) ดังนั้นในการใช้วิธีการสอนแบบ โพนิกส์สำหรับผู้เรียนที่มีใจเจ้าของภาษาหรือเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองจำเป็นต้องคำนึงถึงวิธีการที่จะให้ผู้เรียนสามารถออกเสียงได้อย่างถูกต้องตลอดจนรู้ความหมายของคำๆ นั้น

ด้วยเหตุผลที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อพัฒนาความรู้ความสามารถในการสอนอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนแบบจอลี่ โพนิกส์ สำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาจังหวัดเพชรบูรณ์ เพื่อใช้ในการฝึกอบรมครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษให้มีความรู้และความเข้าใจเรื่องการสอนอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนแบบจอลี่ โพนิกส์ ช่วยในการพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น และเพื่อเป็นการแก้ไขปัญหาเด็กอ่านและสะกดคำภาษาอังกฤษไม่ได้

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดวัตถุประสงค์ไว้ดังนี้

- 1.2.1 เพื่อพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมการสอนอ่านภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีสอนแบบจอลี่ โพนิกส์ สำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75
- 1.2.2 เพื่อศึกษาระดับความพึงพอใจของครูผู้สอนภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาที่มีต่อหลักสูตร ฝึกอบรมการสอนอ่านภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีสอนแบบจอลี่ โพนิกส์

1.3 วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมการสอนอ่านภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีสอนแบบจอลี่ โพนิกส์ สำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา โดยดำเนินการตามหัวข้อดังต่อไปนี้

1.3.1 การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

1.3.1.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นครูผู้สอนภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาในจังหวัดเพชรบูรณ์

1.3.1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นครูผู้สอนภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา ที่สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเพชรบูรณ์เขต 1, 2 และ 3 ซึ่งได้มาจากการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling) จำนวนทั้งสิ้น 45 คน

1.3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

1.3.2.1 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ มี 2 ชนิด ได้แก่ หลักสูตรฝึกอบรมการสอนอ่านภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีสอนแบบจอลี่ โพนิกส์ สำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา และแบบสอบถามความพึงพอใจของครูผู้สอนที่มีต่อหลักสูตรฝึกอบรมการสอนอ่านภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีสอนแบบจอลี่ โพนิกส์

1.3.3.2 การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

1.4 สมมุติฐานการวิจัย

1.4.1 หลักสูตรฝึกอบรมการสอนอ่านภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีสอนแบบจอลี่ โพนิกส์ สำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75

1.4.2 ครูผู้สอนภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษามีความพึงพอใจต่อหลักสูตรฝึกอบรมการสอนอ่านภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีสอนแบบจอลี่ โพนิกส์ สำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาอยู่ในระดับมาก

1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ

1.5.1 ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา หมายถึง ครูประจำการหรือครูอัตราจ้างที่ปฏิบัติการสอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา ที่สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเพชรบูรณ์เขต 1, 2 และ 3

1.5.2 หลักสูตรชุดฝึกอบรม หมายถึง หลักสูตรการสอนอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนแบบ จอลี่โฟนิคส์ ซึ่งใช้เวลาทั้งสิ้น 3 วัน เวลาทั้งหมด 18 ชั่วโมง

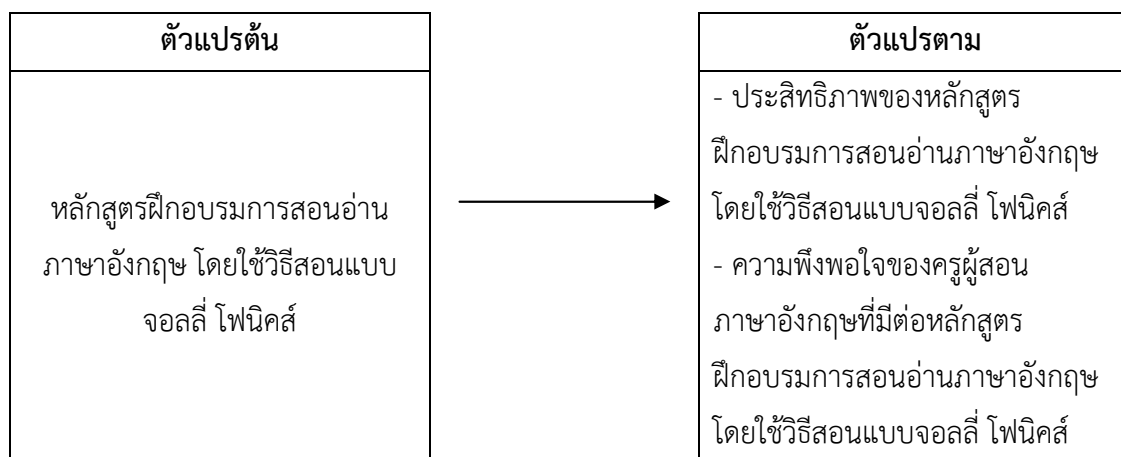
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.6.1 ได้หลักสูตรฝึกอบรมการสอนอ่านภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีสอนแบบจอลี่ โฟนิคส์ สำหรับ ครูผู้สอนภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา ซึ่งมีประสิทธิภาพ และให้ครูผู้สอนนำไปปรับใช้ในการ สอนต่อไป

1.6.2 ทำให้ทราบระดับความพึงพอใจของครูผู้สอนที่มีต่อหลักสูตรฝึกอบรมการสอนอ่าน ภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีสอนแบบจอลี่ โฟนิคส์

1.7 กรอบแนวความคิดของโครงการวิจัย

จากการศึกษาค้นคว้า เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรฝึกอบรมการสอนอ่าน ภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีสอนแบบจอลี่ โฟนิคส์ ผู้วิจัยได้นำหลักการ แนวคิด ทฤษฎี และผลการวิจัย ที่เกี่ยวข้องมาใช้ในการดำเนินการจัดทำและพัฒนานวัตกรรมขึ้น ตามกรอบแนวคิด ดังนี้

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสาร แนวคิดทฤษฎี เพื่อเป็นแนวทางสำหรับการศึกษาค้นคว้า ดังต่อไปนี้

- 2.1 การจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
- 2.2 แนวคิดพื้นฐานของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
- 2.3 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่านและการออกเสียง
- 2.4 เอกสารเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตร
- 2.5 เอกสารเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม
- 2.6 เอกสารเกี่ยวกับความพึงพอใจ
- 2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 การจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ต้องอาศัยกระบวนการคิด และฝึกฝนการใช้ภาษาการสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในและนอกชั้นเรียน เพื่อให้ผู้เรียนนำภาษาไปใช้ในสถานการณ์จริง ทั้งภาษาพูดและภาษาเขียนให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ เหมาะสมกับเทศกาลเทศะ และสังคมวัฒนธรรมของภาษานั้นๆ นอกจากนี้ยังต้องเน้นความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศที่เรียน เพื่อเป็นเครื่องมือในการค้นคว้าหาความรู้ในวิชาอื่นๆ และนำไปใช้ต่อในการประกอบวิชาชีพ

การจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ (Learner-Centered) โดยมุ่งเน้นกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียน ซึ่งมีจุดมุ่งหมายให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อสื่อสารได้ ผู้สอนควรเลือกกลยุทธ์การเรียนรู้ต่างๆ (Learner Strategies) ที่เหมาะสมกับวัยและระดับชั้นของผู้เรียนเพื่อให้ผู้เรียนมีลีลาการเรียนรู้ (Learning Styles) เป็นของตนเอง

ในปัจจุบันมีความคิดเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศหลายแนวคิดด้วยกันแต่ละแนวคิดช่วยสร้างความคิดที่เป็นระบบแก่ผู้สอน ช่วยให้ทราบถึงการวิเคราะห์ สังเคราะห์หรือกรอบในการพัฒนานวัตกรรมเกี่ยวกับการสอนภาษาต่างประเทศ และการวัดผลประเมินผลให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ตลอดจนเป็นพื้นฐานสำหรับการแสวงหาความรู้เพิ่มเติม เพื่อการพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศต่อไป

การจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับแนวทางการปฏิรูปการเรียนรู้ตามพระราชบัญญัติการศึกษาพุทธศักราช 2542 หลักสูตรขั้นพื้นฐาน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษา ต่างประเทศ มุ่งเน้นการพัฒนาให้ผู้เรียนมีทักษะทางภาษา และทักษะในการเรียน โดยคาดหวังว่าผู้เรียนภาษาต่างประเทศ

อย่างต่อเนื่องตั้งแต่ระดับประถมศึกษาจนถึงมัธยมศึกษา จะมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้อย่างมั่นใจตามเจตนารมณ์ตลอดจนมีความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมที่หลากหลายของประชาคมโลก รวมทั้งสามารถถ่ายทอดวัฒนธรรมและเอกลักษณ์ไทยสู่สังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์

โครงสร้างของหลักสูตรภาษาต่างประเทศ กำหนดตามระดับความสามารถ ทางภาษา และการพัฒนาของผู้เรียน (Proficiency - Based) เป็นสำคัญโดยจัดแบ่งเป็น 4 ระดับ คือ

1. ช่วงชั้น ป.1-3 ระดับเตรียมความพร้อม (Preparatory Level)
2. ช่วงชั้น ป.4-6 ระดับต้น (Beginner Level)
3. ช่วงชั้น ม.1-3 ระดับกำลังพัฒนา (Developing Level)
4. ช่วงชั้น ม.4-6 ระดับก้าวหน้า (Expanding Level)

วิสัยทัศน์ของกลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ

พัฒนา และส่งเสริมผู้เรียนให้มีความคิดริเริ่ม สร้างสรรค์ทำงานอย่างเป็นระบบ สื่อสารกับชาวต่างประเทศได้อย่างมั่นใจ ภาคภูมิใจในวัฒนธรรมท้องถิ่น มีวิสัยทัศน์กว้างไกล และมีการเรียนรู้ต่อเนื่องตลอดชีวิต

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน กำหนดสาระ และมาตรฐานการเรียนรู้ เป็นเกณฑ์ในการกำหนดคุณภาพของผู้เรียน เมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน ซึ่งกำหนดไว้เฉพาะขั้นจำเป็นพื้นฐานในการดำรงชีวิต ให้มีคุณภาพสำหรับสาระ และมาตรฐานการเรียนรู้ตามความสามารถ ความถนัดและความสนใจของผู้เรียน สถานศึกษาสามารถพัฒนาเพิ่มเติมได้ สาระและมาตรฐานการเรียนรู้การศึกษาขั้นพื้นฐาน

องค์ความรู้ของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ประกอบด้วย

- สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการพัฒนา
- สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม
- สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้
- สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ

สาระที่ 1: ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจกระบวนการฟังและการอ่านสามารถตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และนำความรู้มาใช้อย่างมีวิจารณญาณ

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะในการสื่อสารทางภาษา และแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารความคิดเห็นแสดงความรู้สึก โดยใช้เทคโนโลยีและการจัดการที่เหมาะสม เพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต

มาตรฐาน ต 1.3 เข้าใจกระบวนการพูดการเขียน และการสื่อสารข้อมูลความคิดเห็น รวบยอดในเรื่องต่างๆ ได้อย่างสร้างสรรค์ มีประสิทธิภาพและมีสุนทรียภาพ

สาระที่ 2: ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ ภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาและนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่าง ระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา กับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างมีวิจารณญาณ

สาระที่ 3: ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศให้เชื่อมโยงความรู้ กับกลุ่มสาระอื่นและเป็นพื้นฐานในการพัฒนาและเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4: ภาษาความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 สามารถใช้ภาษาต่างประเทศ ในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในสถานศึกษาชุมชนและสังคม

มาตรฐาน ต 4.2 สามารถใช้ภาษาต่างประเทศ เป็นเครื่องมือในการเรียนรู้การทำงาน การประกอบอาชีพ การสร้างความร่วมมือ และการอยู่ร่วมกันในสังคม

2.2 แนวคิดพื้นฐานของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 ถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุดผู้เรียนทุกคนสามารถที่จะเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Learner- Centered) มุ่งเน้นกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียน โดยมีเป้าหมายให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ ดังนั้นการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนสำคัญที่สุดจึงเป็นกระบวนการที่ซับซ้อนซึ่งต้องอาศัยความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและครูผู้สอน ตลอดจนกระบวนการเรียนการสอน ซึ่งมีพื้นฐานของทฤษฎีและวิธีการต่างๆ มากมาย ได้แก่ การศึกษาถึงความต่อเนื่องตามลำดับของเนื้อหา หน้าที่ของภาษาความหลากหลายของภาษา วัฒนธรรมและวิเคราะห์ปฏิสัมพันธ์ที่มีต่อกัน จึงทำให้เกิดความหลากหลายของแนวคิดขึ้น และก่อให้เกิดวิธีการสอนที่แตกต่างกันออกไป แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ประกอบไปด้วยแนวคิดเกี่ยวกับการจัดหลักสูตร แนวคิดเกี่ยวกับแนวการสอน และแนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ของวิชาการกระทรวงศึกษาธิการ ได้กล่าวไว้ว่าแนวคิดพื้นฐานของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เป็นการจัดการเรียนการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มุ่งเน้นกระบวนการเรียนรู้ที่มีการฝึกปฏิบัติ มีการนำภาษาไปใช้ได้จริงตามหน้าที่ของภาษา ในการสื่อความหมายโดยมีเป้าหมายอยู่ที่การใช้ภาษาสื่อสารในชีวิตจริง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้ภาษาได้เหมาะสมกับสภาพสังคม ดังนั้นการจัดกระบวนการเรียนรู้จะต้องมุ่งให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกใช้ภาษาให้มาก และการเรียนการสอน ผู้สอนจึง

ควรเลือกใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ต่างๆ (Learning Strategies) ที่เหมาะสมกับวัยและระดับชั้นของผู้เรียนเพื่อให้ผู้เรียนมีลีลาการเรียนรู้ (Learning Styles) เป็นของตนเองกลยุทธ์การเรียนรู้ต่างๆ ได้แก่ กลยุทธ์ในการสื่อสารทักษะการจำ ทักษะการถาม การคิดอย่างมีวิจารณญาณ การคิดเชิงสร้างสรรค์ กระประเมินตนเอง การวางแผน จัดการเรียนรู้ของตนเอง ฯลฯ

ดังนั้นในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ยังไม่สามารถสรุปได้ว่าวิธีการสอนใดเป็นวิธีการที่ดีที่สุด และสมบูรณ์แบบที่สุดเพราะแต่ละวิธีต่างมีจุดเด่น จุดด้อยต่างกัน ขึ้นอยู่กับผู้เรียนเนื้อหา จุดประสงค์และอื่นๆ ที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ และพัฒนาตนเองมากที่สุดแต่สิ่งสำคัญที่สุดอีกประการหนึ่งก็คือ การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ผู้สอนจะต้องจัดกิจกรรมให้นักเรียนได้เกิดการพัฒนาครบ ทั้ง 4 ทักษะ คือ การฟัง พูด อ่าน และเขียน ตามลำดับ

2.3 เอกสารเกี่ยวกับการอ่านและการออกเสียงภาษาอังกฤษ

2.3.1 ความหมายของการอ่าน

การอ่านเป็นทักษะที่มีความสำคัญในชีวิตประจำวัน เพราะการอ่านจะทำให้ได้รับความรู้ ความเพลิดเพลิน ก่อให้เกิดความเข้าใจแนวคิด อารมณ์ และจินตนาการได้ นอกจากนั้น การอ่านยังมีบทบาทสูงสุดในการเล่าเรียนด้วยเหตุนี้ นักการศึกษา นักจิตวิทยา นักภาษาศาสตร์ หลายท่านให้ความเห็นเกี่ยวกับความหมายของการอ่านไว้ดังนี้

บันลือ พฤษะวัน (2545) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ดังนี้

1. การอ่าน คือ การผสมเสียงของตัวอักษรหรือสะกดตัวผสมคำ ซึ่งระยะหนึ่งเรียกว่า “อ่านออก” เพื่อมุ่งให้อ่านหนังสือได้ถูกต้องแตกฉาน ขยายประสบการณ์ในการอ่านคำโดยตรง

2. การอ่าน เป็นการใช้ความสามารถในการผสมผสานของตัวอักษรออกเสียงเป็นคำ เป็นประโยค ทำให้เกิดความเข้าใจความหมายของสิ่งที่อ่าน ซึ่งผู้ฟังฟังแล้วรู้เรื่องเรียกว่า “อ่านได้”

3. การอ่าน เป็นการใช้เทคนิคการจำรูปคำ (word's figuration) เข้าใจรูปประโยคแล้วสรุปเรื่องราว เข้าใจเรื่องราวที่ผู้เขียนสื่อความคิดมายังผู้อ่าน คือ อ่านแล้วสามารถประเมินผลของสิ่งที่อ่านได้ เรียกว่า “อ่านเป็น”

1. การอ่าน เป็นการพัฒนาความคิด โดยผู้อ่านใช้ความสามารถหลายๆ ด้าน นับตั้งแต่การสังเกต การจำรูปคำ การใช้ประสบการณ์เดิมมาแปลความ ตีความ หรือถอดความให้เกิดความเข้าใจเรื่องราวที่อ่านได้ดี ตลอดจนนำสิ่งที่อ่านมาใช้เป็นประโยชน์ เป็นแนวคิด แนวปฏิบัติที่ดี

สุปราณี ดาราฉาย และคณะ (2535) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่านเป็นการแปลความหมายของตัวอักษรออกมาเป็นความคิด และนำความคิดไปใช้ให้เป็นประโยชน์ ดังนั้นหัวใจของการอ่านอยู่ที่ความเข้าใจความหมายของคำ

ประทีน มหาจันทร์ (2534) และสุขุม เฉลยทรัพย์ (2531) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้อย่างสอดคล้องกันว่า การอ่านเป็นกระบวนการในการค้นหาเพื่อแปลความหมายของตัวอักษรหรือสัญลักษณ์อื่นๆ ที่ใช้แทนความคิดเพื่อเพิ่มพูนประสบการณ์ของผู้อ่าน นอกจากนี้แล้ว การอ่านยังเป็นการรวบรวม การตีความหมาย และการประเมินความคิดเหล่านั้น เพื่อทำให้เกิดความเข้าใจแก่ผู้อ่าน การอ่านถือเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดในด้านศิลปะเกี่ยวกับภาษาศาสตร์

จากที่กล่าวมาทั้งหมดพอสรุปได้ว่า การอ่าน คือ กระบวนการในการแปลความหมายจากภาพจากสัญลักษณ์ต่างๆ จากตัวอักษร หรือเรื่องราวออกมาเป็นความคิด โดยอาศัยการรวบรวมและตีความหมายจากการอ่าน เพื่อให้ได้มาซึ่งความเข้าใจเป็นสำคัญ และการอ่านจะประสบความสำเร็จหรือไม่ขึ้นอยู่กับความรู้ความสามารถและประสบการณ์ของผู้อ่านเป็นสำคัญ

2.3.2 จุดมุ่งหมายในการอ่าน

นักภาษาศาสตร์และผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษาได้แบ่งจุดมุ่งหมายของการอ่านออกเป็นข้อๆ ไว้ดังนี้

พันธุ์ทิพา หลายเลิศบุญ (2535) สมพร มั่นตะสูตร (2534) และชูลี อินม้น (2533) มีความคิดเห็นที่สอดคล้องกันว่าจุดมุ่งหมายของการอ่านคือ

1. อ่านเพื่อรอบรู้

การอ่านเพื่อรอบรู้มีวัตถุประสงค์ย่อยๆ 6 ประเด็น คือเพื่อหาคำตอบในสิ่งที่ต้องการ ได้แก่ การอ่านคำแนะนำ การอ่านเพื่อตอบปัญหาที่ข้องใจอยู่ การอ่านเพื่อค้นหาความรู้ต่างๆ ทั้งโดยย่อและอย่างละเอียด การอ่านเพื่อรับรู้ข่าวสาร ข้อเท็จจริง การอ่านเพื่อศึกษาค้นคว้าเป็นพิเศษ เพื่อนำไปใช้ประโยชน์เรื่องใดเรื่องหนึ่งหรือเพื่อเขียนตำราวิชาการ อ่านเพื่อรวบรวมข้อมูลนำมาทำรายงาน ทำการวิจัย เผยแพร่ในหมู่นักวิชาการ ผู้สนใจทั่วไปอันเป็นประโยชน์แก่ส่วนรวมเป็นการอ่านเพื่อต้องการรู้ในสิ่งที่ผู้อ่านเป็นปัญหาหรือต้องการให้ความรู้ของตนเองออกเผยหรือต้องการเพื่อประกอบอาชีพ การอ่านจึงเน้นถึงความรู้ในวิทยาการแขนงต่างๆ

2. อ่านเพื่อความคิด

การอ่านเพื่อให้เกิดความคิด เป็นการอ่านที่แสดงทัศนะที่ได้จากการอ่านวัสดุสิ่งพิมพ์ ซึ่งได้แก่ บทความ บทวิจารณ์ บทวิจยต่างๆ การอ่านลักษณะนี้เป็นการอ่านเพื่อทำความเข้าใจแนวคิดสำคัญการจัดลำดับขั้นแนวความคิดของผู้เขียนพร้อมทั้งพิจารณาหาเหตุผลและแรงจูงใจในการเขียนเรื่องนั้นขึ้นมา

3. อ่านเพื่อความบันเทิง

เป็นการอ่านหนังสือเพื่อการพักผ่อน ผ่อนคลายอารมณ์และเป็นการอ่านที่ช่วยให้เกิดความบันเทิงควบคู่ไปกับความคิด ได้แก่ การอ่านหนังสือประเภทเรื่องสั้น นิทาน นิยาย

นวนิยาย บทละคร ทั้งระดับที่เป็นวรรณกรรม หรือวรรณคดี โดยมีจุดมุ่งหมายในการอ่านเพื่อความเพลิดเพลินเป็นสำคัญ

4. อ่านเพื่อหาความคิดแปลกใหม่

เป็นกระบวนการให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ในตัวผู้อ่าน เช่น การอ่านผลการทดลอง การค้นคว้าวิจัย และการเสนอความคิดใหม่ในหนังสือต่างๆ ซึ่งอาจหาได้ทั้งจากหนังสือสารคดีและบันเทิงคดี

5. การอ่านเพื่อปรับปรุงบุคลิกภาพ

เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่า การอ่านเป็นการพัฒนาความรู้ความคิดและทัศนคติได้ดียิ่งขึ้น ผู้รักการอ่านจึงเป็นคนทันสมัย น่าคบ สามารถที่จะเข้าร่วมสนทนากับทุกคนขึ้น เพราะรับรู้ข่าวสารและพร้อมที่จะแลกเปลี่ยนความรู้ข่าวสารกับผู้อื่นได้ เนื่องจากการอ่านมากย่อมทำให้รู้มาก ทำให้บุคคลเป็นที่ยอมรับของสังคม เนื้อหาข่าวสารบางประการในหนังสือจะทำให้ผู้อ่านนำมาปรับปรุงบุคลิกภาพของตนได้เป็นอย่างดี การอ่านจึงช่วยพัฒนาบุคลิกภาพได้เป็นอย่างดี

6. อ่านเพื่อสนองความต้องการอื่นๆ

เป็นการอ่านที่ใช้ในการช่วยขจัดเซยความต้องการของคนเราที่ยังขาดอยู่ เช่น ความต้องการความมั่นคงในชีวิต ต้องการเป็นที่ยอมรับของกลุ่ม การอ่านจึงมีส่วนช่วยขจัดเซยความต้องการโดยผู้อ่านใช้หนังสือในการแก้ปัญหาของตนเองเพื่อขยายขอบเขตของความสนใจในสิ่งใหม่หรือเพื่อสร้างภาพอารมณ์ที่ต้องการ เช่น เมื่อเกิดความรู้สึกเหนื่อย กลุ่มใจ ผู้อ่านมักจะไปพึ่งหนังสือเบาๆ เรื่องที่เคยรู้จัก หรือเคยอ่านสนุกสันทมาอ่าน แต่บางครั้งก็อยากจะอ่านเรื่องใหม่ๆ แนวทางใหม่ๆ เพื่อปรับตัวให้เข้ากับวิถีการดำรงชีวิต

Harris and Sipay (1979) แบ่งจุดมุ่งหมายของการอ่านออกเป็น 3 ประการ คือ

1. เพื่อพัฒนาสมรรถภาพในการอ่าน
2. เพื่อจับใจความสำคัญ
3. อ่านเพื่อความเพลิดเพลิน

สรุปได้ว่า จุดมุ่งหมายของการอ่านมีมากมาย เช่น อ่านเพื่อความรู้ เพื่อความบันเทิง เพื่อหาความคิดที่แปลกใหม่ หรือเพื่อปรับปรุงบุคลิกภาพ อ่านเพื่อจับใจความ ซึ่งแต่ละอย่างก็มีจุดมุ่งหมายในการอ่านที่แตกต่างกัน ทั้งนี้ก็ขึ้นอยู่กับความต้องการของผู้อ่านที่ต้องการค้นหาสิ่งที่เป็นเป้าหมายในการอ่านในครั้งนั้น

2.3.3 ประเภทของการอ่าน

ทิพวัลย์ มาแสง (2532) ได้แบ่งประเภทของการอ่านอย่างกว้างๆ ไว้ด้วยกัน 2 ประเภท คือ การอ่านในใจ (Silent Reading) และการอ่านออกเสียง (Oral Reading)

1) การอ่านในใจ (Silent Reading)

การอ่านในใจ เป็นการถ่ายทอดตัวอักษรออกมาเป็นความคิดโดยตรง โดยผู้อ่านมีจุดมุ่งหมายจะจับใจความอย่างรวดเร็ว รู้เรื่องเร็ว และถูกต้อง การอ่านในใจช่วยให้เข้าใจเนื้อความได้เร็วกว่าการอ่านออกเสียง เพราะผู้อ่านไม่ต้องแบ่งสมองไว้สำหรับการแปลงความคิดออกมาเป็นเสียง เมื่อเบื่อก็ก็นหยุดพักได้ หลักสำคัญของการอ่านในใจ คือ ความแม่นยำในการจับตามองตัวหนังสือ การเคลื่อนสายตา จากคำต้นวรรคไปสู่คำท้ายวรรค และการแบ่งช่วงระหว่างวรรคหนึ่ง ผ่านไปสู่วรรคหนึ่ง ความแม่นยำในการกวาดสายตาเป็นสิ่งที่ต้องฝึกให้เร็ว จึงจะสามารถเก็บคำได้ครบทุกคำ การเปลี่ยนบรรทัดต้องคล่องแคล่ว เมื่อจบย่อหน้าหนึ่งควรหยุดคิดเล็กน้อย เพื่อสรุปความคิดว่าย่อหน้าที่อ่านจบลงกล่าวถึงอะไร เนื้อความสำคัญอยู่ที่ใด

2) การอ่านออกเสียง (Oral Reading)

การอ่านออกเสียง เป็นการอ่านที่ต้องการความถูกต้องในเรื่องของเสียง เสียงสูงต่ำ จังหวะ การหยุดวรรคตอนให้ถูกต้องชัดเจน เป็นกระบวนการต่อเนื่องระหว่างสายตา สมอง และการเปล่งเสียงออกทางช่องปาก นั่นคือ สายตาจะต้องจับจ้องตัวอักษรและเครื่องหมายต่างๆ ที่เขียนไว้แล้วสมองจะต้องประมวลให้เป็นถ้อยคำ จากนั้นจึงเปล่งเสียงออกมา การอ่านออกเสียงจะต้องเกี่ยวข้องกับผู้ฟังด้วย เพราะเป็นวิธีสื่อความหมายให้เกิดความเข้าใจกันได้ ภารกิจของผู้อ่านคือ อ่านสารเดิมที่มีผู้เขียนไว้แล้ว ถ่ายทอดไปสู่ผู้ฟัง โดยที่จะต้องพยายามรักษาสารเดิมเอาไว้ให้ได้อย่างสมบูรณ์ที่สุด

ลักษณะของการอ่านออกเสียงที่ดี สรุปได้ดังนี้

1. ศึกษาเรื่องให้อ่านให้เข้าใจเสียก่อน
2. อย่าอ่านเร็วเกินไป หรือช้าเกินไป
3. แบ่งประโยคเป็นข้อความสั้นๆ ได้อย่างเหมาะสม
4. ต้องรู้จักเน้นเสียงพอเหมาะแก่เรื่อง
5. อ่านให้ดังพอที่จะได้ยินทั่วไป
6. อ่านให้คล่องชัดถ้อยชัดคำ
7. รู้จักวิธีอ่านเรื่องตามประเภทของเรื่อง ซึ่งเรียกว่า อ่านตีบท
8. ผู้อ่านไม่ยกหนังสือหรือเอกสารที่อ่านบังหน้าตนเอง
9. ผู้อ่านควรวางสีหน้าให้เป็นปกติ มีอาการอันเป็นธรรมชาติ
10. อ่านให้ผู้อื่นฟังได้ทัน ต้องไม่เอาตนเองเป็นมาตรฐาน

วิธีวัดคุณภาพของการอ่านออกเสียง ควรอ่านหนังสือบางตอนหน้าชั้นเรียน หรืออ่านสู่กันฟังเป็นกลุ่มย่อย ช่วยกันวิจารณ์แก้ไข ถ้าติชมกันด้วยความจริงใจย่อมรู้ข้อบกพร่องได้ หรือใช้เครื่องบันทึกเสียง เพื่อนำมาฟังทบทวนค้นหาข้อบกพร่องกันได้อย่างละเอียดยิ่งขึ้น

2.3.4 แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการสอนการออกเสียงภาษาอังกฤษ

แวกคา; และคนอื่นๆ (Vacca; et al. 2003: op. cit. 46-47,178) ได้แบ่งรูปแบบการสอนการออกเสียงตามหลักสัทศาสตร์ในการอ่านไว้ดังนี้

1. วิธีการวิเคราะห์การออกเสียง (Analytic phonics instruction) เป็นการฝึกให้ผู้เรียนรู้จักเรียนรู้และวิเคราะห์เสียงของตัวอักษรแต่ละตัว และนำไปสู่การวิเคราะห์เสียงของตัวอักษรในคำแต่ละคำอย่างมีระบบ เช่น ตัวอักษร b ในคำว่า bat อ่านออกเสียง /b/ ทั้งนี้การสอนในระดับนี้ จะยังไม่มีการสอนการผสมเสียง และเป็นการสอนที่เน้นการฝึกจากแบบฝึกในหนังสือ ซึ่งผู้เรียนจะไม่ได้เรียนรู้ในการฝึกอ่านออกเสียงคำเท่าที่ควร

2. วิธีการเทียบเคียงการออกเสียง (Analogic phonics instruction) เป็นการสอนที่ต่อยอดมาจากการสอนวิเคราะห์การออกเสียง โดยผู้เรียนจะวิเคราะห์ส่วนประกอบของคำและเทียบเคียงการออกเสียงจากกับคำที่รู้แล้ว เช่น cat, rat, hat มี at เป็นองค์ประกอบที่เหมือนกัน วิธีการนี้มักใช้ในการอ่านคำใหม่ที่ไม่รู้จัก และช่วยในการสะกดคำ

3. วิธีการสังเคราะห์การออกเสียง (Synthetic phonics instruction) เป็นวิธีการสอนโดยเริ่มจากการสอนเสียงของตัวอักษรแต่ละตัว หลังจากนั้นจึงสอนการผสมเสียงจนตัวอักษรเพื่อให้ผู้เรียนสามารถอ่านออกเสียงคำได้ จุดมุ่งหมายหลักของการสอนแบบนี้ คือ การที่ผู้เรียนสามารถที่จะใช้ความรู้ของเสียงตัวอักษรแต่ละตัวและการผสมเสียงตามหลักสัทศาสตร์จนสามารถที่จะอ่านออกเสียงคำนั้นๆได้ด้วยตนเอง

4. วิธีการสอนการอ่านแบบร่วมสมัย (Contemporary phonics instruction) วิธีนี้เป็นการสอนอ่านโดยการนำเอาวิธีการวิเคราะห์การออกเสียงและวิธีการสังเคราะห์การออกเสียงมารวมเข้าด้วยกันและฝึกฝนให้นักเรียนประยุกต์ใช้ตามระดับความสามารถของตน อีกทั้งยังเน้นให้นักเรียนได้อ่านเนื้อหาหรือบทอ่านที่มีความหลากหลาย เช่น บทกลอน และ เรื่องเล่าต่างๆ ทั้งนี้ การสอนอ่านวิธีนี้จะใช้เวลาในการสอนการออกเสียงไม่เกินร้อยละ 25 ของเวลาในการสอนทั้งหมด เพื่อให้ นักเรียนได้มีโอกาสในการฝึกฝนประสบการณ์การอ่านจริงกับบทอ่านที่มีความหลากหลาย ซึ่งจะทำให้ นักเรียนสามารถอ่านได้อย่างคล่องแคล่วและมีความสุขมากยิ่งขึ้น

รูสลาน สามี และ เปรมินทร์ คาระวี (2558) กล่าวว่า วิธีการฝึกออกเสียงที่สำคัญประการหนึ่งที่ใช้ในห้องเรียนคือ การฝึกพูดซ้ำๆ จนคล่อง การมีความรู้ทางสัทศาสตร์เป็นการศึกษาลักษณะของการออกเสียงในภาษา ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับอวัยวะที่ใช้ในการออกเสียง การวางอวัยวะในตำแหน่งต่างๆ ให้ถูกต้องตามหลักสัทศาสตร์ รวมทั้งความรู้เรื่องสัทอักษร หากนักเรียนสามารถเข้าใจและออกเสียงถูกต้องตามหลักสัทศาสตร์ได้มากเท่าใด ก็ยังมีโอกาสออกเสียงภาษาอังกฤษได้คล้ายกับเจ้าของภาษามากขึ้นเท่านั้น และผลที่ตามมาก็คือ ทำให้เกิดความมั่นใจในการออกเสียง ทำให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพมากขึ้น ความรู้ทางด้านสัทศาสตร์และการออกเสียงพยัญชนะได้ถูกต้องจะช่วยสนับสนุนการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนให้ดีขึ้น ดังที่ กุ๊ดวิน

(Goodwin, 2001) กล่าวไว้ว่า การออกเสียงที่สามารถทำให้ผู้อื่นเข้าใจได้เป็นสิ่งสำคัญของการเรียนภาษาที่สอง และความสามารถทางภาษาที่สองส่วนมากมักจะตัดสินจากการออกเสียงของผู้พูด แอชบี (Ashby, 2011) กล่าวว่า การออกเสียงเป็นองค์ประกอบสำคัญในทักษะการสื่อสาร เมื่อสื่อสารกับผู้อื่นจะต้องออกเสียงให้ถูกต้องเพื่อที่จะให้การสื่อสารเกิดประสิทธิผล จะเห็นได้ว่าการเรียนสัทศาสตร์จะช่วยสนับสนุนให้การออกเสียงโดยเฉพาะผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ และการออกเสียงภาษาอังกฤษให้ถูกต้องตามหลักภาษาศาสตร์โดยใช้ความรู้ทางสัทศาสตร์จะนำไปสู่การพัฒนาการออกเสียงและใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ดียิ่งขึ้น

ปรียา โนแก้ว และ ประนุท สุขศรี (2548) กล่าวว่า แนวทางหนึ่งที่สามารถนำมาในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องชัดเจนซึ่งช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายของคำที่ผู้เรียนออกเสียงนั้นคือ การใช้วิธีสอนแบบโฟนิกส์ วิธีการเรียนการสอนแบบโฟนิกส์คือรูปแบบการเรียนภาษาโดยการเรียนรู้ความสัมพันธ์ของตัวอักษรและเสียงของตัวอักษรซึ่งมีหน่วยเสียงที่สัมพันธ์กัน วิธีโฟนิกส์เป็นวิธีการสอนที่สามารถช่วยในการอ่านออกเสียงและสะกดคำ มักใช้ในการสอนระดับเบื้องต้นหรือระดับประถมศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับ วีฟเวอร์ (Weaver, 1994) ที่ได้กล่าวว่า การเรียนด้วยวิธีโฟนิกส์ทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ลักษณะตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ของเสียงแต่ละเสียงก่อนการอ่านจริงในบริบทของภาษาเขียนและยังส่งเสริมให้ตระหนักถึงความแตกต่างของเสียงต่างๆ ของคำ กลุ่มคำพื้นฐานสำหรับผู้เริ่มเรียนที่จะฝึกวิเคราะห์เสียง เพื่อช่วยให้เด็กสามารถวิเคราะห์คำอื่นๆ ได้ เป็นแนวทางหนึ่งในการสอนการอ่านออกเสียงและการสะกดโดยเน้นความสัมพันธ์ระหว่างเสียงและสัญลักษณ์ของเสียง นอกจากนี้จะช่วยให้ผู้เรียนแก้ปัญหาการอ่านเบื้องต้นก่อนจะก้าวผ่านไปเรียนในระดับที่สูงขึ้นต่อไป นักจิตวิทยาได้ให้ความเห็นว่า วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ เป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพในการสอนอ่านออกเสียง เนื่องจากสิ่งสำคัญในการอ่านออกเสียงคือความเข้าใจในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างตัวอักษรและเสียงในส่วนต่างๆ

พัชรี พลาวงค์ (2548) กล่าวถึงวิธีการสอนการออกเสียงว่าโดยทั่วไปจะมีวิธีการสอน 2 แบบ คือ 1) วิธีการรับรู้ เข้าใจและการเลียนแบบ (An Intuitive – Imitative Approach) โดยที่ผู้เรียนฟังจากอาจารย์ผู้สอนซึ่งอาจเป็นเจ้าของภาษาหรืออาจารย์ชาวต่างชาติที่ออกเสียงภาษาอังกฤษได้ถูกต้อง แล้วผู้เรียนเลียนแบบโดยการเปล่งเสียง คำ วลี หรือประโยคตามอาจารย์ วิธีการนี้จะทำให้ผู้เรียนสามารถฟังและออกเสียงเลียนเสียงสระ พยัญชนะ การลงเสียงเน้นหนัก ทำนองเสียงจากเจ้าของภาษา หรือจากแผ่นเสียง จากเทปในห้องปฏิบัติการทางภาษา และ 2) วิธีการวิเคราะห์โดยใช้หลักภาษาศาสตร์เพื่อให้เข้าใจเสียงและวิธีการออกเสียงตามสภาพที่เป็นจริงของภาษา (An analytic – Linguistic Approach) ซึ่งเป็นการอธิบายเพื่อให้เข้าใจอวัยวะในการเปล่งเสียง (articulatory descriptions) ทำตารางบอกวิธีการเกิดของเสียงสระและพยัญชนะ (charts of the vocal apparatus) การเปรียบเทียบเสียงระหว่างภาษา (contrastive information) และวิธีการอื่นๆ ที่ช่วยในการฝึกการฟัง (listening) การฝึกเลียนเสียง (imitation) และการเปล่งเสียง (production) วิธีการ

ให้ความรู้ทางภาษาศาสตร์เป็นเครื่องเสริมวิธีการรับรู้และเลียนแบบเพื่อประสิทธิภาพในการฝึกการเลียนแบบ

2.3.5 วิธีการสอนอ่าน จอลลี โฟนิคส์

จอลลี โฟนิคส์ เป็นชุดการสอนที่เน้นการสอนอ่านควบคู่ไปกับการสอนเขียนและการสะกดคำ โดยใช้ความรู้ทางด้านสัทศาสตร์ในการออกเสียงคำมาเป็นพื้นฐานในการสอน ซึ่งวิธีการสอนนี้คิดค้นขึ้นในปี 2520 โดย ซู ลอยด์ ครูสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาในประเทศอังกฤษ วิธีการสอนแบบจอลลี โฟนิคส์ได้นำมาใช้เพื่อแก้ปัญหาการสอนแบบดั้งเดิม คือ การสอนแบบมหภาษา (Whole language approach) ซึ่งเน้นการสอนโดยให้ผู้เรียนใช้ความรู้และทักษะด้านต่างๆ ควบคู่กันเพื่อที่จะช่วยทำความเข้าใจในการอ่าน เช่น ความรู้ด้านไวยากรณ์ บริบทของสถานการณ์ หรือประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน เป็นต้น ซู ลอยด์ค้นพบว่าการสอนแบบมหภาษาไม่สามารถที่จะช่วยให้นักเรียนส่วนใหญ่มีพัฒนาการการอ่านและการเขียนที่ดีได้

ดังนั้น ซู ลอยด์จึงได้ทำการทดลองวิจัยการสอนโดยประยุกต์ใช้การสอนการออกเสียงทางสัทศาสตร์เข้ามาช่วยในการสอนอ่าน โดยที่นักเรียนจะได้เรียนรู้การออกเสียงและการผสมเสียงตัวอักษรในการอ่านคำ รวมถึงการเรียนรู้การวิเคราะห์เสียงเพื่อเชื่อมโยงไปถึงตัวอักษรของเสียงที่อยู่ในคำได้ หลังจากทำการวิจัยในชั้นเรียนมาเป็นเวลาหลายปี ซู ลอยด์จึงได้รวบรวมวิธีการสอนดังกล่าวเพื่อตีพิมพ์เป็นคู่มือการสอนจอลลี โฟนิคส์ (The Phonics Handbook) เป็นครั้งแรกในปี 2535 ซึ่งในปัจจุบันการสอนแบบจอลลี โฟนิคส์นี้ได้รับความนิยมทั้งในประเทศไทยและในประเทศอื่นๆอีกมากมายเช่น แคนาดา นิวซีแลนด์ ออสเตรเลีย และเกาหลีใต้

จอลลี โฟนิคส์ เป็นการสอนการออกเสียงภาษาอังกฤษทั้งหมด 42 เสียง โดยไม่ได้เรียงลำดับตามตัวอักษร การแบ่งการออกเสียงจะแบ่งเป็น 7 กลุ่ม กลุ่มละ 6 เสียง ทั้งนี้การจัดกลุ่มการสอนของแต่ละเสียงจะเริ่มจากกลุ่มเสียงที่สามารถนำมาสร้างเป็นคำได้ง่าย เช่น เสียง /s/, เสียง /a/ และเสียง /t/ นอกจากนี้เสียงที่มีการออกเสียงคล้ายกันจะถูกจัดให้อยู่คนละกลุ่มกัน เช่น เสียง /b/ และ เสียง /d/ เป็นต้น ทั้งนี้การสอนอ่านออกเสียงได้ถูกจัดเป็นกลุ่มการสอนตามลำดับดังนี้

1. s, a, t, i, p, n
2. ck, e, h, r, m, d
3. g, o, u, l, f, b
4. ai, j, oa, ie, ee, or
5. z, w, ng, v, little oo, long oo
6. y, x, ch, sh, voiced th, unvoiced th
7. qu, ou, oi, ue, er, ar

นอกจากการสอนการออกเสียงที่เป็นระบบโดยการจัดกลุ่มการออกเสียงตามความยากง่าย และความสัมพันธ์กันของเสียงแล้ว จอกลี โพนิกส์ยังเป็นรูปแบบการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ ผู้เรียนจะเริ่มเรียนการออกเสียงโดยใช้เวลาทั้งหมด 8 สัปดาห์ในการสอนเสียงทั้งหมด ซึ่งระหว่างที่เรียนเสียงของตัวอักษร นักเรียนก็จะได้เรียนรู้การผสมเสียงเป็นคำอย่างง่าย การวิเคราะห์เสียงของตัวอักษรที่อยู่ในคำเพื่อใช้ในการสะกดคำและการเขียน และการเรียนเสียงที่มีลักษณะพิเศษที่ไม่ตรงกับรูปตัวอักษร เช่น คำว่า we และ the หลังจากที่นักเรียนเรียนพื้นฐานการออกเสียงเบื้องต้นนี้แล้ว นักเรียนจะได้เรียนเสียงของสระที่มีเสียงเดียวกันแต่เขียนรูปสระต่างกัน เช่น เสียง long o /əʊ/ มีรูปสระที่สามารถออกเสียงนี้ได้ 3 รูป คือ oa, o-e และ ow และนักเรียนจะได้เรียนรู้เสียงที่มีลักษณะพิเศษที่ไม่ตรงกับรูปตัวอักษร ที่มีความยากขึ้น เช่น คำว่า because และ other นอกจากนี้ นักเรียนยังได้พัฒนาทักษะการอ่านและการเขียน โดยการเริ่มอ่านและเขียนประโยคที่เป็นเรื่องราวเพิ่มมากขึ้นทั้งนี้ในการสอนจะมีการใช้ท่าทางประกอบการสอนการออกเสียง (ดูภาคผนวก ข) และเรื่องราว รวมถึงมีการใช้รูปภาพประกอบเพื่อดึงดูดความสนใจของนักเรียนและให้นักเรียนได้ใช้ทั้งทักษะการเคลื่อนไหว (Kinesthetic) การฟัง (Auditory) การมองเห็น (Visual) และการพูด (Speech) ควบคู่กันไป วิธีการสอนนี้ตั้งอยู่บนพื้นฐานของการรับรู้แบบหลายทาง ซึ่งเชื่อว่าแต่ละบุคคลมีวิธีการ ความถนัดและความสามารถในการเรียนรู้ที่แตกต่างกันไป ดังนั้นการเรียนการสอนที่ใช้ทั้งความสนุกสนาน ควบคู่ไปกับการให้ผู้เรียนใช้ประสาทสัมผัสที่หลากหลายและสอดคล้องกับบุคลิกการเรียนรู้ของแต่ละบุคคล จะทำให้ผู้เรียนสามารถที่จะเรียนรู้สิ่งต่างๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

2.4 เอกสารเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตร

2.4.1 ความหมายของการพัฒนาหลักสูตร

ได้มีผู้ให้ความหมายของการพัฒนาหลักสูตรไว้ดังนี้

เซเลอร์ อเล็กซานเดอร์ และเลวิส (Saylor, Alexander and Lewis 1981: 7, อ้างถึงใน มาเรียม นิลพันธุ์ และศิริบุณ จงวุฒิเวศย์ 2542: 9) กล่าวว่า การพัฒนาหลักสูตรหมายถึงการทำหลักสูตรอยู่แล้วให้ดีขึ้น หรือการจัดทำหลักสูตรขึ้นมาใหม่โดยไม่มีหลักสูตรเดิมเป็นพื้นฐานอยู่เลย รวมไปถึงการผลิตเอกสารต่างๆ สำหรับผู้เรียนด้วยกาญจนา คุณารักษ์ (2540 : 334, อ้างถึงใน สาลินี อุดมผล 2542 : 20) ได้กล่าวถึงการพัฒนาหลักสูตร หมายถึง กระบวนการวางแผนจัดกิจกรรมการเรียนการสอนทุกประเภท เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตามความมุ่งหมายและจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ ตลอดจนการวางแผนประเมินผลเพื่อให้ทราบชัดว่า พฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงนั้นตรงตามความมุ่งหมาย และจุดประสงค์จริงหรือไม่ เพื่อผู้ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องจะได้พัฒนาปรับปรุงในโอกาสต่อไป

กำธร ไพจิตร (2542 : 47) ได้ให้ความหมาย การพัฒนาหลักสูตร หมายถึง การปรับปรุง เปลี่ยนแปลงหลักสูตรที่มีอยู่ หรือการสร้างหลักสูตรขึ้นมาใหม่ เพื่อให้เหมาะสมสอดคล้องกับสภาพ สังคมที่เปลี่ยนแปลงไป และสนองต่อความต้องการของผู้เรียนจากความหมายของการพัฒนาหลักสูตร ตามแนวคิดของนักการศึกษาและนักวิชาการที่ได้กล่าวไว้พอจะสรุปได้ว่า การพัฒนาหลักสูตร หมายถึง การปรับปรุงเปลี่ยนแปลงหลักสูตรที่มีอยู่แล้วให้ดียิ่งขึ้นหรือการสร้างหลักสูตรขึ้นมาใหม่ ให้เหมาะสมและสอดคล้องกับความต้องการของสังคมและผู้ใช้หลักสูตร

2.4.2 แนวคิดและรูปแบบการพัฒนาหลักสูตร

ไทเลอร์ (1950 : 1) เป็นผู้วางแนวคิดในการพัฒนาหลักสูตร อันเป็นหนทางนำไปสู่การพัฒนา หลักสูตรด้วยข้อคำถาม 4 ข้อดังนี้ 1) มีจุดมุ่งหมายทางการศึกษาอะไรบ้างสถาบันการศึกษาจะต้อง กำหนดให้ผู้เรียน 2) ประสบการณ์ทางการศึกษาอะไรบ้างที่สถานบันการศึกษาควรจัดขึ้นเพื่อบรรลุ วัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ 3) จะจัดประสบการณ์ทางการศึกษาอย่างไรให้มีประสิทธิภาพ 4) จะ พิจารณาได้อย่างใดว่าวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้บรรลุผลแล้วทาบ (Taba 1962, อ้างถึงในมาเรียม นิล พันธุ์ และศิริบุญ จงวุฒิเวศย์ 2543 :10) ได้เสนอรูปแบบขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตรแนวทางการ พัฒนาหลักสูตรไว้ 8 ขั้นตอนดังนี้ 1) สำรวจสภาพปัญหา ความต้องการและความจำเป็นต่างๆ ของ สังคมรวมทั้งศึกษาพัฒนาการของผู้เรียนกระบวนการเรียนรู้ ธรรมชาติของความรู้ เพื่อนำมาเป็น แนวทางในการกำหนดจุดมุ่งหมาย 2) กำหนดจุดมุ่งหมายของการศึกษา ซึ่งควรเป็นจุดมุ่งหมายที่ สามารถนำไปปฏิบัติจริง และสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการเลือกและจัดเนื้อหาและ ประสบการณ์การเรียนรู้ 3) คัดเลือกเนื้อหาวิชาความรู้ที่จะนำมาใช้ในการเรียนการสอน โดยคำนึงถึง ความสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้เป็นสำคัญ 4) จัดลำดับเนื้อหาวิชาที่คัดเลือกมา โดย พิจารณาถึงความเหมาะสมในการที่จะให้ผู้เรียนได้รับความรู้ใดก่อนหรือหลังการเรียนรู้ อาจลำดับตาม ความยากง่าย ความกว้างแคบหรือการเป็นพื้นฐานต่างกัน 5) คัดเลือกประสบการณ์การเรียนรู้ โดย คัดเลือกประสบการณ์ซึ่งจะนำมาเสริมเนื้อหาวิชาและกระบวนการเรียนรู้ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ประสบการณ์นี้จะสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ด้วย 6) จัดลำดับขั้นประสบการณ์การเรียนรู้ ตามลำดับก่อนหลัง เพื่อให้การจัดกระบวนการเรียนการสอนบรรลุตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้ 7) ประเมินผล เป็นการประเมินผลประสิทธิภาพของหลักสูตรว่า เนื้อหาหรือประสบการณ์ได้ทำให้เกิดการเรียนรู้ ตามที่ได้ตั้งจุดมุ่งหมายไว้หรือไม่ 8) ตรวจสอบความคงที่ และความเหมาะสมในแต่ละขั้นตอน โดย การตั้งคำถามเพื่อตรวจสอบเนื้อหาที่จัดขึ้นสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายหรือไม่ ประสบการณ์เรียนช่วยให้ ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ตามจุดมุ่งหมายที่ควรจะเป็นหรือไม่

สงัด อุทรานันท์ (2532 :38-43, อ้างถึงใน กำธร ไพจิตร 2542 : 19) ได้ประยุกต์แนวคิดของ ไทเลอร์ เพื่อเป็นพื้นฐานในการกำหนดขั้นตอนของการพัฒนาหลักสูตร 7 ขั้น ดังนี้ 1) การกำหนด ข้อมูลพื้นฐาน เป็นกระบวนการที่มีความสำคัญและเป็นขั้นตอนแรกของการพัฒนาหลักสูตร เพื่อให้

ทราบถึงสภาพปัญหาความต้องการของสังคมและผู้เรียนซึ่งจะช่วยให้สามารถจัดหลักสูตรให้สนองกับความต้องการและสามารถแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้ ข้อมูลพื้นฐานของหลักสูตรคือ ข้อมูลทางด้านประวัติและปรัชญาการศึกษา ข้อมูลเกี่ยวกับผู้เรียนและทฤษฎีการเรียนรู้ ข้อมูลทางสังคมและวัฒนธรรม และข้อมูลเกี่ยวกับที่ธรรมชาติของเนื้อหา 2) การกำหนดจุดมุ่งหมายของหลักสูตร จัดเป็นขั้นตอนสำคัญยิ่งอีกขั้นตอนหนึ่งเป็นขั้นตอนที่กระทำหลังจากได้วิเคราะห์และได้ทราบถึงสภาพปัญหาตลอดจนความต้องการต่างๆ การกำหนดจุดมุ่งหมายของ หลักสูตรนั้น เป็นการมุ่งแก้ปัญหาและสนองความต้องการที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูล อาจเป็นข้อมูลพื้นฐานที่มีอยู่เดิม หรือจากการเก็บรวบรวมข้อมูลความต้องการขึ้นมาใหม่ก็ได้ 3) การคัดเลือกจัดเนื้อหาสาระประสบการณ์การเรียนการสอนที่นำมาจัดไว้ในหลักสูตร จะต้องผ่านการพิจารณากลั่นกรองถึงความ เหมาะสม และจำเป็นต้องสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่กำหนดไว้ 4) การกำหนดมาตรการวัดและประเมินผล ขั้นนี้มุ่งที่จะมาเกณฑ์มาตรฐานเพื่อใช้ในการวัดและประเมินผลว่าจะวัดและประเมินผลอะไรบ้าง จึงจะสอดคล้องกับเจตนารมณ์ หรือจุดหมายของหลักสูตร 5) การทดลองใช้หลักสูตร ขั้นตอนนี้จะมุ่งศึกษาหาจุดอ่อนหรือข้อบกพร่องต่างๆ ของหลักสูตร หลังจากได้มีการร่างหลักสูตรเสร็จแล้ว ทั้งนี้ เพื่อหาวิธีการแก้ไขและปรับปรุงหลักสูตรให้ดียิ่งขึ้น 6) การประเมินผลการใช้หลักสูตร หลังจากได้มีการยกร่างหลักสูตรหรือได้ทำการทดลองใช้หลักสูตรแล้วก็ควรจะประเมินผลจากการใช้ว่าเป็นอย่างไร มีส่วนไหนที่ควรจะได้รับปรับปรุงแก้ไขบ้าง ถ้ามีจุดอ่อนหรือไม่เหมาะสมตรงไหนก็จะต้องปรับปรุงให้เป็นที่เหมาะสมก่อนนำออกไปใช้จริงๆ ต่อไป 7) การปรับปรุงแก้ไขหลักสูตรก่อนนำไปใช้ หลังจากที่ได้มีการตรวจสอบและประเมินผลเบื้องต้นแล้วหากพบว่าหลักสูตรมีข้อบกพร่องจะต้องปรับปรุงแก้ไขหลักสูตรบรรลุผลตามเป้าหมายที่กำหนดไว้การดำเนินการตามกระบวนการต่างๆ เหล่านี้ จัดได้ว่าเป็นวัฏจักรที่มีความต่อเนื่องกัน ซึ่งหากขาดขั้นตอนหนึ่งไปแล้ว จะทำให้การพัฒนาหลักสูตรนั้นขาดความสมบูรณ์ไปได้

2.4.3 องค์ประกอบของหลักสูตร

ได้มีผู้กล่าวถึงองค์ประกอบของหลักสูตร ที่มีความสัมพันธ์และสอดคล้องดังนี้ทาบา (Taba 1962 : 10) ได้เสนอไว้ว่าหลักสูตรไม่ว่าจะสร้างขึ้นมากในลักษณะใดก็ตามย่อมประกอบด้วยส่วนสำคัญ 4 ส่วน คือ 1) จุดมุ่งหมาย (Aim and Specific Objective) เป็นส่วนที่กล่าวถึงจุดหมายทั่วไปและวัตถุประสงค์เฉพาะวิชา 2) เนื้อหาวิชา (Content) เป็นส่วนที่กล่าวถึงเนื้อหาวิชาที่จัดไว้ในหลักสูตร เพื่อให้ผู้เรียนได้ศึกษาจนมีคุณลักษณะตามจุดมุ่งหมาย 3) กิจกรรมและรูปแบบการเรียนการสอน (Learning and Teaching Implier) เป็นส่วนที่กล่าวถึงวิธีการและกระบวนการข้อมูลภายนอก ข้อมูลพื้นฐาน ประเมินการใช้หลักสูตร กำหนดจุดมุ่งหมายนำหลักสูตรไปใช้ คัดเลือกและจัดเนื้อหาสาระ กำหนดมาตรการวัด และ ประเมินผล ปรับปรุงแก้ไขการหนึ่งที่จะทำให้ผู้เรียนได้รับเนื้อหาวิชาอย่างมีประสิทธิภาพ 4) การประเมินผล (Evaluation Program) เป็นส่วนที่กล่าวถึงวิธีการตรวจสอบว่า

ผู้เรียนได้บรรลุตามวัตถุประสงค์เพียงใด เคอร์ (Kerr 1989 : 16 – 17) ได้แบ่งส่วนประกอบของหลักสูตรไว้ 4 ส่วน คือ 1) วัตถุประสงค์ของหลักสูตร (Curriculum Objective) 2) ความรู้ (Knowledge) 3) ประสบการณ์การเรียนรู้ (Learning Experience) และ 4) การประเมินหลักสูตร (Curriculum Evaluation)

2.4.4 การพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษ

การพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษนั้น มีลักษณะและขั้นตอนที่ไม่แตกต่างจากการพัฒนาหลักสูตรทั่วไปมากนัก นักการศึกษาที่เป็นที่ยอมรับและถือเป็นต้นแบบของการพัฒนาหลักสูตรสอนภาษา ได้เสนอแนวคิดและรูปแบบของการพัฒนาหลักสูตรไว้อย่างน่าสนใจ ดังนี้ Graves (2000) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรการสอนภาษาว่า ครูที่ดีจะต้องสามารถปรับหลักสูตรให้เหมาะสมกับผู้เรียนและผู้สอนตามบริบทและสถานการณ์ โดยต้องดำเนินการในขั้นตอนสำคัญ 7 ขั้นตอน คือ 1) การวิเคราะห์ ความต้องการความจำเป็น (Needs Assessment) เพื่อตอบคำถามว่า ผู้เรียนต้องการเรียนรู้อะไร และครูจะทราบถึงความต้องการ จำเป็นของผู้เรียนได้อย่างไร เพื่อเป็นแนวทางให้ผู้สอนสามารถจัดการเรียนการสอนได้ตรงกับความต้องการจำเป็นนั้นๆ กล่าวคือ ผู้สอนจะรู้ว่าควรเลือกอะไรมาสอนกับนักเรียนในชั้นของตน โดยกระบวนการวัดความต้องการนั้นมีหลากหลายวิธี ไม่ว่าจะเป็น Questionnaire หรืออาจจะใช้การสังเกต การทดสอบ หรือการสัมภาษณ์ เป็นวิธีการให้ผู้สอนได้รู้ว่าผู้เรียนรู้อะไรแล้ว และต้องเสริมเรื่องอะไร ทั้งนี้ก็ขึ้นอยู่กับความเหมาะสมและประสิทธิภาพของเครื่องมือในการวัด 2) การกำหนดเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของการศึกษาที่ต้องการให้บรรลุ (Determining Goals and Objectives) เป็นการกำหนดวัตถุประสงค์ที่ต้องการให้บรรลุว่าคืออะไร เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าวผู้เรียนต้องทำอะไรหรือเรียนรู้อะไรบ้าง ในการกำหนดกรอบแนวคิดเพื่อวางแผนการสอนกำหนดจุดมุ่งหมายและวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนบรรลุจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ 3) การพิจารณาเนื้อหาสาระ (Conceptualizing Content) ว่าผู้สอนต้องการจะสอนประเด็นเนื้อหาหลักๆ สำคัญอะไร จะกำหนดเนื้อหาเกี่ยวกับอะไรลงไปหลักสูตร หรือประมวลการสอนบ้าง เช่น การกำหนดทักษะที่ต้องการเน้น Listening Speaking reading writing โดยระบุองค์ประกอบสำคัญทางภาษาไว้อย่างชัดเจนในเรื่องของ Functions Grammar Notion and Topics Pronunciation Vocabulary Communicative Situations และ 4) การคัดเลือกกิจกรรมและการพัฒนาสื่อการสอน (Selecting and developing materials and activities) ว่าผู้สอนจะใช้สื่ออะไรอย่างไร ในการสอน และการกำหนดบทบาทของครูผู้สอนและผู้เรียนในชั้นเรียน ซึ่งสิ่งสำคัญที่ต้องคำนึงถึงคือ 4.1) ความเหมาะสมของสื่อการสอน ไม่ว่าจะเป็นความเหมาะสมของสื่อกับระดับภาษา ระดับความพอใจต่อสื่อ ความเกี่ยวข้องกับผู้เรียน เป็นต้น 4.2) ตัวครูผู้สอน มีความตั้งใจในการใช้สื่อการสอนที่นักเรียนไม่คุ้นเคยได้อย่างไร หรือจะพัฒนาสื่อการสอนอย่างไรให้เกิดการเรียนรู้ที่มี

ประสิทธิภาพทั้งนี้การพัฒนาสามารถทำได้ทั้งก่อนใช้สอน ระหว่างใช้สอน และหลังการสอน 5) การจัดลำดับโครงสร้างของเนื้อหาและกิจกรรม (Organization of content and activities) หมายถึง ผู้สอนจะจัดลำดับเนื้อหาและกิจกรรมการเรียนรู้อย่างไร การจัดระบบเนื้อหาและกิจกรรม คือการที่ครูผู้สอนจะต้องจัดระบบการสอนว่า จะจัดการสอนเรื่องอะไรก่อนหรือหลัง เช่น จากเรื่องง่าย หรือ ใกล้เคียงไปสู่เรื่องยากหรือเรื่องที่ไกลตัวออกไป เป็นต้น หรืออีกนัยหนึ่ง คือการที่ผู้สอนได้วางกรอบของกิจกรรมที่เป็นไปได้อย่างคร่าวๆไว้ล่วงหน้า ผู้สอนอาจมีแนวคิดที่ว่า ครูและนักเรียนสามารถร่วมกัน ออกแบบระบบการเรียนรู้ร่วมกันทั้งนี้อาจกล่าวได้ว่า การจัดระบบเนื้อหาและกิจกรรมนั้น สามารถยืดหยุ่นได้ 6) การประเมิน (Evaluation) คือการกำหนดสิ่งที่ต้องการประเมิน วิธีการ และ กระบวนการประเมิน ซึ่งการประเมินผล คือ การวัดความสามารถและพัฒนาการของผู้เรียนในด้านต่างๆ เช่น ความสามารถ ความก้าวหน้าหรือความสำเร็จ ผลของการประเมินอาจใช้ประโยชน์สำหรับการวางแผนการสอนในครั้งต่อไปด้วย และ 7) การพิจารณาถึงทรัพยากรที่มีและข้อจำกัด (Considering of resources and constraint) ทั้งนี้การคำนึงถึงทรัพยากร สภาพของชั้นเรียน รวมไปถึงข้อจำกัดที่อาจเป็นอุปสรรคต่อการเรียนการสอน ทั้งนี้ถือเป็นเรื่องของการพิจารณาความเป็นไปได้ของการนำหลักสูตรไปใช้นั่นเอง

Richard (2001) ได้นำเสนอการพัฒนาหลักสูตรการสอนภาษาที่จะนำไปสู่กระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพว่า การออกแบบหลักสูตรการสอนภาษารวมถึงการคัดเลือกกิจกรรมต่างๆ เพื่อพัฒนาผู้เรียนนั้นต้องสามารถกำหนดการประเมินผลการเรียนรู้ได้ โดยการพัฒนหลักสูตรต้อง เริ่มต้นที่ การวิเคราะห์ต่างๆในหลายด้านประกอบกัน คือ ความต้องการของผู้เรียน (Needs Analysis) การวิเคราะห์บริบทของหลักสูตร เพื่อการพิจารณาถึงผลกระทบ (Impact) การวางแผนการสอนเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของการศึกษาที่กำหนดไว้ (Learning Outcome) การจัดลำดับ การสอนและการใช้สื่อการสอน การเลือกและเตรียมสื่อการสอน การทำอย่างไรให้คงไว้ซึ่งการ สอนที่มีประสิทธิภาพ รวมไปถึงการประเมินผลหลักสูตร ซึ่ง Richard ได้นำเสนอกรอบแนวคิด ดังกล่าวโดยการตั้งคำถามมากมาย เช่น จะใช้กระบวนการใดในการพิจารณาถึงเนื้อหา ผู้เรียนต้องการ อะไร จะพิจารณาความต้องการผู้เรียนอย่างไร จะต้องพิจารณาถึงองค์ประกอบแวดล้อมอะไรบ้างใน การวางแผนการสอน อะไรคือเป้าหมายและวัตถุประสงค์ในการสอน และจะบรรลุเป้าหมายหรือ วัตถุประสงค์เหล่านั้นอย่างไร มีองค์ประกอบใดเกี่ยวข้องในการวางแผนการจัดระบบของประมวลการ สอนและบทเรียนบ้าง จะสอนให้ดีได้อย่างไร จะเลือกประเด็นอะไรมาประยุกต์และออกแบบเป็นสื่อ ในการสอน และจะประเมินประสิทธิผลของหลักสูตรได้อย่างไร

Nunan (1996) เสนอว่าในการออกแบบหลักสูตรภาษาอังกฤษ หรือประมวลการสอนนั้น สิ่ง สำคัญที่ต้องคำนึงถึง คือ การตัดสินใจเกี่ยวกับปัจจัยด้านต่างๆ ได้แก่ การประเมินความต้องการหรือ วัตถุประสงค์ของผู้เรียน การตั้งเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ของหลักสูตร การเลือกเนื้อหาและการจัด ระดับเนื้อหา การจัดระบบการเรียนรู้และวิธีสอนที่เหมาะสม การจัดกลุ่มผู้เรียน การคัดเลือก

ประยุกต์ หรือพัฒนาสื่อการเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนรู้ การวัดและประเมินเครื่องมือที่ใช้วัด และ ประเมินผลหลักสูตร ซึ่งเป็นความพยายามที่จะหาข้อบกพร่องจากการเรียนที่เกิดจากแผนการเรียนรู้ที่ ได้วางแผนไว้ หรือเพื่อเพิ่มเติมในสิ่งที่ไม่ได้วางแผนไว้แต่แรก และเป็นการประเมินประสิทธิผลหรือหา ข้อบกพร่องของหลักสูตร เพื่อนำไปสู่การปรับปรุงในอนาคต สิ่งสำคัญคือ ต้องบูรณาการ มีการ วางแผน การนำไปใช้ และการประเมินผลหลักสูตร ตลอดจนองค์ประกอบอื่นๆ เข้าด้วยกัน

จากรูปแบบการพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษ ของ Graves (2000) Richard (2001) และ Nunan (1996) สามารถสรุปได้ว่า การพัฒนาหลักสูตรการสอนภาษา ประกอบด้วย การ วิเคราะห์ความต้องการความจำเป็น (Needs Assessment) ของผู้เกี่ยวข้อง เพื่อนำมากำหนด เป้าหมายและวัตถุประสงค์ของหลักสูตร การพิจารณาคัดเลือกและเรียงลำดับ เนื้อหาสาระ โดย คำนึงถึงองค์ประกอบของภาษา ได้แก่ หน้าที่ภาษา ไวยากรณ์ การออกเสียง คำศัพท์ สถานการณ์ใน การสื่อสาร การคัดเลือกรูปแบบการจัดกิจกรรม การออกแบบสื่อการสอนที่เหมาะสม การวางแผน การประเมินผลที่รวมถึงการวัดและประเมินเครื่องมือที่ใช้ และการวัดประเมินผลหลักสูตร

2.4.5 การนำหลักสูตรไปใช้

การนำหลักสูตรไปใช้ เป็นขั้นตอนที่สำคัญมากที่สุดในกระบวนการพัฒนาหลักสูตรเพราะเป็น การนำเอาอุดมการณ์ จุดมุ่งหมายของหลักสูตร รวมทั้งเนื้อหาวิชาและประสบการณ์การเรียนรู้ที่ได้รับ การคัดสรรกลั่นกรองอย่างดีแล้วไปสู่ผู้เรียน ขั้นตอนนี้เป็นตัวบ่งชี้ถึงความสำเร็จหรือความล้มเหลว ของหลักสูตร ถึงแม้หลักสูตรจะสร้างไว้ดีเพียงใด หากมีการนำหลักสูตรไปใช้อย่างไม่ถูกต้องเหมาะสม ก็จะทำให้หลักสูตรล้มเหลวได้ เพราะฉะนั้นการนำหลักสูตรไปใช้จึงมีความสำคัญสำหรับผู้ที่เกี่ยวข้อง โดยผู้ที่นำหลักสูตรไปใช้ ต้องมีการทำความเข้าใจกับวิธีการขั้นตอนต่างๆ อย่างละเอียดถี่ถ้วน เพื่อให้ สามารถนำหลักสูตรไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุดตามความมุ่งหมายของหลักสูตรทุกประการการนำ หลักสูตรไปใช้ เป็นขั้นตอนที่นำหลักสูตรไปสู่การปฏิบัติ ซึ่งมีความหมายหลากหลายแตกต่างกันไป นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมาย คำนิยามของคำว่า การนำหลักสูตรไปใช้ ดังเช่น Beauchamp (1981) ได้ให้ความหมายของการนำหลักสูตรไปใช้ว่า การนำหลักสูตรไปใช้ หมายถึง การนำหลักสูตรไปปฏิบัติ โดยกระบวนการที่สำคัญที่สุด คือการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอนใน ห้องเรียน การจัดสภาพสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนให้ครูได้มีพัฒนาการเรียนการสอน

สุมิตร คุณากร (2520) ให้ความหมายว่า การนำหลักสูตรไปใช้เป็นการทำให้หลักสูตร กลายเป็นการปฏิบัติจริง เป็นขั้นตอนหนึ่งในกระบวนการพัฒนาหลักสูตร และมีกิจกรรมที่จะกระทำ ได้ 3 ประเภท คือ การแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน การจัดปัจจัยและสภาพแวดล้อมต่างๆภายใน โรงเรียนให้บรรลุเป้าหมายของหลักสูตร และการสอนของครู ในขณะที่ สันต์ ธรรมบำรุง (2525) สรุปว่า การนำหลักสูตรไปใช้ คือการที่ผู้บริหารโรงเรียนและครูนำโครงการของหลักสูตรที่เป็นรูปเล่ม นั้นไปปฏิบัติให้บังเกิดผล รวมถึงการบริหารงานด้านวิชาการของโรงเรียนเพื่ออำนวยความสะดวกให้

ครูและนักเรียน สามารถสอนและเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ส่วน สก๊อต อุทราพันธ์ (2532) ให้ความเห็นว่า เป็นขั้นตอนของการพัฒนาหลักสูตรไปสู่การเรียนการสอนในห้องเรียนได้แก่การจัดเอกสารประกอบหลักสูตร การเตรียมบุคลากร การบริหารและบริการหลักสูตร และการนิเทศการใช้หลักสูตรจากความหมายต่างๆของการนำหลักสูตรไปใช้ตามที่นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ไว้ข้างต้นสรุปได้ว่าการนำหลักสูตรไปใช้เป็นขั้นตอนของการนำหลักสูตรที่สร้างขึ้นไปใช้ปฏิบัติเพื่อให้บรรลุเป้าหมายของหลักสูตรที่กำหนดไว้ เป็นขั้นตอนที่สำคัญขั้นตอนหนึ่งในการพัฒนาหลักสูตร

2.4.6 การประเมินหลักสูตร

การประเมินหลักสูตรเป็นการแสวงหาข้อมูลที่บ่งชี้ให้เห็นถึงคุณภาพของกระบวนการพัฒนาหลักสูตร เพื่อนำมาพิจารณาตัดสินถึงความถูกต้องเหมาะสม ความสอดคล้องความสัมพันธ์กับบริบทที่กำหนด เพื่อศึกษาความเป็นไปได้ในการปรับปรุง แก้ไข ปรับเปลี่ยน หรือเลิกหลักสูตรการประเมินหลักสูตรมีหลายรูปแบบ ซึ่งผู้ประเมินสามารถพิจารณาเลือกรูปแบบการประเมินที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่มุ่งประเมิน (ธนศ ขำเกิด, 2546) ดังนี้ 1) รูปแบบการประเมินที่เน้นจุดมุ่งหมาย (Objective – Based Model) เป็นรูปแบบที่มุ่งดูผลที่เกิดจากการปฏิบัติงานว่าบรรลุตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้หรือไม่ ได้แก่ รูปแบบการประเมินของ Cronbach และ Kirkpatrick เป็นต้น 2) รูปแบบการประเมินตัดสินคุณค่า (Judgmental Evaluation Model) เป็นรูปแบบที่มุ่งให้ได้มาซึ่งข้อมูลสารสนเทศสำหรับกำหนดและวินิจฉัยคุณค่าของโครงการนั้น ได้แก่ รูปแบบการประเมินของ Stake และ Provus เป็นต้น 3) รูปแบบการประเมินที่เน้นการตัดสินใจ (Decision – Oriented Evaluation Model) เป็นรูปแบบที่มุ่งให้ได้มาซึ่งข้อมูลและข่าวสารต่าง ๆ เพื่อช่วยในการตัดสินใจเลือกทางเลือกต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้อง ได้แก่ รูปแบบการประเมิน Stufflebeam และ Alkin เป็นต้น รายละเอียดของรูปแบบการประเมินการนำไปใช้อย่างแพร่หลายมีดังต่อไปนี้

1) รูปแบบการประเมินแบบ CIPP (Stufflebeam et al, 1971) เป็นการประเมินภาพรวมของโครงการ ตั้งแต่บริบท ปัจจัยป้อน กระบวนการ และผลผลิต (Context, Input, Process and Product) โดยใช้วิธีการสร้างเกณฑ์และประสิทธิภาพของโครงการ ทั้งภาพรวมหรือรายปัจจัยเป็นสำคัญ 1) การประเมินด้านบริบท หรือประเมินเนื้อความ (context Evaluation) เป็นการศึกษาปัจจัยพื้นฐานที่นำไปสู่การพัฒนาเป้าหมายของโครงการ ได้แก่ บริบทของสภาพแวดล้อม นโยบาย วิสัยทัศน์ ปัญหา แหล่งทุน สภาพความผันผวนทางด้านสังคม เศรษฐกิจและการเมือง ตลอดจนแนวโน้มการก่อตัวของปัญหาที่อาจจะเป็นอุปสรรคต่อการดำเนินโครงการ เป็นต้น 2) การประเมินปัจจัยป้อน (Input Evaluation) เพื่อค้นหาประสิทธิภาพขององค์ประกอบที่นำมาเป็นปัจจัยป้อน ซึ่งในด้านการท่องเที่ยวอาจจะจำแนกเป็นบุคคล สิ่งอำนวยความสะดวก เครื่องมือ อุปกรณ์ ครุภัณฑ์ ศักยภาพการบริหารงาน ซึ่งแต่ละปัจจัยก็ยังจำแนกย่อยออกไปอีก เช่น บุคคล อาจพิจารณาเป็น เพศ อายุ มีสถานภาพทางสังคมและเศรษฐกิจ ความพึงพอใจ ความคาดหวัง ทักษะคติ ศักยภาพ

ความสามารถ ประสพการณ์ความรู้ คุณวุฒิทางการศึกษา ถิ่นที่อยู่และลักษณะกระบวนการกลุ่ม เป็นต้น 3) การประเมินกระบวนการ (Process Evaluation) เป็นการศึกษาต่อจากการประเมินบริบท และปัจจัยป้อนว่ากระบวนการเป็นไปตามแผนที่วางไว้ เป็นการศึกษาค้นหาข้อบกพร่อง จุดอ่อน หรือ จุดแข็งของกระบวนการบริหารจัดการโครงการที่จะนำโครงการบรรลุวัตถุประสงค์ที่วางไว้ว่ามี ประสิทธิภาพมากน้อยเพียงใด และ 4) การประเมินผลิตผล (Product Evaluation) เป็นการ ตรวจสอบประสิทธิผลของโครงการ โดยเฉพาะความสอดคล้องระหว่างวัตถุประสงค์กับผลลัพธ์ที่ได้ แล้วนำเกณฑ์ที่กำหนดไว้ไปตัดสิน เกณฑ์มาตรฐานนั้นอาจจะกำหนดขึ้นเองหรืออาศัยเกณฑ์ที่บุคคล หรือหน่วยงานอื่นกำหนดไว้ก็ได้ ซึ่งในที่นี้ผู้วิจัยจะกล่าวในตอนต่อไป

2) รูปแบบการประเมินหลักสูตรของ Tyler (The Tyler Model)

Tyler (1969) ให้หลักในการประเมินผลสัมฤทธิ์ของหลักสูตรโดยพิจารณาตัดสินจากการบรรลุผล สำเร็จของจุดมุ่งหมายทางการศึกษาที่ตั้งไว้ การประเมินหลักสูตรตามรูปแบบนี้จึงควรตอบคำถาม 4 ข้อ ให้ได้ชัดเจนคือ 1) มีจุดมุ่งหมายทางการศึกษาใดบ้างที่โรงเรียนต้องการ 2) มีประสพการณ์ทาง การศึกษาใดบ้างที่จะทำให้บรรลุจุดมุ่งหมาย 3) ควรจัดประสพการณ์ทางการศึกษาเหล่านั้นอย่างไร จึงจะเกิดประสิทธิภาพ และ 4) จะตัดสินใจได้โดยวิธีใดว่าจุดมุ่งหมายเหล่านั้นบรรลุผลตามต้องการ รูปแบบการประเมินหลักสูตรของ Tyler เป็นการพิจารณาความสัมพันธ์ที่เป็นเหตุเป็นผลต่อกันของ องค์ประกอบหลักสูตร 3 ส่วน คือ จุดมุ่งหมายทางการศึกษา ประสพการณ์การเรียนรู้ และสัมฤทธิ์ผล ของการเรียนรู้ (อ้างถึงใน สงัด อุทรานันท์, 2537)

3) การประเมินตามแนวความคิดของ Stake

Stake (1967) เน้นว่า การประเมินโครงการจะต้องมี 2 ส่วนคือ การบรรยาย (Descriptive) และการตัดสินคุณค่า (Judgment) ในภาคการบรรยายนั้น ผู้เชี่ยวชาญหรือผู้ประเมินจะต้องหาข้อมูล ที่เกี่ยวข้องกับโครงการให้ได้มากที่สุด ประกอบด้วย 2 ส่วน คือ 1) เป้าหมายหรือความคาดหวัง (Goals or Intents) เป้าหมายที่ครอบคลุมนโยบายทั้งหมด สำหรับการประเมินการศึกษาไม่ควรจะ สนใจเป้าหมายเฉพาะในแง่พฤติกรรมของผู้เรียนเพียงอย่างเดียวต้องคำนึงถึงองค์ประกอบอื่นๆ ด้วย ความคาดหวังนี้ประกอบด้วย 3 ส่วนคือ สิ่งนำ (Antecedence) เป็นสภาพที่มีอยู่ก่อน ซึ่งอาจจะ เกี่ยวข้องกับผลของการเรียนการสอนปฏิบัติการ (Transactions) เป็นผลสำเร็จของการจัดกระทำ งานเป็นองค์ประกอบของกระบวนการเรียนการสอน ผลลัพธ์ (Outcomes) เป็นผลของการศึกษา และ 2) สิ่งที่เป็นจริงหรือสังเกตได้ (Observations) เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจริงในสภาพความเป็นจริง มี ส่วนประกอบ 3 ส่วนเช่นกัน คือ สิ่งนำ ปฏิบัติการ และผลลัพธ์

4) รูปแบบการประเมินของ Kirkpatrick

รูปแบบการประเมินของ Kirkpatrick (1978) เป็นรูปแบบการประเมินโครงการการฝึกอบรม ภายหลังการฝึกอบรม โดยเสนอให้มีการประเมิน 4 รายการ ดังนี้ 1) การประเมินปฏิกิริยา (Reaction) เป็นการประเมินปฏิกิริยาตอบสนองของผู้เข้ารับการฝึกอบรมว่ามีความรู้สึกต่อโครงการ

อย่างไร เช่น หลักสูตรและเนื้อหาสาระตรงกับความต้องการหรือไม่ เอกสารประกอบการฝึกอบรม สถานที่ สื่อ ระยะเวลาการฝึกอบรมเหมาะสมเพียงไร วิทยากรเหมาะสมหรือไม่ ได้รับความรู้/ทักษะ ในระดับใด มีความคาดหวังต่อการนำความรู้หรือทักษะไปใช้ในการปฏิบัติงานเพียงใด 2) การประเมิน การเรียนรู้ (Learning) เป็นการประเมินผลการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นกับผู้เข้ารับการฝึกอบรม เช่น การ เปลี่ยนแปลงความรู้ ทักษะและทัศนคติ ระหว่างหลังการฝึกอบรมกับก่อนการฝึกอบรม ดังนั้นจึงต้องมี การวัดความรู้ ทักษะและทัศนคติของผู้เข้ารับการฝึกอบรมทั้งก่อนและหลังการฝึกอบรม ผลการวัด ต้องเป็นเชิงปริมาณและมาจากเครื่องมือที่เชื่อถือได้ เช่น แบบทดสอบ (Test) แบบสอบภาคปฏิบัติ (Performance Test) แบบวัดทัศนคติ (Attitude Test) และแบบสังเกตพฤติกรรม 3) การประเมิน พฤติกรรม (Behavior) เป็นการประเมินการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเมื่อกลับไปปฏิบัติงาน การ ประเมินในระดับนี้เป็นการตัดสินการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในขณะที่ปฏิบัติงานซึ่งเป็นสิ่งที่ยากและ เกี่ยวข้องกับระยะเวลา คือต้องทิ้งระยะประมาณ 3-6 เดือน และจำเป็นต้องพิจารณาองค์ประกอบ อื่นๆมากมาย 4) การประเมินผลลัพธ์ที่เกิดกับองค์กร (Result) เป็นการประเมินผลลัพธ์หรือ ผลกระทบที่เกิดกับองค์กร อันเนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้เข้ารับการฝึกอบรม ซึ่ง เป็นผลปลายทางที่สำคัญที่ได้จากการฝึกอบรม เช่น ต้นทุนลดลง ประสิทธิภาพในการทำงานของ หน่วยงานหรือองค์กร เพิ่มขึ้นปัจจัยเสี่ยงลดลง เป็นประโยชน์ต่อเพื่อนร่วมงาน แนวทางการประเมิน โดยการเปรียบเทียบสถานการณ์ก่อนและหลังการฝึกอบรมจากการประเมินรูปแบบต่างๆ เห็นได้ว่า การประเมินหลักสูตรเป็นขั้นตอนสำคัญที่ต้องมีการวางแผน เลือกวิธีที่เหมาะสมและสอดคล้องกับ จุดมุ่งหมายของหลักสูตร เป็นขั้นตอนที่ควรมีการวางแผนการประเมินอย่างเป็นระบบ เพื่อให้ ครอบคลุมสะท้อนคุณภาพของหลักสูตรอย่างแท้จริงสำหรับการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยเลือกใช้แนวทางการ ประเมินของ Kirkpatrick (1978) โดยเลือกประเมินเฉพาะ ปฏิกริยาของผู้เข้ารับการฝึกอบรมว่ามี ความรู้สึกต่อโครงการอย่างไร และการประเมินการเรียนรู้ ทักษะ และที่เกิดขึ้นกับผู้เข้ารับการ ฝึกอบรมเป็นสำคัญ

2.5 เอกสารเกี่ยวกับหลักสูตรฝึกอบรม

การฝึกอบรมเป็นกระบวนการหรือวิธีการที่จะพัฒนาให้บุคคลมีความรู้ ทักษะ และทัศนคติที่ ดีต่องานที่ปฏิบัติ การฝึกอบรมบุคลากรถือเป็นความจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับองค์กรและหน่วยงานต่างๆ

2.5.1 ความหมายของการฝึกอบรม

การฝึกอบรม หมายถึง การจัดสภาพสิ่งแวดล้อมเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ ซึ่งสามารถทำนายหรือ คาดเดาด้วยความเชื่อมั่นภายใต้สถานการณ์หรือเงื่อนไขที่กำหนดไว้ เป้าหมายของการฝึกอบรมจะ มุ่งเน้นที่การปฏิบัติเพื่อให้เกิดทักษะที่ต้องการ เพื่อให้บุคคลที่ได้รับการฝึกอบรมมีสมรรถภาพในการ ปฏิบัติงานได้สูงกว่าปกติ เป็นแนวทางที่ส่งเสริมให้บุคลากรในองค์กรได้พัฒนาสมรรถภาพของตนเอง อย่างมีประสิทธิภาพ (Posner. 1992: 73) การฝึกอบรมเป็นวิธีการที่จะเพิ่มคุณภาพในการทำงานของ

บุคลากร หรือเป็นการเตรียมบุคลากรให้พร้อมปฏิบัติตามภาระที่กำหนดตงนั้น การฝึกอบรมจึงเป็น การจัดการศึกษาให้แก่บุคลากรในองค์กรหรือหน่วยงาน ภายใต้เงื่อนไขหรือข้อกำหนดที่ต้องการให้ เกิดขึ้น ไม่จัดให้กว้างขวางเหมือนกับการจัดการศึกษาในโรงเรียนทั่วไป นอกจากนั้น การฝึกอบรมยังมี จุดมุ่งหมายเพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงและเกิดการพัฒนา ซึ่งเกิดจากการเรียนรู้ทั้งทางด้านความรู้ ความเข้าใจในสิ่งที่ได้รับการฝึกอบรม การพัฒนาทักษะและการพัฒนาเจตคติ ความรู้สึก รับผิดชอบ การมีส่วนร่วมต่อการปฏิบัติงาน ในเรื่องเฉพาะหรือที่ได้กำหนดไว้ตามวัตถุประสงค์ของ การฝึกอบรม (ยุวดี ภาษา. 2536: 72)

การฝึกอบรมเป็นวิธีการที่จะช่วยให้เกิดการเสริมสร้างสมรรถนะของบุคคลในการปฏิบัติงาน ซึ่งเมื่อผู้ปฏิบัติงานมีข้อจำกัดทางด้านความรู้หรือทักษะ ทำให้ต้องการการเสริมสร้างเพื่อเชื่อมต่อ ช่องว่างของการปฏิบัติงานที่เกิดจากการขาดความรู้หรือทักษะนั้น (Silberman. 1998: 1) นอกจากนั้น รอทเวล (Rothwell. 1996: 26) ได้เสนอว่าการฝึกอบรมเป็นการจัดกิจกรรมที่มุ่งเน้น ด้านการจำแนกแยกแยะ การประกัน การทำให้มั่นใจ การพัฒนา การปรับปรุง โดยผ่านกระบวนการ เรียนรู้ เพื่อให้บุคลากรมีสมรรถภาพในการปฏิบัติงานตามที่ต้องการ ดังนั้นการฝึกอบรมจึงเป็นการ สนองตอบในสิ่งที่บุคคลต้องการรู้หรือสิ่งที่องค์กรต้องการให้เพิ่มสมรรถภาพ เพื่อมุ่งพัฒนาให้การ ปฏิบัติงานมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และการฝึกอบรมต้องมีการดำเนินการอย่างเป็นระบบในอันที่จะ ถ่ายทอดความรู้ หรือทักษะจากบุคคลหนึ่งซึ่งมีความรู้หรือมีความสามารถไปสู่อีกบุคคลหนึ่งที่ไม่มีความรู้หรือขาดทักษะนั้น ๆ (Pont. 1995: 7) สรุปได้ว่า การฝึกอบรมหมายถึง กระบวนการที่จะช่วย พัฒนาหรือฝึกฝนบุคลากรในองค์กรให้มีความรู้ ความสามารถ ทักษะหรือความชำนาญ ความคิด สร้างสรรค์ เกิดประสบการณ์ที่เหมาะสมกับภาระงานที่ได้รับ รวมถึงการก่อให้เกิด เจตคติที่ดีต่อการ ปฏิบัติงาน เพื่อนำมาใช้ในการพัฒนาตนเองและองค์กรต่อไป

2.5.2 วัตถุประสงค์ของการฝึกอบรม

การฝึกอบรมจะมีผลสัมฤทธิ์และประสิทธิภาพได้นั้น วัตถุประสงค์ของการฝึกอบรมมีความสำคัญอย่างยิ่งในการกำหนดขอบเขตนำทางในการจัดกิจกรรมการฝึกอบรมเพื่อให้บรรลุถึง เป้าหมายสูงสุด การฝึกอบรมโดยทั่วไปนั้น (Rothwell. 1996: 12-18) มีวัตถุประสงค์เพื่อ

1. เพิ่มพูนความรู้ (Knowledge) เพื่อส่งเสริมหรือสร้างเสริมทางปัญญาให้แก่บุคลากร เกี่ยวกับ ระเบียบ กฎเกณฑ์ ข้อบังคับ หน้าที่รับผิดชอบ การบริหารงาน ซึ่งเป็นการเพิ่มพูนความรู้ และสามารถขยายไปถึงการเพิ่มขีดความสามารถในการนำไปปรับใช้ในสถานการณ์จริงด้วย
2. พัฒนาทักษะ (Skill) เป็นการพัฒนาทักษะ ความชำนาญ การแก้ไขสถานการณ์เฉพาะหน้า การเพิ่มความมั่นใจในการตัดสินใจ ทำให้สามารถปฏิบัติได้อย่างถูกต้องมีประสิทธิภาพและถูกต้องโดย ใช้เวลาน้อยลง

3. เปลี่ยนแปลงเจตคติ (Attitude) ทำให้มีขวัญและกำลังใจที่ดีในการทำงาน สามารถทำงานของตนด้วยความยินดีและพอใจ สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุข สร้างแรงจูงใจในการทำงาน เพื่อให้เกิดการใช้ความสามารถในการปฏิบัติงานอย่างเต็มศักยภาพดังนั้น วัตถุประสงค์ของการฝึกอบรม จึงเกี่ยวข้องกับ 3 ปัจจัยหลัก คือ ความรู้ ทักษะและเจตคติ ถ้าผู้เข้ารับการฝึกอบรมสามารถบรรลุตามวัตถุประสงค์หลักทั้ง 3 ประการข้างต้นสามารถเชื่อถือได้ว่าบุคคลที่ผ่านการฝึกอบรมนั้น ๆ จะมีส่วนช่วยผลักดันให้องค์กรมีผลผลิตเพิ่มขึ้นอีกทั้งยังมีส่วนช่วยให้เกิดการพัฒนาอย่างตรงเป้าหมายในการจัดการฝึกอบรม ผู้ที่ทำหน้าที่ในการดำเนินงานรวมถึงวิทยากรผู้ฝึกอบรมต้องมีความรู้ถึงชนิดหรือประเภทของการฝึกอบรมว่ามีอะไรบ้าง ซึ่งจะแตกต่างกันออกไปตามความจำเป็นและลักษณะของงาน

2.5.3 ประเภทของการฝึกอบรม

การฝึกอบรมมีหลายชนิด นอกจากการฝึกอบรมเพื่อเพิ่มความรู้และทักษะเฉพาะเรื่องให้กับบุคลากรแล้ว ยังมีการอบรมในลักษณะอื่น ๆ ดังที่ซูซีย์ สมิทธีกร (2548: 7-10) ได้กล่าวไว้เช่น การอบรมเพื่อฟื้นความรู้ใหม่ (Refresher Training) หรือการฝึกอบรมในลักษณะที่เป็นการศึกษาต่อเนื่อง (Continuing Education) ซึ่งรูปแบบของการอบรมจะแตกต่างกันไปตามความจำเป็นและลักษณะของงานซึ่งหากจะกล่าวอย่างกว้าง ๆ แล้ว อาจแบ่งการฝึกอบรมออกเป็น 2 ประเภทคือ การฝึกอบรมที่เป็นทางการ (Formal Training) และการฝึกอบรมอย่างไม่เป็นทางการ (Informal

1. การฝึกอบรมก่อนประจำการ (Pre-entry Training) เป็นการฝึกอบรมให้กับผู้เข้าทำงานใหม่หรือเพิ่งจะเริ่มโครงการใหม่ โดยทั่วไปผู้เข้าอบรมมักจะอยู่ในระยะทดลองงาน ซึ่งเนื้อหาของการอบรมจะเน้นในเรื่องของภารกิจแรกเริ่ม และภารกิจทั่วไปขององค์กร เนื้อหาโดยทั่วไปจะมีลักษณะผสมผสาน คือมีทั้งการฝึกอบรมในห้องและการฝึกภาคสนาม ปกติจะใช้ช่วงเวลาที่ไม่นาน เช่น 2-3 วัน แต่บางกรณีอาจจะใช้เวลาเป็นเดือน

2. การฝึกอบรมระหว่างประจำการ (In-service Training) เป็นการฝึกอบรมในช่วงที่เข้าทำงานแล้ว หรือผ่านระยะการทดลองงานแล้ว การฝึกอบรมจะจัดเป็นระยะ ๆ ให้กับระดับของบุคลากรที่แตกต่างกัน มีทั้งในเรื่องของการบริหารทั่วไป การจัดการอบรมเฉพาะเจ้าหน้าที่ หรือการอบรมเฉพาะเรื่อง ซึ่งระยะเวลายืดหยุ่นได้ตามความต้องการ ส่วนใหญ่จะใช้เวลาไม่นานประมาณ 1-3 สัปดาห์

3. การฝึกอบรมในโครงการ (Project Related Training) เป็นการอบรมที่จัดให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานในโครงการ อาทิเช่น โครงการที่ได้รับทุนอุดหนุนจากต่างประเทศ เป็นการอบรมเฉพาะเรื่อง หรือเฉพาะประเภทของบุคลากร มีทั้งการอบรมทางด้านเทคนิคและการอบรมในเชิงการจัดการ จัดอบรมโดยผู้ให้ทุน ปกติจะเป็นการอบรมระยะสั้น คือ 1-3 เดือน หรือขึ้นอยู่กับความจำเป็นของโครงการ

4. การฝึกอบรมเพื่อพัฒนาตนเอง (Self-development Training) มีความหมายกว้างและครอบคลุม เช่น กรณีบุคคลที่ทำงานมานานและความรู้เริ่มตื้นตัน เริ่มจะไม่ทันกับข้อมูลหรือวิทยาการสมัยใหม่ ทำให้เกิดความคิดที่จะพัฒนาตนเอง อาจจะเป็นการอบรมเพื่อฟื้นฟูความรู้ใหม่ซึ่งส่วนใหญ่เป็นการอบรมเต็มเวลาหรือบางส่วนของเวลา โดยหน่วยงานต้นสังกัดจะให้การอนุมัติและสนับสนุนด้านการเงิน มักจะเป็นการออกไปอบรมนอกสถานที่ ระยะเวลาจะขึ้นอยู่กับคุณสมบัติที่หน่วยงานต้องการพัฒนา มีทั้งระยะสั้นและระยะยาว หรือบางคนอาจจะลาศึกษาต่อ ซึ่งการศึกษาต่อก็คือ การฝึกอบรมอย่างเป็นทางการเช่นกัน

สรุปได้ว่า ประเภทของการฝึกอบรมสามารถแยกออกเป็น การฝึกอบรมก่อนประจำการ ระหว่างประจำการ การฝึกอบรมในโครงการ และการฝึกอบรมเพื่อพัฒนาตนเอง ซึ่งมีจุดมุ่งหมายของการอบรมที่แตกต่างกันตามความต้องการขององค์กรเพื่อพัฒนาสมรรถภาพการทำงานของบุคลากรในองค์กร การทำโครงการฝึกอบรมแต่ละครั้ง จำเป็นต้องมีการวางแผนการฝึกอบรมหรือการดำเนินงานที่รัดกุม รอบคอบ ตั้งแต่ก่อนการฝึกอบรมจนสิ้นสุดการฝึกอบรม ทั้งนี้เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของการฝึกอบรมที่ตั้งไว้ ฉะนั้นผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดฝึกอบรมควรมีความรู้และเข้าใจในการวางแผนการฝึกอบรมเป็นอย่างดี

2.5.4 การวางแผนการฝึกอบรม

เพื่อผลสัมฤทธิ์อันสูงสุดแก่ผู้เข้ารับการฝึกอบรม ก่อนการฝึกอบรมผู้จัดการฝึกอบรมควรให้ความสนใจวางแผนกิจกรรมที่ใช้ในการฝึกอบรม การจัดการ รวมถึงปัญหาที่อาจจะเกิดขึ้น เบดเดอร์และบลูม (Bader & Bloom. 1994: 24-31) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการวางแผนการฝึกอบรมที่ส่งผลสูงสุด (High-IMPACT Training Model) ซึ่งมี 6 ขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. วิเคราะห์ความต้องการการฝึกอบรม (Identify Training Needs) ผู้พัฒนาการฝึกอบรมจะต้องสามารถบ่งชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของการฝึกอบรมอย่างมีเหตุผลที่เหมาะสม เป็นการฝึกอบรมเพื่อปรับปรุงทักษะเดิมหรือทักษะใหม่ ตัดสินใจเลือกทักษะที่ต้องการพัฒนาสอบถามผู้มีส่วนร่วม เพื่อศึกษาพื้นฐานการศึกษา ประสบการณ์ และบรรยากาศการทำงานของผู้มีส่วนร่วม เข้าใจถึงความรู้สึกของผู้มีส่วนร่วม ประเมินคุณค่าของความต้องการการฝึกอบรมและการสร้างความเชื่อมั่นในการฝึกอบรม

2. วางแผนแนวทางการฝึกอบรม (Map the Approach) วางแผนอย่างมีระบบและไม่มีข้อจำกัด โดยการเข้าใจความต้องการของผู้เข้าร่วมฝึกอบรม และความคาดหวังของผู้จัดอบรม ซึ่งเป็นการวางแผนเกี่ยวกับการนำเสนอ การอภิปราย การปฏิบัติ การให้ข้อมูลย้อนกลับ การเลือกสื่อ โสตทัศนูปกรณ์ การผลิตโปรแกรมตามความต้องการของผู้เข้ารับการฝึกอบรม ความจำเป็นทางด้านเวลา งบประมาณ และแหล่งทรัพยากร

3. ผลิตสื่อหรือเครื่องมือการเรียนรู้ (Produce Learning Tools) เป็นจัดหาสื่อเครื่องมือการเรียนรู้โดยการให้ผู้เชี่ยวชาญภายในองค์กร ซึ่งอาจจะผลิตเองหรือจัดทำโดยผู้เชี่ยวชาญจากภายนอกองค์กร ซึ่งจะต้องตรวจสอบถึงความเหมาะสมของกิจกรรมและแบบฝึก การเสริมแรงและความต่อเนื่อง ความเหมาะสมของขนาด และโครงสร้างของกิจกรรมและโปรแกรมทั้งหมด

4. การประยุกต์เทคนิคการฝึกอบรม (Apply Training Techniques) โดยตรวจสอบถึงสิ่งที่ทำให้การฝึกอบรมบรรลุเป้าหมาย เกิดผลดีแก่ผู้เข้ารับการฝึกอบรม การฝึกอบรมสามารถสร้างประสบการณ์ที่เพียงพอต่อความต้องการ คุณค่าที่ได้จากการอบรม ลักษณะของวิทยากรที่นำเสนอความรู้และทักษะแก่ผู้เข้ารับการอบรม ผู้เข้ารับการอบรมได้เกิดทักษะตามที่ต้องการ และมีการติดตามผลที่ชัดเจน

5. การคำนวณผลลัพธ์ที่วัดได้ (Calculate Measurable Results) ด้วยการสอบถามการสังเกตระหว่างการฝึกอบรม ทั้งการปฏิบัติและการทำงานตามที่มอบหมาย การติดตามข้อมูลที่ต้องการในระหว่างการอบรม และใช้กระบวนการประเมินผลเชิงลึกถึงการเปลี่ยนแปลงซึ่งเกิดจากการฝึกอบรม และการประเมินผลโดยการติดตามเป็นช่วงระยะเวลาต่างกัน

6. การติดตามผลการฝึกอบรม (Track Ongoing Follow-Through) เป็นการเตรียมการติดตามผลตั้งแต่ก่อนเริ่มการฝึกอบรม ระหว่างการฝึกอบรม และหลังการฝึกอบรม เป็นหน้าที่ของผู้จัดการฝึกอบรมที่ต้องกำหนดบทบาท ความรับผิดชอบ และเครื่องมือที่จำเป็นต่อการติดตามผลการฝึกอบรม

2.5.5 การประเมินผลการฝึกอบรม

การประเมินผลการฝึกอบรม มีจุดประสงค์เพื่อตรวจสอบว่า การฝึกอบรมนั้นได้บรรลุผลตามวัตถุประสงค์ที่ได้กำหนดไว้หรือไม่ ค้นหาจุดดีหรือจุดบกพร่อง ตรวจสอบความคุ้มค่าของการฝึกอบรม วินิจฉัยว่าผู้เข้ารับการฝึกอบรมได้รับประโยชน์มากน้อยเพียงใด และเป็นการรวบรวมข้อมูลที่จะช่วยในการตัดสินใจเกี่ยวกับการฝึกอบรมในอนาคต การประเมินผลโครงการฝึกอบรมนั้นเคริกแพทริก (ชูชัย สมธิไกร. 2548: 207-221; อ้างอิงจาก Kirkpatrick. 1987) ได้เสนอเกณฑ์การประเมินไว้ 4 ประเภท ได้แก่

1. ปฏิกริยาตอบสนอง (Reaction) เป็นการประเมินความรู้สึกของผู้เข้ารับการฝึกอบรมที่มีต่อโครงการฝึกอบรม เพื่อวัดว่าผู้เข้ารับการฝึกอบรมพึงพอใจหรือไม่กับประสบการณ์จากกิจกรรมการฝึกอบรมโดยอาจครอบคลุมทั้งด้านเนื้อหา วิทยากร วิธีการอบรม เอกสารประกอบการฝึกอบรมและสภาพแวดล้อมต่าง ๆ ของการฝึกอบรม ซึ่งจะต้องกำหนดสิ่งที่ต้องการประเมินไว้ ตั้งแต่ในขั้นการออกแบบโครงการฝึกอบรม และนำสิ่งที่ต้องการประเมินบรรจุลงในแบบประเมินผล

2. การเรียนรู้ เป็นเกณฑ์ที่บ่งชี้ว่าผู้เข้ารับการอบรมมีความรู้ ซึ่งเป็นการวัดความรู้เกี่ยวกับข้อเท็จจริง หลักการ วิธีการและกระบวนการทำงาน ด้านการวัดทักษะ เป็นการตรวจสอบว่าผู้เรียนมี

การพัฒนาทักษะเพิ่มขึ้นหรือไม่ โดยให้ผู้เรียนได้แสดงทักษะนั้นออกมา และผู้ฝึกอบรมจะคอยสังเกต และให้คะแนน หรือประเมินทัศนคติว่าเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นกว่าเดิมหรือไม่

3. พฤติกรรม เป็นการประเมินว่า พฤติกรรมการทำงานของผู้เข้ารับการอบรม มีการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นหรือไม่ ภายหลังจากการฝึกอบรม ซึ่งสามารถทำการประเมินอย่างเป็นระบบทั้งก่อนและหลังการฝึกอบรม ควรเก็บข้อมูลจากกลุ่มต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง มีการวิเคราะห์ทางสถิติ และควรมีก่อนที่ไม่ได้ผ่านการฝึกอบรมเพื่อเปรียบเทียบ

4. ผลต่อองค์กร เป็นการประเมินผลการฝึกอบรมที่มีต่อการดำเนินการขององค์กรเพื่อตรวจสอบว่า การฝึกอบรมก่อให้เกิดผลอย่างไร ต่อการดำเนินการขององค์กร เพื่อตรวจสอบว่าทักษะ หรือความรู้ใดที่อยู่ในหลักสูตรมีผลด้านบวกต่อองค์กรมากที่สุด ผลที่ได้รับได้เกิดขึ้นในหลายส่วนหรือเพียงบางส่วนขององค์กร

สรุปได้ว่า การประเมินผลการฝึกอบรมที่ผู้จัดทำโครงการฝึกอบรมสามารถวิเคราะห์ได้จากผู้เข้ารับการฝึกอบรมโดยพิจารณาจากองค์ประกอบ 4 ประเภท คือ การประเมินผลจากปฏิกิริยาสนองตอบ ความรู้จากการฝึกอบรม พฤติกรรมที่แสดงออก และผลที่มีต่อองค์กร ซึ่งผลที่ได้จะเป็นประโยชน์ในการปรับปรุงการฝึกอบรมต่อไป

2.5.6 หลักการฝึกอบรม

เบเดอร์และบลูม (Bader & Bloom. 1994: 7-15) ได้เสนอแนวคิดการจัดฝึกอบรมให้ประสบผลสำเร็จ ว่าควรคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

1. การกำหนดรายละเอียดการอบรมและติดตามผล (Defining Training Follow-Through) โดยเริ่มตั้งแต่ก่อน ระหว่าง และหลังการฝึกอบรม เพื่อเป็นการสร้างความมั่นใจได้ว่าการฝึกอบรมนั้นเป็นประโยชน์อย่างสูงสุด เป็นการสร้างสถานะที่สามารถกลั่นกรองและกระตุ้นให้เกิดการปฏิบัติงาน

2. สร้างมุมมองให้กว้างไกล (The Broader View) โดยพิจารณาถึง

2.1 ความชัดเจนของเป้าหมายขององค์กร

2.2 การปรับปรุงค่านิยมขององค์กร

2.3 งบประมาณสำหรับการฝึกอบรมที่เพียงพอ

2.4 การตรวจสอบผลของการอบรม

2.5 บรรยากาศของการเรียนรู้ในองค์กร (Learning Environment) เป็นการสร้างพันธะ ความผูกพันให้กับสมาชิก การมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น การยอมรับสิ่งใหม่ การยอมรับการเปลี่ยนแปลง

2.6 อุปสรรค (Obstacle) ได้แก่ ความไม่พร้อมด้านเวลา ทักษะของการจัดการใช้เวลา และการขาดการสนับสนุนจากแหล่งทรัพยากรต่าง ๆ

3. ผู้มีส่วนร่วมในการฝึกอบรม ได้แก่

3.1 ผู้จัดการฝึกอบรม

3.2 คณะวิทยากรฝึกอบรม ทั้งจากภายในและภายนอกองค์กร

3.3 ผู้เข้ารับการอบรม

4. การสร้างพันธกิจในการดำเนินการติดตาม (The Commitment to Follow-Through) เป็นการติดตามสร้างเสริมแรงจูงใจ สนับสนุน ส่งเสริม ให้คำแนะนำ ช่วยเหลือ และตรวจสอบผลของการฝึกอบรม

ส่วน เคิร์ท เลวิน (Vella. 1995 : 21-27; อ้างอิงจาก Lewin. 1951) ได้เสนอหลักของการเรียนรู้ที่จำเป็นสำหรับการฝึกอบรม จำนวน 12 ข้อ ดังต่อไปนี้

1. การเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ จะต้องส่งผลต่อผู้เรียนทางด้านความรู้ เจตคติ ค่านิยม การรับรู้ และรูปแบบของพฤติกรรม

2. บุคคลควรจะต้องมีความเชื่อมั่นในความรู้ที่ค้นพบด้วยตนเองมากกว่าความรู้ที่นำเสนอโดยผู้อื่น

3. การเรียนรู้จะได้ผล หากเป็นการเรียนรู้ด้วยการปฏิบัติมากกว่าเป็นผู้รับความรู้

4. การเรียนรู้ในลักษณะองค์รวมทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ดีกว่าการเรียนรู้แบบแยกส่วน

5. การเปลี่ยนแปลงความคิด เจตคติ และรูปแบบของพฤติกรรมของบุคคลนั้นจำเป็นต้องอาศัยข้อมูลและปัจจัยอื่น ๆ ประกอบ

6. การสร้างองค์ความรู้จำเป็นต้องอาศัยประสบการณ์ที่หลากหลายมากกว่าประสบการณ์เพียงครั้งเดียว

7. พฤติกรรมของบุคคลจะเปลี่ยนแปลงเพียงชั่วคราวเท่านั้น ถ้าหากความคิดและเจตคติเกี่ยวกับสิ่งนั้นยังไม่ได้รับการเปลี่ยนแปลง

8. การรับรู้ของบุคคลและสิ่งแวดล้อมทางสังคม ควรจะได้รับการเปลี่ยนแปลงก่อนที่จะเปลี่ยนแปลงความคิด เจตคติ และพฤติกรรมของบุคคล

9. การส่งเสริม สนับสนุน การยอมรับ และการเอาใจใส่ทางด้านสิ่งแวดล้อมทางสังคมเป็นปัจจัยที่ทำให้บุคคลมีอิสระที่จะเลือกรับหรือเกิดการเปลี่ยนแปลงทางพฤติกรรม เจตคติ และความคิด

10. การเปลี่ยนแปลงของบุคคลทางด้านพฤติกรรม เจตคติ และความคิดจะเป็นไปอย่างถาวร หากได้รับการเปลี่ยนแปลงทางด้านสิ่งแวดล้อม บุคคลรอบข้างและสังคม

11. การเปลี่ยนแปลงความคิด เจตคติ และพฤติกรรมของบุคคลจะทำได้ง่าย เมื่อบุคคลนั้นยอมรับการเป็นสมาชิกในกลุ่ม การอภิปราย และการแสดงความคิดเห็นด้วยการโต้แย้งหรือเห็นด้วยที่เกิดขึ้นในกลุ่มจะช่วยทำให้เกิดพันธะ ความผูกพัน การกระตุ้นให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทั้งภายในบุคคลและภายในกลุ่ม

12. บุคคลจะยอมรับระบบความคิด เจตคติ และรูปแบบพฤติกรรมใหม่ ก็ต่อเมื่อบุคคล

ยอมรับการเป็นสมาชิกใหม่ของกลุ่ม ซึ่งกลุ่มใหม่นี้จะสร้างการยอมรับ การให้ความหมายและให้ความคาดหวังกับพฤติกรรมที่เหมาะสมและให้ความช่วยเหลือในการเรียนรู้ บุคคลจะเป็นส่วนหนึ่งของสังคมได้ต้องผ่านการยอมรับโดยบรรทัดฐานทางสังคมของกลุ่มที่ตนเองสังกัด

นอกจากนั้น เวลลา (Vella. 1994 : 3-22) ได้เสนอหลักการพื้นฐานในการจัดการฝึกอบรมเพื่อให้ผู้ใหญ่เรียนรู้ได้ดี จำนวน 12 ข้อ คือ

1. ประเมินความต้องการ (Needs Assessment)
2. สร้างบรรยากาศแห่งความปลอดภัย (Safety) ซึ่งได้แก่
 - 2.1 ความไว้วางใจในประสิทธิภาพของโปรแกรมและผู้ฝึกอบรม
 - 2.2 ความเชื่อมั่นในความเป็นไปได้ของวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้
 - 2.3 การยินยอมให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมได้มีโอกาสแสดงความคิดเห็น
 - 2.4 ความเชื่อมั่นในผลลัพธ์ของกิจกรรมการเรียนรู้ที่ง่าย ชัดเจน และมีความสัมพันธ์กับงานที่ทำ
 - 2.5 เชื่อมั่นในสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสม
3. ความสัมพันธ์ที่ตระหว่างผู้ฝึกและผู้เข้ารับการฝึกอบรม ทางด้านการเรียนรู้และการพัฒนาบุคคล ด้วยวิธีการแสวงหาความรู้และความกระตือรือร้น
4. ให้ความสนใจและรอบคอบต่อการจัดลำดับของเนื้อหาเพื่อการเรียนรู้และการเสริมแรงที่เหมาะสม ทั้งโปรแกรมการเรียนรู้ทางด้านความรู้ ทักษะและเจตคติ รวมทั้งการเสริมแรงเพื่อให้เกิดการกระทำซ้ำทางด้านความรู้ ความจริง ทักษะ และเจตคติอย่างหลากหลาย มีความสัมพันธ์กันและมีความน่าสนใจ
5. มีการปฏิบัติการและการได้รับผลสะท้อนกลับ (Praxis) เป็นการเรียนรู้ด้วยการปฏิบัติจริง (Learning by Doing) เพื่อให้เกิดความรู้ ทักษะ และเจตคติ โดยใช้กระบวนการ ได้แก่ การกระทำการสะท้อนกลับ การตัดสินใจ การเปลี่ยนแปลง และการปฏิบัติสิ่งใหม่
6. การยอมรับว่าผู้เข้ารับการฝึกอบรม คือองค์ประกอบสำคัญในการฝึกอบรม หมายถึง การเรียนรู้ซึ่งกันและกัน รู้จักการใช้เหตุและผลในการตัดสินใจ ยึดผู้เข้ารับการฝึกอบรมเป็นสำคัญ วิทยากรเป็นผู้อำนวยความสะดวก
7. ยึดมั่นการพัฒนาให้เกิดการเรียนรู้ทั้งด้านความรู้ ความคิด เจตคติหรือความรู้สึกและทักษะต่าง ๆ จากการปฏิบัติ
8. สร้างการเรียนรู้อย่างฉับพลัน ให้เกิดประโยชน์ทั้งทางด้านความรู้ เจตคติและทักษะ
9. สร้างบทบาทที่ชัดเจน (Clear Roles) เพื่อการสื่อสารระหว่างผู้เข้ารับการฝึกอบรมกับวิทยากร
10. การเรียนรู้ร่วมกันด้วยการทำงานเป็นกลุ่ม (Teamwork) โดยการแบ่งผู้เข้ารับการฝึกอบรมออกเป็นกลุ่มย่อย จำนวนหลายกลุ่ม เพื่อให้เกิดการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เกิดความรู้สึก

ปลอดภัยในลักษณะเพื่อนช่วยเพื่อน

11. การผูกพันระหว่างผู้เข้ารับการฝึกอบรมกับสิ่งที่ได้เรียนรู้ (Engagement) ทำให้ผู้เข้ารับการอบรม มีความผูกพันกับภาระการเรียนรู้

12. สามารถประเมินและตรวจสอบได้ (Accountability) ผู้เข้ารับการฝึกอบรมเกิดการเรียนรู้ ทักษะและได้รับการพัฒนาในด้านอื่น ๆ อย่างชัดเจน

สรุปได้ว่า แนวคิดเกี่ยวกับหลักการฝึกอบรมให้ประสบผลสำเร็จ ควรพิจารณาถึงความต้องการการพัฒนาหรือการเปลี่ยนแปลงความรู้ ความคิด เจตคติ ทักษะ โดยผ่านกระบวนการให้ความรู้และการฝึกปฏิบัติที่มีแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้ การยอมรับและการมีส่วนร่วมของผู้เข้ารับการฝึกอบรมมารองรับ ซึ่งทั้งนี้ต้องมีการประเมินผลและการติดตามเพื่อการปรับปรุงองค์ประกอบของการฝึกอบรมในอนาคตขั้นตอนในการวางแผนการฝึกอบรมที่สำคัญ คือ เทคนิคและกระบวนการของการฝึกอบรมผู้เข้ารับการฝึกอบรมที่แตกต่างกัน ย่อมต้องใช้เทคนิคและวิธีการใช้การฝึกอบรมที่แตกต่างกันตามลักษณะงาน พฤติกรรมการทำงานและปัจจัยอื่น ๆ โดยในงานวิจัยชิ้นนี้ผู้เข้ารับการฝึกอบรม คือครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ดังนั้นกระบวนการและเทคนิคการฝึกอบรมจะแตกต่างไปจากการฝึกอบรมโดยทั่วไป จึงต้องศึกษาแนวทางในการดำเนินการฝึกอบรมครูให้ประสิทธิผล

2.5.7 กระบวนการและเทคนิคการฝึกอบรมครู

การฝึกอบรมครู เป็นวิธีการพัฒนาบุคลากรครูผู้สอนให้มีประสิทธิภาพในการสอนเทคนิคการฝึกอบรมเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของการฝึกอบรม ที่มีส่วนช่วยให้ครูผู้เข้ารับการฝึกอบรมเกิดการเรียนรู้และสามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ เอลลิส (Ellis. 1990: 226-235) ได้เสนอแนะกระบวนการฝึกอบรมครูไว้ 2 ส่วน คือ การสร้างความตระหนักในการสอน (Awareness-raising Practices) และการฝึกประสบการณ์ในการสอน (Experiential Practices)

1. การสร้างความตระหนักในการสอน (Awareness-raising Practices) คือ การพัฒนาจิตสำนึกความเข้าใจในหลักการสอน ความเข้าใจในตัวทฤษฎี หรือเทคนิคการสอนต่าง ๆ ที่เหมาะสมกับบทเรียนและการเรียนรู้ของผู้เรียน ซึ่งความตระหนักในการสอนสามารถพัฒนาได้จากการไตร่ตรอง และศึกษาผลสะท้อนกลับของการปฏิบัติการสอน (Reflection) และการประเมินผล (Evaluation) ถ้าผู้เข้ารับการฝึกอบรมมีพัฒนาการในด้านนี้มากพอ จะสามารถเลือกใช้เทคนิควิธีการสอนที่เหมาะสมและเกิดพัฒนาการในการสอนเองได้ กิจกรรมที่เสริมสร้างความตระหนักในการสอน

แบ่งออกได้เป็น 2 ส่วนย่อย คือ

1.1 ส่งเสริมให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมได้มีความตระหนักในการสอนของตนเอง โดยวิธีการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูล จากการบันทึกแถบเสียง การบันทึกภาพหรือวีดิทัศน์ โดยบันทึกการสอนของตนเองหรือของผู้อื่น ตลอดจนจัดกิจกรรม (Tasks) ให้ครูผู้เข้ารับการฝึกอบรมได้ทำเพื่อการประเมินผลการสอนของตนเอง โดยมุ่งเน้นให้สามารถวางแผน ปรับปรุงการสอนให้ดีขึ้น

1.2 สร้างความตระหนักถึงขั้นตอนการสอน (Procedures) คือ วิธีการดำเนินการที่

ผู้ฝึกอบรมใช้เพื่อให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมมีความตระหนักในพฤติกรรมการสอนของตนเอง

2. การฝึกประสบการณ์ในการสอน (Experiential Practices) คือ การปฏิบัติการสอน เพื่อให้มีประสบการณ์ตรงในการสอน ซึ่งสามารถทำได้ 2 วิธี คือ

2.1 ทำการสอนนักเรียนในชั้นเรียนจริง ๆ

2.2 ทำการสอนผู้เข้ารับการฝึกอบรมด้วยกันเอง

สรุปได้ว่า ในกระบวนการฝึกอบรมครั้งนี้ การพัฒนาความรู้ความเข้าใจในทฤษฎีและเทคนิคการสอนเป็นสิ่งสำคัญ รวมถึงความตระหนักถึงผลสะท้อนของการปฏิบัติการสอนของตนเองตลอดเวลา นอกจากนี้ เพื่อให้การฝึกอบรมมีประโยชน์สูงสุดควรเป็นการฝึกประสบการณ์ตรงในการสอนโดยการสอนนักเรียนในห้องเรียนจริงหรือสอนผู้เข้าร่วมสัมมนาด้วยกันเอง ซึ่งเป็นการนำเอาความรู้ทางด้านทฤษฎีและเทคนิคการสอนที่ได้จากการฝึกอบรมมาปฏิบัติ

ในการฝึกอบรมนั้น นอกจากเนื้อหาที่ใช้ในการนำเสนอแล้ว ผู้ทำฝึกอบรมควรคำนึงถึงเทคนิคหรือกิจกรรมที่ใช้ในการฝึกอบรม ซึ่งควรมีความหลากหลาย เพื่อให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมเรียนรู้ได้มากที่สุด ไม่ให้เกิดการเบื่อหน่าย (Woodward. 1992: 5) เทคนิคหรือกิจกรรมต่าง ๆ ที่ใช้ในการฝึกอบรม ควรเปิดโอกาสให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมมีส่วนร่วมให้มากที่สุด เพื่อให้มีการผสมผสานประสบการณ์และความรู้ที่มีอยู่แล้วเข้ากับความรู้ใหม่ ตลอดจนการได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์กับผู้อื่น ทำให้เกิดการพัฒนาความรู้และประสบการณ์ ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนในห้องเรียน

ดอฟฟ์ (Doff. 1989: 3-4) ได้เสนอแนะกิจกรรมหลักในการฝึกอบรมครูที่ต้องการให้ครูมีส่วนร่วมในกิจกรรมอย่างเต็มที่ ได้แก่ การสาธิต (Demonstration) การอภิปราย (Discussion) และการทำกิจกรรมคู่และกิจกรรมกลุ่ม (Pair and Group Activities) โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. การสาธิต (Demonstration) กิจกรรมนี้เหมาะสำหรับการแนะนำเทคนิคใหม่ ๆ แก่ผู้เข้ารับการฝึกอบรม เพื่อให้มองเห็นว่าเทคนิคดังกล่าวนั้นเป็นอย่างไร การสาธิตอาจจะใช้ความรู้

2. การอภิปราย (Discussion) เป็นกิจกรรมที่ให้ความรู้ความคิดใหม่ ซึ่งแตกต่างจากการบรรยาย (Lecture) เพราะการอภิปรายเปิดโอกาสให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมมีส่วนร่วมในการนำเสนอความรู้ ความคิด นำประสบการณ์มาแลกเปลี่ยนกับผู้อื่น ซึ่งทำให้ทราบได้ว่าผู้เข้ารับการฝึกอบรมมีความรู้ความเข้าใจในแนวความคิดใหม่มากน้อยเพียงใด ความสำเร็จของการอภิปรายขึ้นอยู่กับผู้ฝึกอบรมซึ่งต้องมีความยืดหยุ่น รู้จักปรับความคิดของตนเองและยอมรับความคิดเห็นของผู้เข้ารับการฝึกอบรมด้วย

3. การทำกิจกรรมคู่และกิจกรรมกลุ่ม (Pair and Group Activities) กิจกรรมประเภทนี้เปิดโอกาสให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมมากขึ้น ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ตลอดจนสามารถพัฒนาความคิดไปด้วยกัน โดยขั้นตอนของการทำกิจกรรมคู่และกิจกรรมกลุ่ม คือ

3.1 ขั้นนำเข้าสู่กิจกรรม (Introduction to the Activity)

3.2 ขั้นทำกิจกรรม (The Activity Itself)

3.3 ขั้นสรุป (Round-up)

สรุปได้ว่ากระบวนการและเทคนิคการฝึกอบรมครู ควรมีความหลากหลาย เพื่อให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมเรียนรู้ได้มากที่สุด ไม่เกิดการเบื่อหน่าย เทคนิคหรือกิจกรรมที่ใช้ในการฝึกอบรม อาจจะเป็นการสาธิต การอภิปราย และการทำกิจกรรมคู่หรือกิจกรรมกลุ่ม เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมมีส่วนร่วมมากที่สุด และมีการผสมผสานประสบการณ์และความรู้ที่มีอยู่เข้ากับความรู้ใหม่ ตลอดจนแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์กับผู้อื่น ทำให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมเกิดการพัฒนาความรู้และประสบการณ์ ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนต่อไปในอนาคต การที่จะทราบได้ว่าการดำเนินงานหรือโครงการใด ๆ ประสบความสำเร็จตามที่ได้ตั้งจุดประสงค์ไว้หรือไม่ จำเป็นต้องมีการประเมินผล เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ หาข้อดีและข้อด้อยสำหรับการทำงานในอนาคต การฝึกอบรมก็เช่นเดียวกัน จำเป็นต้องมีการประเมินการฝึกอบรมด้วยทุกครั้งไปซึ่งวิธีการประเมินผลการฝึกอบรมมีหลายประเภทต่าง ๆ กันตามวัตถุประสงค์ของการประเมินและสิ่งที่จะประเมิน

2.5.8 การประเมินผลการฝึกอบรม

การประเมินผลการฝึกอบรม มีจุดประสงค์เพื่อตรวจสอบว่า การฝึกอบรมนั้นได้บรรลุผลตามวัตถุประสงค์ที่ได้กำหนดไว้หรือไม่ ค้นหาจุดดีหรือจุดบกพร่อง ตรวจสอบความคุ้มค่าของการฝึกอบรม วินิจฉัยว่าผู้เข้ารับการฝึกอบรมได้รับประโยชน์มากน้อยเพียงใด และเป็นการรวบรวมข้อมูลที่จะช่วยในการตัดสินใจเกี่ยวกับการฝึกอบรมในอนาคต การประเมินผลโครงการฝึกอบรมนั้น เคริกแพทริก (ซูซีย์ สมิตีไกร. 2548: 207-221; อ้างอิงจาก Kirkpatrick. 1987) ได้เสนอเกณฑ์การประเมินไว้ 4 ประเภท ได้แก่

1. ปฏิกริยาตอบสนอง (Reaction) เป็นการประเมินความรู้สึกของผู้เข้ารับการฝึกอบรมที่มีต่อโครงการฝึกอบรม เพื่อวัดว่าผู้เข้ารับการฝึกอบรมพึงพอใจหรือไม่กับประสบการณ์จากกิจกรรมการฝึกอบรมโดยอาจครอบคลุมทั้งด้านเนื้อหา วิทยากร วิธีการอบรม เอกสารประกอบการฝึกอบรม และสภาพแวดล้อมต่าง ๆ ของการฝึกอบรม ซึ่งจะต้องกำหนดสิ่งที่ต้องการประเมินไว้ ตั้งแต่ในขั้นการออกแบบโครงการฝึกอบรม และนำสิ่งที่ต้องการประเมินบรรจุลงในแบบประเมินผล

2. การเรียนรู้ เป็นเกณฑ์ที่บ่งชี้ว่าผู้เข้ารับการอบรมมีความรู้ ซึ่งเป็นการวัดความรู้เกี่ยวกับข้อเท็จจริง หลักการ วิธีการและกระบวนการทำงาน ด้านการวัดทักษะ เป็นการตรวจสอบว่าผู้เรียนมีการพัฒนาทักษะเพิ่มขึ้นหรือไม่ โดยให้ผู้เรียนได้แสดงทักษะนั้นออกมา และผู้ฝึกอบรมจะคอยสังเกตและให้คะแนน หรือประเมินทัศนคติว่าเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นกว่าเดิมหรือไม่

3. พฤติกรรม เป็นการประเมินว่า พฤติกรรมการทำงานของผู้เข้ารับการอบรม มีการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นหรือไม่ ภายหลังจากการฝึกอบรม ซึ่งสามารถทำการประเมินอย่างเป็น

ระบบทั้งก่อนและหลังการฝึกอบรม ควรเก็บข้อมูลจากกลุ่มต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง มีการวิเคราะห์ทางสถิติและควรมีกลุ่มที่ไม่ได้ผ่านการฝึกอบรมเพื่อเปรียบเทียบ

4. ผลต่อองค์กร เป็นการประเมินผลการฝึกอบรมที่มีต่อการดำเนินการขององค์กรเพื่อตรวจสอบว่า การฝึกอบรมก่อให้เกิดผลอย่างไร ต่อการดำเนินการขององค์กร เพื่อตรวจสอบว่าทักษะหรือความรู้ใดที่อยู่ในหลักสูตรมีผลด้านบวกต่อองค์กรมากที่สุด ผลที่ได้รับได้เกิดขึ้นในหลายส่วนหรือเพียงบางส่วนขององค์กร

สรุปได้ว่า การประเมินผลการฝึกอบรมที่ผู้จัดทำโครงการฝึกอบรมสามารถวิเคราะห์ได้จากผู้เข้ารับการฝึกอบรมโดยพิจารณาจากองค์ประกอบ 4 ประเภท คือ การประเมินผลจากปฏิกิริยาสนองตอบ ความรู้จากการฝึกอบรม พฤติกรรมที่แสดงออก และผลที่มีต่อองค์กร ซึ่งผลที่ได้จะเป็นประโยชน์ในการปรับปรุงการฝึกอบรมต่อไป

2.6 เอกสารเกี่ยวกับความพึงพอใจ

2.6.1 ความหมายของความพึงพอใจ

ประยง กำประโคน (2542: 10) และทวิช มโนภิรมย์ (2544: 39) ได้ให้ความหมายว่าความพึงพอใจไว้คล้ายกันว่าความพึงพอใจคือระดับความรู้สึกพอใจโดยการได้บรรลุหรือได้รับการตอบสนองในความต้องการ ความคาดหวังความปรารถนา ความอยากของบุคคล ซึ่งเป็นผลมาจากความชอบ ความสนใจ มีทัศนคติที่ดีต่อสถานการณ์นั้นหรือสิ่งใด ๆ และเห็นว่าสิ่งนั้นมีประโยชน์และมีคุณค่า

บุษรา เงินอำนวย (2546: 9) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึก หรือเจตคติที่เกิดการยอมรับและได้รับการสนองที่ดี ทำให้เกิดความสุข ความสบาย ซึ่งมีผลทั้งด้านร่างกายและจิตใจ

มาสโลว์ (Maslow, 1970: 69-80) ได้อธิบายแนวคิดเกี่ยวกับความต้องการว่ามนุษย์เรามีความต้องการอยู่เสมอ ธรรมชาติของมนุษย์นั้น เมื่อความต้องการอย่างหนึ่งได้รับการตอบสนองหรือพึงพอใจอย่างหนึ่งแล้ว ก็จะมีความต้องการอย่างอื่นเข้ามาแทนที่ความต้องการของคนเราอาจจะซ้ำซ้อนกัน คือ ความต้องการอย่างหนึ่งยังไม่หมดไป ความต้องการอีกอย่างหนึ่งก็อาจเกิดขึ้นได้ ลักษณะเฉพาะของมนุษย์ คือการทำกิจกรรมต่างๆ เพื่อให้ได้มาในสิ่งที่ปรารถนานั้นคือ เมื่อใดมีความปรารถนาเกิดขึ้น ก็จะมีแรงขับและการกระทำที่จะถูกปลุกเร้าแล้วก็เกิดความพึงพอใจขึ้น มาสโลว์มีความเชื่อว่าการที่คนเราจะพัฒนาให้ตนเองได้บรรลุถึงศักยภาพแห่งตนได้นั้น จำเป็น อย่างยิ่งที่จะต้องสามารถตอบสนองต่อความต้องการในระดับต้นเสียก่อน ซึ่งตราบใดที่ความต้องการในระดับต้นนั้นยังไม่ได้ได้รับการตอบสนอง การที่จะบรรลุศักยภาพแห่งตนก็ย่อมจะเป็นไปไม่ได้ มาสโลว์ได้เสนอแนวคิดของการจัดลำดับขั้นของความต้องการของมนุษย์เป็น 5 ขั้น ดังนี้

1. ความต้องการทางกายภาพ (physiological needs) เป็นความต้องการระดับพื้นฐาน ได้แก่ความต้องการอาหาร น้ำ เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย ยารักษาโรคและเพศ

2. ความต้องการความปลอดภัยและความมั่นคง (safety and security needs) ได้แก่ความต้องการในสิ่งที่ทำให้รู้สึกมั่นคง คาดการณ์ได้และมีขั้นตอนที่แน่นอน เมื่อใดที่เด็กรู้สึกว่าไม่ปลอดภัยหรือไม่แน่ใจในสิ่งที่เกิดขึ้น จะเกิดความกลัว และถ้าสิ่งนี้เกิดขึ้นบ่อยๆ เขาจะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่ขาดความมั่นคงทางจิตใจ ไม่สามารถปรับตัวได้อย่างเหมาะสม

3. ความต้องการความรักและความเป็นพวกเดียวกัน (love and belongingness needs) ได้แก่ ต้องการความรัก ความอบอุ่น การได้รับการยอมรับและการเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม

4. ความต้องการการรู้จักคุณค่าของตนเอง (need for self-esteem) ได้แก่ความต้องการการยอมรับนับถือจากผู้อื่น ต้องการให้ผู้อื่นชื่นชม และมีความภาคภูมิใจในตนเอง

5. ความต้องการการบรรลุถึงศักยภาพแห่งตน (need for self actualization) เป็นความต้องการขั้นสูงสุดของมนุษย์ ได้แก่ความต้องการประสบผลสำเร็จในทุกอย่างตามความคาดหวัง เพื่อพัฒนาตนให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้มีความเป็นตัวของตัวเอง และมีอารมณ์ขันในระดับที่สูง

จากเอกสารข้างต้นสรุปได้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกที่ดีหรือทัศนคติที่ดีของบุคคล ซึ่งมักเกิดจากการได้รับการตอบสนองตามที่ตนต้องการ ก็จะทำให้เกิดความรู้สึกที่ดีต่อสิ่งนั้น ตรงกันข้ามหากความต้องการของตนไม่ได้รับการตอบสนองความไม่พึงพอใจก็จะเกิดขึ้น

องค์ประกอบที่มีผลต่อความพึงพอใจ

การเกิดความพึงพอใจจะต้องมีองค์ประกอบต่างๆ ประกอบเข้าด้วยกัน ดังแนวคิดของ

เชดคัลด์ โฆวาลินส์ (2525 : 136) กล่าวว่า ความพึงพอใจมีองค์ประกอบ 3 ด้าน คือ

1. องค์ประกอบทางความรู้หรือความเข้าใจ ได้แก่ ความรู้ ความเข้าใจกับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่มนุษย์ใช้ในการคิด ตอบสนอง รับรู้และวินิจฉัยข้อมูลต่างๆ ที่ได้รับซึ่งมีขอบเขตครอบคลุมไปถึงความคิดเห็น ความเชื่อมั่นที่มีต่อสิ่งแวดล้อมหรือปรากฏการณ์ต่างๆ

2. องค์ประกอบทางด้านความรู้สึก เป็นลักษณะทางอารมณ์ที่คล้อยตามความคิด ถ้าบุคคลมีความคิดที่ดีต่อสิ่งใดก็จะมีความรู้สึกที่ดีต่อสิ่งนั้น จะแสดงออกมาในรูปของความรัก ความโกรธ ความชอบ ความไม่ชอบ ความเกลียดและความชิงชังต่อสิ่งต่างๆ

3. องค์ประกอบทางด้านพฤติกรรม คือ ความพร้อมที่จะกระทำอันเป็นผลเนื่องมาจากความคิด ความรู้สึก ซึ่งออกมาในรูปของการยอมรับหรือปฏิเสธ เป็นการแสดงออกในทางปฏิบัติในทางพฤติกรรมที่แสดงออกนั้นสามารถที่จะสังเกตได้

2.6.2 เทคนิควิธีการวัดความพึงพอใจในการเรียน

การศึกษาจะมีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจที่ดีต่อการเรียนต้องมีการสร้างความพึงพอใจในการเรียนตั้งแต่เริ่มต้นให้แก่ผู้เรียนซึ่งการดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้ ความพึงพอใจเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนทำงานที่ได้รับมอบหมายหรือการปฏิบัติให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ การให้คำแนะนำปรึกษาจึงต้องคำนึงถึงความพึงพอใจ ซึ่งในปัจจุบันผู้สอนเป็นเพียงผู้อำนวยความสะดวกหรือให้คำแนะนำ ดังนั้นการกระทำให้ผู้เรียนเกิดความพึงพอใจในการเรียนรู้หรือการปฏิบัติงานจึงต้องคำนึงถึงแนวคิดพื้นฐานที่ต่างกันอยู่ 2 ลักษณะ ดังนี้

1. ความพึงพอใจนำไปสู่การปฏิบัติงาน การตอบสนองความต้องการของผู้ปฏิบัติงานจนเกิดความพอใจ จะทำให้เกิดแรงจูงใจในการเพิ่มประสิทธิภาพการทำงานที่สูงกว่าผู้ที่ไม่ได้รับการตอบสนองที่สนองตามแนวคิดดังกล่าว

2. ผลการปฏิบัติงานไปสู่ความพึงพอใจซึ่งเป็นความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจและการปฏิบัติงานจะถูกเชื่อมโยงด้วยปัจจัยอื่นๆ ผลของการปฏิบัติงานที่ดีจะนำไปสู่ผลของการตอบสนองที่เหมาะสมที่สุดโดยตอบสนองความพึงพอใจในรูปแบบของรางวัลหรือผลตอบแทนภายใน (intrinsic rewards) และผลตอบแทนภายนอก (extrinsic rewards) โดยผ่านการรับรู้เกี่ยวกับความยุติธรรมของผลตอบแทน ซึ่งเป็นตัวบ่งชี้ของการตอบแทนที่ได้รับรู้แล้ว ความพึงพอใจก็ย่อมเกิดขึ้น โดยมีผู้ให้แนวคิดไว้ ดังนี้

สกินเนอร์ (ภพ เลหาไพบูลย์. 2540 : 193; อ้างอิงมาจาก Skinner. n.d.) ได้กล่าวถึงวิธีการสร้างความพึงพอใจไว้ใกล้เคียงกันกล่าวคือ เป็นการให้สิ่งเร้าเพื่อให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่งต่อไป ซึ่งเป็นความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเร้ากับพฤติกรรมที่เกิดขึ้น สิ่งเร้าเป็นสัญญาณให้นักเรียนรู้ว่าควรจะแสดงพฤติกรรมอย่างไรบ้างโดยการแลกเปลี่ยนเนื้อหา สารประสบการณ์ ความคิดเห็น ความรู้สึก อารมณ์ ความสนใจ ความพึงพอใจ เจตคติ ค่านิยม ตลอดจนทักษะและความชำนาญระหว่างผู้ส่งและผู้รับ โดยมีสถานการณ์หรือสัญลักษณ์เป็นสื่อกลางในการแลกเปลี่ยน ดังนั้นกระบวนการเรียนรู้จะต้องมีสื่อที่ดี ถ้าเลือกการใช้สื่อการเรียนรู้เป็นไปในแนวทางที่เหมาะสมแล้ว ความรู้ความเข้าใจการแสวงหาความรู้และความพึงพอใจจะสะสมเป็นระบบแล้ว ผลของการของผู้เรียนต่อสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจากการใช้สื่อการเรียนรู้ก็จะทำให้เกิดความรู้ ความเข้าใจ และความพึงพอใจ

ไวท์เฮด (Whitehead. 1967 : 1) ได้กล่าวถึง จังหวะของการศึกษามี 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. การสร้างความพึงพอใจ โดยให้นักเรียนได้รับสิ่งใหม่ๆ มีความตื่นเต้น พอใจในการได้พบและเกิดสิ่งใหม่ๆ
2. การทำความเข้าใจ โดยมีการจัดระบบระเบียบ ให้คำจำกัดความ มีการกำหนดขอบเขตที่ชัดเจน
3. การนำไปใช้โดยนำสิ่งใหม่ที่ได้มาไปจัดสิ่งใหม่ๆ ที่จะได้พบต่อไป เกิดความตื่นเต้น

ที่จะเอาไปจัดสิ่งใหม่ๆ เข้ามา

จากแนวคิดดังกล่าวสรุปได้ว่า วิธีการสร้างความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ ผู้สอนจะต้องใช้จิตวิทยาในการเรียนรู้ เช่น การเสริมแรง การสร้างแรงจูงใจ การสร้างการมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมเรียนรู้ การให้คิดค้นหาคำตอบให้กับตัวเอง ตลอดจนการใช้สื่อที่มีประสิทธิภาพได้อย่างเหมาะสมกับเนื้อหา จุดประสงค์ เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความพึงพอใจและเกิดการเรียนรู้เกี่ยวกับสิ่งที่ผู้สอนถ่ายทอดให้

2.6.3 เครื่องมือในการวัดความพึงพอใจ

ความพึงพอใจเกิดขึ้นหรือไม่ขึ้นขึ้นอยู่กับกระบวนการจัดการเรียนรู้ ประกอบกับระดับความรู้สึกรักของนักเรียนเพราะความพึงพอใจเป็นลักษณะเฉพาะของแต่ละบุคคล เป็นการตอบสนองต่อสิ่งเร้าภายนอก การวัดจึงวัดจากบุคลิกภาพ แรงจูงใจ การรับรู้ แต่มีข้อแตกต่างที่การตีความและวิธีการ เพราะบุคคลย่อมมีความแตกต่างกันไปในเรื่องประสบการณ์และปัจจัยอื่นๆ ซึ่งมีนักวิชาการได้เสนอวิธีการวัดไว้ใกล้เคียงกัน ดังนี้

ลัวัน สายยศ และอังคณา สายยศ (2536 : 3 -4) ได้เสนอวิธีการวัดความพึงพอใจไว้ ดังนี้

1. การสังเกต (Observation) เป็นการวัดโดยคอยสังเกตพฤติกรรมที่บุคคลแสดงออกต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งแล้วนำข้อมูลไปอนุมานว่าบุคคลมีเจตคติต่อสิ่งนั้นๆ อย่างไร
2. การรายงานตนเอง (Self – Report) เป็นการวัดโดยการให้บุคคลเล่าความรู้สึกที่มีต่อสิ่งนั้นออกมา จากการเล่านี้สามารถที่จะกำหนดค่าของคะแนนความพึงพอใจ
3. วิธีการสัมภาษณ์ (Interview) เป็นการซักถามกลุ่มบุคคลที่ใช้เป็นตัวอย่างในการศึกษา แต่บางครั้งอาจไม่ได้ความจริงตามที่คาดหวังไว้ เพราะบุคคลที่ใช้เป็นตัวอย่างอาจไม่ยอมเปิดเผยความรู้สึกที่แท้จริง
4. เทคนิคจินตนาการ (Projective techniques) วิธีนี้อาศัยสถานการณ์หลายอย่างไปเร้าผู้สอบ เมื่อผู้สอบเห็นภาพแปลกๆ ก็จะเกิดจินตนาการออกมาแล้วนำมาตีความหมาย จากการตอบนั้นๆ ก็พอจะวัดเจตคติได้ว่าพอใจหรือไม่
5. วิธีการวัดทางสรีระ คือ ใช้เครื่องมือ เพื่อสังเกตการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย การวัดทางสรีระนี้สามารถกระทำได้โดย การวัดการต้านกระแสไฟฟ้าของผิวหนัง การขยายของลูกนัยน์ตา การวัดฮอร์โมนบางชนิด
6. การใช้แบบสอบถาม ซึ่งเป็นวิธีที่แพร่หลายอีกวิธีหนึ่ง

จากการศึกษาเอกสารข้างต้น สรุปได้ว่า การวัดความพึงพอใจสามารถทำได้หลายวิธี เช่น การสังเกต การรายงานตน การสัมภาษณ์ เทคนิคจินตนาการ การวัดทางสรีระ และแบบสอบถาม ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความสะดวก ความเหมาะสม ตลอดจนความมุ่งหมายของการวัด จึงจะส่งผลให้การวัดมีประสิทธิภาพน่าเชื่อถือ

2.6.4 การสร้างเครื่องมือวัดความพึงพอใจ

เชิดศักดิ์ โสวาสินทร์ (2525 : 146) และประพาเพ็ญ สุวรรณ (2526 : 45 – 46) ได้สร้างเครื่องมือวัดความพึงพอใจโดยมีลักษณะใกล้เคียงกันดังนี้

1. รวบรวมข้อความที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่ต้องการวัด
2. พิจารณาว่าต้องการวัดความพึงพอใจของใคร ที่มีต่ออะไร และให้ความหมายของความพึงพอใจและสิ่งที่จะวัดนั้นให้แน่นอน
3. เมื่อตีความหมายของสิ่งที่ต้องการวัดแน่นอนแล้ว ก็สร้างข้อความในแต่ละข้อนั้นๆ ให้ครอบคลุมเนื้อหาในหัวข้อเหล่านั้น ซึ่งมีลักษณะ ดังนี้
 - 3.1 ต้องเป็นข้อความที่เขียนในแง่ความรู้สึก ความเชื่อ หรือความตั้งใจที่จะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งไม่ใช่ข้อเท็จจริง
 - 3.2 ข้อความที่บรรจุในสเกลจะต้องประกอบด้วยข้อความที่เป็นบวกและลบคละกันไป
 - 3.3 ข้อความในแต่ละข้อต้องสั้น เข้าใจง่าย ชัดเจน ไม่กำกวม
 4. เมื่อได้ข้อความเพียงพอแล้วก็บรรจุลงในสเกล โดยมีตัวเลือก 5 ตัวเลือกดังนี้คือ พึงพอใจมากที่สุด พึงพอใจมาก พึงพอใจปานกลาง พึงพอใจน้อย และพึงพอใจน้อยที่สุด
 5. การกำหนดน้ำหนักในการตอบตัวเลือกต่างๆ แต่ละข้อ ซึ่งในการกำหนดน้ำหนักว่าตัวเลือกใดจะมีน้ำหนักเท่าใดนั้น มีวิธีการอยู่ 3 วิธี แต่ที่นิยมใช้กันมากที่สุด คือ Arbitrary weighting method ซึ่งกำหนดให้แต่ละตัวเลือกมีน้ำหนักเป็น 5, 4, 3, 2 และ 1 ถ้าข้อความเป็นบวก และ 1, 2, 3, 4 และ 5 ถ้าชนิดของข้อความเป็นลบ
 6. ตรวจสอบข้อความที่สร้างขึ้นโดยให้ผู้เชี่ยวชาญ 5 คน โดยให้ระบุข้อบกพร่องการใช้ภาษา ความเข้าใจตรงกัน นำมาปรับปรุงแก้ไข
 7. ทดลองก่อนนำไปใช้จริง โดยการนำข้อความที่ได้รับการตรวจสอบแล้วไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง ประมาณ 100 คน ที่มีความคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่างที่ทำการวิจัย วิเคราะห์คุณภาพของข้อความแต่ละข้อ โดยการหาค่าอำนาจจำแนกด้วยวิธีการหาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนข้อคำถามเป็นรายข้อกับรายฉบับ (Item – test correlation) และหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยหาค่าสัมประสิทธิ์ (Coefficient)
 8. ปรับปรุงข้อความและเลือกข้อความที่มีคุณภาพ
 9. นำแบบสอบถามไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

การให้คะแนนนั้นขึ้นอยู่กับชนิดของคำถามว่าเป็นบวกหรือลบ ถ้าข้อความเป็นบวก การให้คะแนนจะเป็น 5, 4, 3, 2, และ 1 ตามลำดับ ในกรณีที่ข้อความนั้นเป็นลบ การให้คะแนนจะเป็น 1, 2, 3, 4 และ 5 ตามลำดับ ทดลองใช้แบบสอบถามเพื่อเลือกข้อความ โดยใช้แบบสอบถามกับกลุ่มที่มี

ลักษณะพื้นฐานคล้ายๆ กับกลุ่มที่เราจะศึกษา แล้วมาวิเคราะห์ข้อความ เลือกเอาเฉพาะข้อความที่มีความแตกต่างของคะแนนในกลุ่มที่ได้คะแนนสูงสุดกับกลุ่มที่ได้คะแนนต่ำสุด เพราะถือว่าคำถามเหล่านี้สามารถวัดความรู้สึกที่แตกต่างกันได้

การศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือวัดความพึงพอใจแบบมาตราส่วนประมาณค่าตามแบบลิเคอร์ท โดยการแสดงความรู้สึกความพึงพอใจเป็น 5 ระดับ คือ พึงพอใจมากที่สุด พึงพอใจมาก พึงพอใจปานกลาง พึงพอใจน้อย พึงพอใจน้อยที่สุด เป็นเครื่องมือวัด

2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

อาภรณ์ ศรีเพชร (2552) ทำการวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านออกเสียงแบบสัทอักษร (Phonetics) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาล 5 วสุธราวิวัฒน์ สังกัดเทศบาลเมืองน่าน โดยมีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อสร้างชุดฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษแบบสัทอักษร (phonetics) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษแบบสัทอักษร (phonetics) 3) เพื่อการศึกษาความคิดเห็นและความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อชุดฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษแบบสัทอักษร (phonetics) กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาล 5 วสุธราวิวัฒน์ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 จำนวน 11 คน โดยการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีสอนแบบสัทอักษร (phonetics) จำนวน 16 แผน 37 ชุดฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษแบบสัทอักษร (phonetics) และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (X) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ผลการวิจัยพบว่า ชุดฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษแบบสัทอักษร (phonetics) มีคุณภาพอยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ย 3.80–4.40 ทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียน หลังการใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษแบบสัทอักษร (phonetics) สูงกว่าก่อนใช้ ชุดฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษแบบสัทอักษร (phonetics) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการ ใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษแบบสัทอักษร (phonetics) อยู่ในระดับดี โดยมี ค่าเฉลี่ย 3.54–4.18

อาจารย์ ศิริรัตนศักดิ์ (2552) ได้ศึกษาการพัฒนาความสามารถในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้ชุดการสอนจอลลี โพนิกส์ โดยมีมีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาการใช้ชุดการสอนจอลลี โพนิกส์ที่ได้มีการพัฒนารูปแบบและกระบวนการจัดการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความสามารถในการอ่านไม่ผ่านเกณฑ์การอ่านของโปรแกรมภาษาอังกฤษของโรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถมกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่เรียนโปรแกรม

ภาษาอังกฤษในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความสามารถในการอ่านไม่ผ่านเกณฑ์การอ่านของโปรแกรมภาษาอังกฤษจำนวน 4 คน โดยใช้เวลาในการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2551 วันละ 30 นาที สัปดาห์ละ 5 วัน รวมระยะเวลาทั้งสิ้น 15 สัปดาห์เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ 1). แผนการสอนตามหลักการของจอลลี โฟนิคส์ 2). แบบทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงและการอ่านเพื่อความเข้าใจ 3). เกณฑ์ประเมินความสามารถในการอ่านออกเสียงและการอ่านเพื่อความเข้าใจ 4). แบบสัมภาษณ์เจตคติของนักเรียน 5). แบบสังเกตพฤติกรรมการอ่านรายบุคคลสถิติที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าอำนาจจำแนก (Discrimination) และค่าความเชื่อมั่น KR-20 ของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน (Kuder - Richardson Method) ผลการวิจัยพบว่าชุดการสอนจอลลี โฟนิคส์ ที่ได้มีการพัฒนารูปแบบและกระบวนการจัดการเรียนรู้ สามารถพัฒนาการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในหลักสูตรโปรแกรมภาษาอังกฤษที่มีความสามารถในการอ่านออกเสียงและการอ่านเพื่อความเข้าใจไม่ผ่านเกณฑ์ตามหลักสูตรที่ร้อยละ 60 ให้ผ่านเกณฑ์การอ่านตามหลักสูตรได้ โดยผลการทดสอบการอ่านออกเสียงของนักเรียนทั้งหมดก่อนการทดลองอยู่ระหว่างร้อยละ 29-57 และหลังการทดลองเพิ่มเป็นร้อยละ 64-79 และผลการทดสอบการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนทั้งหมดก่อนการทดลองอยู่ระหว่างร้อยละ 16-50 และหลังการทดลองเพิ่มเป็นร้อยละ 83-100

สุชาติ อินมี (2556) ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยสื่อโฟนิกส์โปสเตอร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาสื่อการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษแบบโฟนิกส์โปสเตอร์ สำหรับฝึกทักษะการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 2) เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยสื่อโฟนิกส์โปสเตอร์ และ 3) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการฝึกอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยสื่อโฟนิกส์โปสเตอร์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ สื่อโฟนิกส์โปสเตอร์ แบบวัดความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ และแบบประเมินความพึงพอใจ วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเพื่อหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองด้วยการทดสอบที่ผลการวิจัยพบว่า 1. สื่อโฟนิกส์โปสเตอร์ สำหรับฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีประสิทธิภาพ 78.17/76.75 2. ความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังได้รับการฝึกทักษะการอ่านออกเสียงด้วยสื่อโฟนิกส์โปสเตอร์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยหลังได้รับการฝึกทักษะด้วยสื่อโฟนิกส์โปสเตอร์ นักเรียนมีความสามารถในการอ่านออกเสียงสูงกว่าก่อนได้รับการฝึก 3. นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการฝึกอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยสื่อโฟนิกส์โปสเตอร์อยู่ในระดับมากโดยเฉพาะด้านภาพประกอบมีสีสันสวยงามน่าสนใจ และมีจำนวนคำศัพท์แต่ละชุดเหมาะสม การวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่าการพัฒนาสื่อการอ่าน ออกเสียงภาษาอังกฤษแบบโฟนิกส์ใน

รูปโปสเตอร์ช่วยให้นักเรียนฝึกออกเสียงให้ดีขึ้น จึงเป็นแบบอย่างในการพัฒนาสื่อการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนใน ทักษะอื่นต่อไป

จิราภรณ์ เสืออินทร์ (2559) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะความสามารถด้านการอ่าน ภาษาอังกฤษโดยการสอนแบบโฟนิกส์ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบุญคุ้มราษฎร์บำรุง โดยเปรียบเทียบความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียน การสอนแบบโฟนิกส์ของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 และความศึกษาระดับความพึงพอใจต่อวิชาภาษาอังกฤษโดยการสอน แบบโฟนิกส์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบุญคุ้มราษฎร์บำรุง จำนวน 70 คน ซึ่งผลการทดลองพบว่าหลังการทดลองพบว่านักเรียนมี ความสามารถในการอ่านดีขึ้นกว่าก่อนเรียนโดยเพิ่มจาก 8.02 เป็น 14.01 และมีความพึงพอใจต่อ การสอนแบบโฟนิกส์อยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 2.94 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.12

ณัฐพล สุริยมณฑล และคณะ (2561) ได้ศึกษาการพัฒนาการออกเสียงคำศัพท์ของนักเรียนที่ ได้รับการสอนแบบโฟนิกส์ โดยการวิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาการออกเสียงภาษาอังกฤษของ นักเรียนหลังจากได้รับการสอนแบบโฟนิกส์ 2) ศึกษาความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียน หลังจากได้รับการสอนแบบโฟนิกส์ กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านแม่ละนา อำเภอบางมะฝ้า จังหวัดแม่ฮ่องสอน ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน (อ 11101) ภาคเรียนที่ 2 ประจำปีการศึกษา 2559 จำนวน 12 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แผนการสอนภาษาอังกฤษที่ใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ จำนวน 7 แผน แต่ละแผนใช้เวลา 3 คาบ คาบ ละ 60 นาที เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบประเมินการออกเสียงภาษาอังกฤษและ แบบทดสอบความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ นำข้อมูลมาวิเคราะห์ด้วยการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน และค่าร้อยละผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนออกเสียงภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ร้อยละ 60 ในระดับดีเยี่ยมหลังได้รับการสอนด้วยวิธีสอนแบบโฟนิกส์ 2) นักเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษผ่าน เกณฑ์ร้อยละ 60 ในระดับดีเยี่ยมหลังได้รับการสอนด้วยวิธีสอนแบบโฟนิกส์

สเลนี (Slaney. 2008: online) ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนนานาชาติ ประเทศเกาหลีใต้ ได้นำวิธีการสอนแบบจอลลี โฟนิคส์เข้ามาประยุกต์ใช้กับการสอนนักเรียนชั้นอนุบาลในปี พ.ศ 2546 จากการเฝ้าสังเกตสเลนีพบว่า นอกจากนักเรียนจะได้รับความรู้ทางด้านการผสมเสียงเพื่อการอ่าน แล้ว นักเรียนยังมีพัฒนาการที่ดีทางด้านความมั่นใจในการพูดมากขึ้นเนื่องจากสเลนีมักจะตั้งคำถาม จากเรื่องราวที่ใช้เป็นบทเกริ่นนำในการสอนเสียงแต่ละเสียง ซึ่งนักเรียนจะมีความกระตือรือร้นในการ ตอบคำถามดังกล่าวเป็นอย่างมาก นอกจากนี้ สเลนียังพบว่าจุดเด่นของการสอนแบบจอลลี โฟนิคส์ คือ การที่ครูผู้สอนสามารถปรับเปลี่ยนรูปแบบการสอนให้สอดคล้องกับความสามารถในการเรียนรู้ ของนักเรียนของตนได้ ซึ่งการปรับเปลี่ยนนี้ทำให้นักเรียนมีพัฒนาการในการอ่าน รวมถึงการเขียนที่ รวดเร็วขึ้น

คลาร์ก (Clark. 2008: online) ครูสอนภาษาอังกฤษใน Let Virginia Lake School in Palatine, Illinois ประเทศสหรัฐอเมริกา ได้เริ่มนำวิธีการสอนแบบจอลลี โฟนิคส์เข้ามาสอนนักเรียนชั้นอนุบาลที่กำลังจะขึ้นชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เพื่อแก้ปัญหาการเรียนการสอนอ่านในห้องที่นักเรียนไม่สามารถจดจำเสียงของตัวอักษรต่างๆได้จึงก่อให้เกิดปัญหาในการอ่านและการสะกดคำ นอกจากนี้คลาร์ก ยังพบว่าวิธีการสอนแบบจอลลี โฟนิคส์สามารถแก้ปัญหาในการสอนการออกเสียงที่เหมือนกันแต่สะกดต่างกันของตัวอักษรและสระ เช่น รูปสระ ee และ ea ซึ่งออกเสียง Long e /i:/ เหมือนกันแต่เขียนรูปสระต่างกัน โดยจัดคำประเภทดังกล่าวให้แยกออกมาเป็นหมวดหมู่และจะสอนเมื่อนักเรียนได้เรียนเสียงพื้นฐานครบทั้ง 42 เสียงแล้ว เพื่อไม่ให้นักเรียนเกิดความสับสน นอกจากนี้โบแฮม (Boehm. 2008: online) ครูสอนภาษาอังกฤษ ที่ Valley Elementary School, Elgin, Iowa ประเทศสหรัฐอเมริกาได้นำการเรียนการสอนแบบจอลลี โฟนิคส์เข้ามาสอนในชั้นเรียนเพื่อช่วยแก้ปัญหาให้นักเรียนชั้นอนุบาล 3 ซึ่งส่วนใหญ่มีผลการสอบ Dynamic Indicators of Basic Early Literacy Skills (DIBELS) ไม่ผ่านระดับมาตรฐาน การวัดนี้เป็นการวัดทักษะการอ่านของนักเรียนใน 3 ด้าน คือ Letter Naming Test, Phoneme Segmentation Test และ Nonsense Word Fluency Test ซึ่งผลปรากฏว่าหลังจากนักเรียนได้เรียนการสอนแบบจอลลี โฟนิคส์จนครบหลักสูตรเบื้องต้นแล้ว นักเรียนได้เข้าทดสอบ Dynamic Indicators of Basic Early Literacy Skills (DIBELS) อีกครั้งและสามารถสอบได้คะแนนอยู่ในระดับที่เกินมาตรฐานในการทดสอบการอ่านดังกล่าว และจากการที่โบแฮม ได้สัมภาษณ์ผู้ปกครองที่นักเรียนได้เข้าโปรแกรมการสอนจอลลี โฟนิคส์ พบว่าผู้ปกครองมีความคิดเห็นว่าการสอนในรูปแบบนี้เป็นการสอนที่มีประสิทธิภาพมากเนื่องจากนักเรียนมีความกระตือรือร้นในการสะกดและอ่านออกเสียงคำที่อยู่รอบๆตัวอย่างมีความสุข

แกรนท์ (Grant. 2008: online) นักจิตวิทยาการศึกษาชาวอังกฤษ ได้นำวิธีการสอนแบบจอลลี โฟนิคส์เข้ามาสอนการอ่านให้กับเด็กที่ปัญหาในการอ่าน ซึ่งจากการศึกษาพบว่า นักเรียนสามารถเรียนรู้เสียงของตัวอักษรได้อย่างรวดเร็วและคงทน และมีความมั่นใจและทัศนคติที่ดีในการอ่านมากขึ้น อย่างไรก็ตามเด็กนักเรียนกลุ่มดังกล่าวยังคงต้องการการฝึกฝนการผสมเสียงและวิเคราะห์เสียงเพื่อให้สามารถเรียนรู้และพัฒนาการอ่านต่อไปได้อย่างต่อเนื่องสแกน และแซมซิน (Schage; Shamsan. 2008: online) นักวิจัยจากมูลนิธิเพื่อการวิจัยทางการศึกษาแห่งชาติ (National Foundation for Educational Research) ประเทศอังกฤษ ได้ทำการศึกษาวิจัยที่ประเทศอินเดียในปี 2547-2548 เกี่ยวกับผลของการใช้ จอลลี โฟนิคส์ในการสอนอ่านในระดับชั้นประถม โดยสแกน และแซมซินได้แบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลองที่ใช้การสอนแบบจอลลี โฟนิคส์ และกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้ใช้การสอนแบบจอลลี โฟนิคส์ จากการเก็บข้อมูลพบว่า นักเรียนในกลุ่มทดลองสามารถทำคะแนนการอ่านและการสะกดคำได้สูงกว่ากลุ่มควบคุม และสูงกว่าระดับมาตรฐานเฉลี่ยตามอายุจริง นอกจากนี้จากการศึกษายังพบว่าปัจจัยทางด้านเพศและอายุก็มีส่วนเกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนโดยใช้จอลลี โฟนิคส์ กล่าวคือ นักเรียนหญิงจะมีผลสัมฤทธิ์ที่ได้จากการ

ทดสอบมาตรฐานทางการอ่านสูงกว่านักเรียนชาย นอกจากนี้นักเรียนที่มีอายุน้อยกว่าจะสามารถเรียนรู้การอ่านจากการสอนโดยจอลลี โฟนิคส์ได้ดีและเร็วกว่านักเรียนที่มีอายุมากกว่านอกจากงานวิจัยที่ศึกษาโดยตรงเกี่ยวกับการใช้จอลลี โฟนิคส์ในการสอนการอ่านแล้ว ยังมีผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องทางด้านการสอนอ่านโดยใช้การออกเสียงตามหลักสัทศาสตร์ที่มีความสำคัญและสนับสนุนการสอนแบบจอลลี โฟนิคส์ ที่สอนอ่านโดยเน้นการสอนการเรียนรู้พื้นฐานของเสียงและการผสมเสียงจนนักเรียนสามารถอ่านได้ด้วยตนเอง

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยเรื่อง หลักสูตรฝึกอบรมการสอนอ่านภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีสอนแบบจอลี่ โพนิกส์ สำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษา ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามหัวข้อดังต่อไปนี้

- 3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
- 3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า
- 3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล
- 3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 การกำหนดประชากร และการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

1.3.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นครูผู้สอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษา ในจังหวัดเพชรบูรณ์

1.3.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นครูผู้สอนภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา ที่สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเพชรบูรณ์เขต 1, 2 และ 3 ซึ่งได้มาจากการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling) จำนวนทั้งสิ้น 45 คน

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ มี 2 ชนิด ได้แก่ หลักสูตรฝึกอบรมการสอนอ่านภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีสอนแบบจอลี่ โพนิกส์ สำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา และแบบสอบถามความพึงพอใจของครูผู้สอนที่มีต่อหลักสูตรฝึกอบรมการสอนอ่านภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีสอนแบบจอลี่ โพนิกส์

3.3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ในการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมโดยแบ่งออกเป็น 4 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาหลักสูตร เอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า

- ศึกษาหลักสูตรกลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ตามหลักสูตรการศึกษา

ขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

- ศึกษาเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมการสอนอ่านภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีสอนแบบจอลลี โพนิกส์

ขั้นตอนที่ 2 สร้างเครื่องมือในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมและตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

- สร้างเครื่องมือในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม ประกอบด้วยแผนการฝึกอบรมจำนวน 6 แผน แบบทดสอบวัดความรู้และความเข้าใจในการสอนแบบบูรณาการทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร แบบประเมินผลการฝึกปฏิบัติ และแบบประเมินการฝึกอบรม

- นำแผนการฝึกอบรม แบบทดสอบวัดความรู้ความเข้าใจในการสอนอ่านภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีสอนแบบจอลลี โพนิกส์ และแบบประเมินความพึงพอใจ ตรวจสอบคุณภาพด้านเนื้อหา เทคนิค และกิจกรรมที่ใช้ในการฝึกอบรม รวมถึงวิธีการและเกณฑ์ที่ใช้ในการประเมินผลการฝึกอบรม ให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษ การฝึกอบรม จำนวน 3 ท่าน พิจารณาและตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือดังกล่าว จากนั้น นำไปปรับปรุงแก้ไข

ขั้นตอนที่ 3 ทดลองใช้หลักสูตรฝึกอบรม

- นำแผนการฝึกอบรม แบบทดสอบวัดความรู้ความเข้าใจในการสอนอ่านภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีสอนแบบจอลลี โพนิกส์ แบบประเมินความพึงพอใจ ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ฝึกอบรมครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง 2 ครั้ง โดยมีจำนวน 2 และ 6 คน ตามลำดับ และนำผลการฝึกอบรม ข้อคิดเห็น รวมถึงข้อเสนอแนะไปปรับปรุงหลักสูตรและเครื่องมือในการฝึกอบรมให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ขั้นตอนที่ 4 ฝึกอบรมเพื่อหาประสิทธิภาพของหลักสูตรนำแผนการฝึกอบรม แบบทดสอบวัดความรู้และความเข้าใจในการสอนอ่านภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีสอนแบบจอลลี โพนิกส์ และแบบประเมินความพึงพอใจที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขแล้วไปใช้ฝึกอบรมกับครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 45 คน ระหว่างวันที่ 14-16 ธันวาคม 2561 เป็นระยะเวลา 3 วัน เพื่อหาประสิทธิภาพของหลักสูตรฝึกอบรม ซึ่งการดำเนินการฝึกอบรมโดยใช้แผนดำเนินการฝึกอบรมที่สร้างขึ้น มีการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างดังนี้

1. ระหว่างการฝึกอบรม ให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมทำแบบทดสอบวัดความรู้ความเข้าใจในการสอนอ่านภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีสอนแบบจอลลี โพนิกส์ ของแต่ละแผนการฝึกอบรม จำนวนรวมทั้งสิ้น 6 ชุด เพื่อหาประสิทธิภาพของหลักสูตรฝึกอบรม โดยเทียบเกณฑ์ 75 / 75

2. หลังการฝึกอบรม ให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมทำแบบประเมินความพึงพอใจ เพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้เข้ารับการฝึกอบรมที่มีต่อหลักสูตรฝึกอบรมการสอนอ่านภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีสอนแบบจอลี่ โพนิกส์

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลใช้แบบแผนการวิจัยแบบ One - Group Posttest Only Design โดยดำเนินการตามลำดับขั้นตอน คือ ดำเนินการสอนตามแผนการฝึกอบรม และศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการชุดการฝึกอบรม โดยใช้แบบสอบถามความพึงพอใจ

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

3.5.1 วิเคราะห์หาประสิทธิภาพของหลักสูตรฝึกอบรมการสอนอ่านภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีสอนแบบจอลี่ โพนิกส์ สำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา ตามเกณฑ์ 75/75 ด้วยค่าประสิทธิภาพของกระบวนการ และประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E1/E2)

3.5.3 วิเคราะห์ความพึงพอใจของครูผู้สอนภาษาอังกฤษ ที่มีต่อหลักสูตรฝึกอบรมการสอนอ่านภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีสอนแบบจอลี่ โพนิกส์ โดยหาคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

3.6 สถิติที่ใช้ในการวิจัย

สถิติที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

บทที่ 4

ผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในวิจัย การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมการสอนอ่านโดยใช้วิธีการสอนแบบจอลี่ โพนิกส์ ผู้วิจัยได้นำเสนอ ดังนี้

3.1 สัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 สัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้สัญลักษณ์แทนตัวแปรและค่าสถิติต่าง ๆ ดังนี้

$\bar{X}$ แทน ค่าเฉลี่ย

S.D. แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในวิจัย หลักสูตรฝึกอบรมการสอนอ่านโดยใช้วิธีการสอนแบบ จอลี่ โพนิกส์ นำเสนอตามลำดับดังนี้

4.2.1 การหาประสิทธิภาพชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยเทียบกับเกณฑ์ 75 / 75

4.2.2 ผลความพึงพอใจ

4.2.3 ผลการเขียนสรุปสิ่งที่ได้รับหลังฝึกอบรม

4.2.1 การหาประสิทธิภาพของคุณภาพของหลักสูตรฝึกอบรมการสอนอ่านโดยใช้วิธีการสอนแบบ จอลี่ โพนิกส์ โดยเทียบกับเกณฑ์ 75 / 75 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ปรากฏดัง

ตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงผลการหาประสิทธิภาพของหลักสูตรฝึกอบรมการสอนอ่านโดยใช้วิธีการสอนแบบจอลี่ โพนิกส์

หลักสูตรฝึกอบรม	จำนวน ครู	คะแนนเต็ม (คะแนน)	คะแนนรวม	ค่าเฉลี่ย	ร้อยละ	E1/E2
คะแนน กระบวนการ	45	5,400	4,398	16.29	81.44	81.44/85.04
คะแนนผลลัพธ์	45	1,350	1,148	25.51	85.04	

จากตารางที่ 2 พบว่า ประสิทธิภาพของกระบวนการที่ได้จากคะแนนในการทำกิจกรรมหลังการฝึกอบรมในแต่ละเรื่อง 16.29 คิดเป็นร้อยละ 81.44 และประสิทธิภาพของผลลัพธ์ ที่ได้จากคะแนนการทำแบบทดสอบหลังจากอบรม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 25.51 คิดเป็นร้อยละ 85.04 แสดงว่าหลักสูตรฝึกอบรมที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพเท่ากับ 81.44 / 85.04 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 75 / 75 ที่กำหนด

4.2.3 ความพึงพอใจของครูผู้สอนภาษาอังกฤษที่มีคุณภาพของหลักสูตรฝึกอบรมการสอนอ่านโดยใช้วิธีการสอนแบบจอลลี โพนิกส์

ภายหลังสิ้นสุดการฝึกอบรม ผู้วิจัยได้ให้นักศึกษาผู้เข้ารับการฝึกอบรมทุกคนทำแบบประเมินความพึงพอใจต่อหลักสูตรฝึกอบรม ที่มุ่งประเมินความพึงพอใจ ทั้งสิ้น 5 ด้าน คือ ด้านที่ 1 เนื้อหา ด้านที่ 2 วิทยากร ด้านที่ 3 ด้านกิจกรรมการฝึกอบรม ด้านที่ 4 สื่อที่ใช้ในการฝึกอบรม และ ด้านที่ 5 ประโยชน์ที่ได้รับจากการฝึกอบรม แบบประเมินที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตั้งแต่ ระดับ 5 หมายถึง มีความพึงพอใจมากที่สุด จนถึง ระดับ 1 มีความพึงพอใจน้อยที่สุด และให้นักศึกษาแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติมผลการวิเคราะห์โดยใช้เกณฑ์การแปลความหมายของค่าเฉลี่ย

ตารางที่ 2 แสดงระดับความพึงพอใจของครูผู้สอนภาษาอังกฤษที่มีคุณภาพของหลักสูตรฝึกอบรมการสอนอ่านโดยใช้วิธีการสอนแบบจอลลี โพนิกส์

รายการที่ประเมิน	ระดับคุณภาพ		แปลผล
	$\bar{X}$	S.D.	
ด้านที่ 1 เนื้อหา	4.34	0.74	มาก
1. ตรงกับความต้องการของท่าน	4.53	0.64	มากที่สุด
2. เนื้อหาน่าสนใจ	4.13	0.83	มาก
3. มีความหลากหลาย	4.20	0.77	มาก
4. เนื้อหาทันสมัย	4.33	0.72	มาก
5. เหมาะสมกับการนำไปประยุกต์ใช้	4.40	0.74	มาก
6. สามารถนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตจริง	4.40	0.74	มาก
7. การจัดลำดับเนื้อหามีความเหมาะสม	4.36	0.74	มาก
ด้านที่ 2: วิทยากร	4.44	0.66	มาก
8. มีความรอบรู้ในเนื้อหา	4.33	0.72	มาก
9. มีความสามารถในการจัดกิจกรรมได้อย่างน่าสนใจ	4.74	0.45	มากที่สุด
10. มีการเตรียมตัว และมีความพร้อม	4.13	0.83	มาก
11. มีความชัดเจนในการบรรยาย	4.33	0.72	มาก

12. มีความสามารถในการตอบข้อซักถาม	4.55	0.60	มากที่สุด
13. มีเทคนิค/วิธีการฝึกอบรมในบรรยากาศที่ผ่อนคลาย	4.82	0.39	มากที่สุด
14. กระตุ้นให้ผู้เข้าอบรมมีส่วนร่วมในกิจกรรม	4.08	0.97	มาก
ด้านที่ 3: ด้านกิจกรรมการฝึกอบรม	4.65	0.53	มากที่สุด
15. กิจกรรมน่าสนใจน่าติดตาม	4.92	0.21	มากที่สุด
16. มีความหลากหลาย	4.79	0.47	มากที่สุด
17. ก่อให้เกิดการเรียนรู้	4.76	0.48	มากที่สุด
18. เปิดโอกาสให้ได้แลกเปลี่ยนความรู้กับผู้อื่น	4.74	0.50	มากที่สุด
19. กำหนดระยะเวลาเหมาะสมกับรูปแบบกิจกรรม	4.08	0.97	มาก
20. สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการสอนได้	4.84	0.43	มากที่สุด
ด้านที่ 4: สื่อที่ใช้ในการฝึกอบรม	4.62	0.54	มากที่สุด
21. ช่วยสนับสนุนการเรียนรู้	4.79	0.41	มากที่สุด
22. มีความสะดวกในการใช้	4.55	0.60	มากที่สุด
23. ใช้ภาษาได้ถูกต้องและสละสลวย	4.74	0.45	มากที่สุด
24. มีความสวยงามและดึงดูดความสนใจ	4.16	0.86	มาก
25. มีการใช้ประโยชน์จากสื่ออย่างคุ้มค่า	4.82	0.39	มากที่สุด
26. มีเอกสารการฝึกอบรมที่เหมาะสมและพอเพียง	4.66	0.58	มากที่สุด
ด้านที่ 5: ประโยชน์ที่ได้รับจากการฝึกอบรม	4.76	4.76	มากที่สุด
27. ได้รับความรู้ในด้านการสอนอ่านแบบจอลี่ โพนิกส์	4.82	0.39	มากที่สุด
28. ได้พัฒนาทักษะด้านการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการสอนอ่านแบบจอลี่ โพนิกส์	4.74	0.45	มากที่สุด
29. ได้รับความรู้ในการออกแบบกิจกรรมการสอนอ่านโดยใช้วิธีสอนแบบจอลี่ โพนิกส์	4.95	0.23	มากที่สุด
30. กระตุ้นให้เกิดการเปลี่ยนแปลงการสอนโดยใช้วิธีสอนแบบจอลี่ โพนิกส์	4.74	0.45	มากที่สุด
เฉลี่ยรวม	4.56	0.20	มากที่สุด

จากตารางที่ 2 พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจต่อหลักสูตรฝึกอบรมการสอนการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนแบบจอลี่ โพนิกส์ โดยมีค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.08 - 4.95 รายการประเมินที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านที่ 5 ประโยชน์ที่ได้รับจากการฝึกอบรม โดยได้รับความรู้ในการออกแบบกิจกรรมการสอนอ่านโดยใช้วิธีสอนแบบจอลี่ โพนิกส์ มากที่สุด (4.95) รองลงมาคือ กิจกรรมน่าสนใจน่าติดตาม (4.92) โดย

รายการประเมินที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดสองลำดับสุดท้าย คือ กำหนดระยะเวลาเหมาะสมกับรูปแบบกิจกรรม (4.08) และ ด้านที่ 2 วิทยาการ ในข้อมีการเตรียมตัว และมีความพร้อม (4.13) และด้านที่ 1 ด้านเนื้อหา ในข้อคำถามที่ว่าเนื้อหาน่าสนใจ (4.13)

4.2.3 ผลการเขียนสรุปสิ่งที่ได้รับหลังฝึกอบรม (Learning Log)

สำหรับการเขียนบรรยายสิ่งที่เรียนรู้หลังฝึกอบรม (Learning Log) ได้ประเด็นเพิ่มเติมที่เกี่ยวกับการฝึกอบรมดังนี้

4.2.3.1 ด้านทักษะการสอนการอ่านโดยใช้วิธีการสอนแบบจอลลี โพนิกส์

ครูผู้สอนเห็นตรงกันว่าหากจัดการสอนอ่านตามแนวการสอนแบบจอลลี โพนิกส์ จะสามารถช่วยพัฒนาการสอนการอ่านได้ โดยทำให้นักเรียนสามารถเริ่มฝึกอ่านได้อย่างเป็นขั้นตอน และทำให้ครูผู้สอนเกิดความมั่นใจในการสอนในห้องมากขึ้น

“ทำให้ได้รู้จักกับวิธีการสอนอ่านแบบใหม่ที่ได้ผลจริงๆ ขอขอบคุณที่เปิดโอกาสให้เข้าร่วมโครงการนี้ เพราะเป็นครูมายี่สิบกว่าปี เพิ่งได้มีโอกาสทำความรู้จักกับวิธีการสอนแบบนี้” (ครูคนที่ 1)

“ทำให้รู้สึกว่าการสอนเป็นเรื่องท้าทายและสนุก ทำให้อยากเตรียมตัวมาสอนมากกว่าเดิม เพราะการสอนด้วยวิธีทำให้เด็กๆ สนุกสนาน และได้ความรู้” (ครูคนที่ 2)

“กิจกรรมแต่ละกิจกรรมของหลักสูตร ทำให้ได้พัฒนาทักษะการสอนและทักษะการอ่านออกเสียงของตนเองไปด้วย รู้สึกสนุกมาก” (ครูคนที่ 3)

“ชอบหลักสูตรนี้มาก เพราะเป็นหลักสูตรที่เกิดประโยชน์ในด้านการสอนอย่างแท้จริง อยากให้มีการจัดอบรมแบบนี้บ่อยๆ เพราะทำให้อยากพัฒนาการสอนของตนเอง” (ครูคนที่ 4)

“ได้ฝึกทักษะการอ่าน ควบคู่ไปกับทักษะการสอนอ่าน รู้สึกว่าเป็นประโยชน์มาก” (ครูคนที่ 5)

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมการสอนอ่านโดยใช้วิธีการสอนแบบจอลี่ โพนิกส์ สำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา ในจังหวัดเพชรบูรณ์ ได้สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะดังนี้

5.1 สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. หลักสูตรฝึกอบรมเรื่องการสอนแบบบูรณาการทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สำหรับครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนในโครงการขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร มีค่าประสิทธิภาพเท่ากับ 81.44 / 85.04 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ 75 / 75
2. ผู้เข้ารับการฝึกอบรมในหลักสูตรการฝึกอบรมการสอนอ่านโดยใช้วิธีการสอนแบบจอลี่ โพนิกส์ มีความพึงพอใจต่อหลักสูตรอบรมในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.56 คะแนน

5.2 อภิปรายผล

ผู้วิจัยสามารถสรุปการอภิปรายผลออกเป็น 2 ประเด็น คือ

- 5.2.1 ประสิทธิภาพของหลักสูตรฝึกอบรม
- 5.2.2 การปรับปรุงหลักสูตรฝึกอบรม

5.2.1 ประสิทธิภาพของหลักสูตรฝึกอบรม

จากการนำหลักสูตรฝึกอบรมไปทดลองฝึกอบรมกับกลุ่มตัวอย่าง และได้วิเคราะห์ผลจากแบบทดสอบเพื่อประสิทธิภาพของหลักสูตรฝึกอบรมนั้น ปรากฏว่าคะแนนผลการเรียนรู้เฉลี่ยของผู้เข้ารับการฝึกอบรมระหว่างการฝึกอบรมและหลังการฝึกอบรมอยู่ในระดับสูง โดยได้ค่าประสิทธิภาพของหลักสูตรฝึกอบรมเท่ากับ 81.44 / 85.04 ซึ่งเป็นไปตามจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ คือ มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75 / 75 ผลดังกล่าวอาจสืบเนื่องจากองค์ประกอบหลายประการ ดังนี้

- 1.1 ผู้วิจัยได้ทำการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมตามแนวคิดเกี่ยวกับการฝึกอบรมอย่างเป็นระบบ (Systematic Approach to Training) (ชูชัย สมิทธิไกร. 2548: 27) โดยเริ่มจากการศึกษาสภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบัน รวมถึงปัญหาต่าง ๆ เพื่อทำการวิเคราะห์ความจำเป็นในการฝึกอบรม จากนั้นทำการสำรวจความต้องการฝึกอบรมจากครูผู้สอนและผู้บริหารสถานศึกษา ทั้งนี้เพื่อใช้ในการกำหนดเนื้อหาและวัตถุประสงค์ในการฝึกอบรม รวมถึงเทคนิควิธีการฝึกอบรม วันและเวลา

ในการฝึกอบรม วิธีการประเมินผลและเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยให้ผู้เชี่ยวชาญทำการตรวจสอบคุณภาพด้านเนื้อหา เทคนิคและวิธีการฝึกอบรมของแผนการฝึกอบรม แบบทดสอบความรู้และความเข้าใจในการสอนโดยใช้วิธีสอนแบบจอลลี โพนิกส์ จากนั้นนำหลักสูตรการฝึกอบรมไปทดลองใช้จำนวน 2 ครั้ง โดยเป็นการประเมินผลการฝึกอบรมทั้งทางด้านการเรียนรู้ (เนื้อหา) และปฏิกิริยาสนองตอบ (เทคนิคและวิธีการฝึกอบรม) จากนั้นนำผลที่ได้จากการประเมินผล การเรียนรู้และผลการวิเคราะห์การประเมินปฏิกิริยาสนองตอบมาปรับปรุงแก้ไขเนื้อหาเทคนิคและวิธีการฝึกอบรม รวมถึงแบบทดสอบและแบบประเมินให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

การฝึกอบรมในครั้งนี้มุ่งเน้นในการแก้ปัญหาการจัดการเรียนการสอน สอนตอบต่อความต้องการและความจำเป็นของผู้เข้ารับการฝึกอบรม ซึ่งชูชัย สมิทธิไกร (2548: 16) กล่าวว่า การฝึกอบรมถือเป็นเครื่องมือสำคัญที่ใช้ในการเพิ่มพูนคุณภาพของบุคลากรให้สำเร็จได้ หากมีการจัดฝึกอบรมอย่างเป็นระบบและสอดคล้องกับเป้าหมายขององค์กร กล่าวคือมีการเริ่มศึกษาสภาพปัญหาของการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาในจังหวัดเพชรบูรณ์ และศึกษาถึงความต้องการจำเป็นในการฝึกอบรมแล้วนำมาจัดทำหลักสูตรฝึกอบรมที่มุ่งแก้ปัญหาและสนองตอบต่อความต้องการจำเป็นขององค์กรและบุคลากร

นอกจากนี้ ผลการวิเคราะห์การประเมินหลักสูตรฝึกอบรมของผู้เข้ารับการฝึกอบรม แสดงให้เห็นผลในเชิงบวกของการสร้างและพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมอย่างเป็นระบบดังกล่าว โดยพบว่า ความคิดเห็นเกี่ยวกับองค์ประกอบของหลักสูตรฝึกอบรมในด้านต่าง ๆ เช่น ความครอบคลุม และความชัดเจนของเนื้อหาสาระที่น่าเสนอ สื่อและอุปกรณ์ที่ใช้ในการฝึกอบรม การจัดลำดับหัวข้อ เรื่อง เทคนิคและช่วงเวลาที่ใช้ในการนำเสนอ และความชัดเจนของเนื้อหาสาระในเอกสารสรุป ตลอดจนบรรยากาศและสถานที่ในการฝึกอบรม รวมทั้งความคิดเห็นเกี่ยวกับโอกาสในการแสดงความคิดเห็นและการมีส่วนร่วมในกิจกรรม ความรู้ความเข้าใจที่ได้รับจากการฝึกอบรม ตลอดจนความสามารถที่จะนำความรู้ความเข้าใจและประสบการณ์ที่ได้รับจากการฝึกอบรมไปใช้ในการปฏิบัติงาน ทั้งหมดต่างก็เป็นไปในทิศทางบวกระดับสูง ส่งผลให้หลักสูตรฝึกอบรมมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนด สอดคล้องกับการศึกษาของกุลวดี วีระวานิช (2542: 90) ที่ว่าการฝึกอบรมจะมีประสิทธิภาพ หากการสร้างชุดฝึกอบรมเป็นไปอย่างมีระบบระเบียบ โดยเริ่มตั้งแต่การพิจารณาความต้องการและจุดมุ่งหมายของการจัดการฝึกอบรม จัดลำดับเนื้อหา กำหนด กิจกรรม เวลา วิทยากร ตลอดจนการประเมินผล

1.2 การฝึกอบรมเพื่อการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ ผู้วิจัยกำหนดให้เป็นการฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการ โดยเน้นการมีส่วนร่วมของผู้เข้ารับการฝึกอบรม ซึ่งแบ่งการฝึกอบรมออกเป็น 2 ส่วน คือ การเพิ่มพูนความรู้และความเข้าใจในการสอนโดยใช้วิธีสอนแบบจอลลี โพนิกส์ หรือภาคทฤษฎี และการเพิ่มพูนประสบการณ์ด้านการวางแผนการสอนและการปฏิบัติการสอนหรือภาคปฏิบัติ นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดให้มีการประเมินผลการเรียนรู้ทั้งในส่วนของทฤษฎีและการปฏิบัติ

1.3 กระบวนการและเทคนิคการฝึกอบรมที่ผู้วิจัยนำมาใช้ในการฝึกอบรมมีความหลากหลายในการถ่ายทอดข้อมูลหรือความรู้ โดยเฉพาะการสาธิตการสอน (Teaching Demonstration) และการเรียนรู้จากประสบการณ์ (Experiential Learning) (Woodward. 1992: 18-45) ซึ่งมีส่วนช่วยให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ในการฝึกอบรมทำให้เกิดความรู้และความเข้าใจด้านการสอนการอ่านโดยใช้วิธีสอนแบบจอลลี โพนิกส์ นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้ทำการสาธิตการสอนโดยให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมแสดงเป็นนักเรียน เริ่มตั้งแต่กิจกรรม Warm up / Presentation / Practice / production และ Wrap up อย่างต่อเนื่อง ซึ่งเป็นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนจริง

1.4 จากการรวบรวมความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของผู้เข้ารับการฝึกอบรมที่มีต่อการฝึกอบรม ทำให้ทราบว่าผู้เข้ารับการฝึกอบรมส่วนใหญ่มีความพึงพอใจกับวิธีการฝึกอบรม เนื่องจากได้รับความรู้ด้านเทคนิคการสอนมากมาย สามารถนำไปใช้สอนได้จริงกับนักเรียน

จากประเด็นดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่าการสร้างและพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมด้วยวิธีการดำเนินการอย่างเป็นระบบ โดยคำนึงถึงหลักการเรียนรู้ของผู้เข้ารับการฝึกอบรมเป็นสำคัญการมีส่วนร่วมในการพัฒนาความรู้ ความเข้าใจ ความสามารถ และประสบการณ์ของผู้เข้ารับการฝึกอบรมองค์ประกอบเหล่านี้เป็นส่วนสำคัญที่ทำให้หลักสูตรฝึกอบรมที่ผู้วิจัยสร้างและพัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน และเหมาะสมที่จะนำไปใช้ในการฝึกอบรมครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษต่อไป

5.5.2 การปรับปรุงหลักสูตรฝึกอบรม

ผลจากการศึกษาค้นคว้าบ่งบอกว่าหลักสูตรฝึกอบรมการสอนการอ่านโดยใช้วิธีการสอนแบบจอลลี โพนิกส์ สำหรับครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา จังหวัดเพชรบูรณ์ ที่ได้พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ แต่ผู้วิจัยยังพบว่าหลักสูตรฝึกอบรมดังกล่าวยังมีสิ่งที่ต้องปรับปรุงแก้ไข เพื่อให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ดังนี้

1) ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบประเมินผลการฝึกอบรม พบว่าจำนวนวิทยากรต่อผู้เข้าอบรม ไม่ควรเกิน 1 ต่อ 10 คน เนื่องจากในชั้นทดลองสอน จะทำให้วิทยากรดูแลได้ไม่ทั่วถึง ดังนั้นจึงควรเพิ่มจำนวนวิทยากรผู้ช่วยให้มากขึ้น นอกจากนั้นผู้เข้าอบรมยังมองว่าหลักสูตรฝึกอบรมเน้นที่ภาคทฤษฎีมากเกินไป ควรจะได้เปิดโอกาสให้ฝึกปฏิบัติมากกว่านี้ แต่เนื่องจากระยะเวลาการจัดอบรมมีเพียง 3 วัน ทำให้เวลาไม่เพียงพอ ฉะนั้นอาจต้องเพิ่มวันและเวลาในการจัดอบรมในหลักสูตรให้มากขึ้น

2) ผลจากการสังเกตพฤติกรรมของผู้เข้ารับการฝึกอบรมในระหว่างการฝึกปฏิบัติการสอนแบบ พบว่าผู้เข้ารับการฝึกอบรมหนึ่งกลุ่มได้จัดกิจกรรมการสอนโดยใช้เทคนิค วิธีการ และเนื้อหาเดียวกับผู้วิจัยที่นำเสนอเป็นตัวอย่างในช่วงของ

การสาธิตการสอน โดยไม่ได้นำความรู้ความสามารถและประสบการณ์เดิมมาใช้ให้เต็มศักยภาพ ทำให้มีกิจกรรมการสอนที่ไม่หลากหลาย และจากผลการวิเคราะห์ที่ข้อมูลที่ได้จากการสอบถามความคิดเห็นเพิ่มเติมภายหลังการฝึกอบรม พบว่าระยะเวลาในการวางแผนการสอนไม่เพียงพอให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมได้ใช้ความรู้ความสามารถ และประสบการณ์เดิม รวมถึงความคิดสร้างสรรค์ที่มีอยู่ได้นอกจากนี้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมไม่สามารถหาสื่อการเรียนรู้และอุปกรณ์ประกอบการสอนได้ภายในช่วงเวลาที่มีการฝึกอบรม

5.3 ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษ ดังนี้

1. จากผลการวิจัยที่พบว่าหลักสูตรฝึกอบรมการสอนภาษาอังกฤษแบบจอลลี โพนิกส์ ช่วยให้ครูมีความเข้าใจวิธีสอนแบบจอลลี โพนิกส์ได้ดีขึ้น สามารถนำไปจัดการเรียนการสอนได้ ซึ่งทำให้สามารถนำหลักสูตรดังกล่าวไปขยายผล โดยการฝึกอบรมให้ครูที่สอนภาษาอังกฤษในวงกว้างมากขึ้น
2. หลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเป็นหลักสูตรระยะสั้นใช้เวลาฝึกอบรม 3 วัน รวม 18 ชั่วโมง ดังนั้นจึงควรระมัดระวังเรื่องเวลาในการปฏิบัติแต่ละกิจกรรมให้เป็นไปตามกำหนดการ อย่างไรก็ตามหากต้องการเวลาในการทำกิจกรรมเพิ่มมากขึ้น อาจเพิ่มวันฝึกอบรมเป็น 4 วันได้
3. วิทยากรฝึกอบรมและวิทยากรผู้ช่วยควรมีชาวต่างชาติเจ้าของภาษาที่สามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อจัดกิจกรรมได้ และทำให้ผู้เรียนได้มีประสบการณ์และเรียนจากเจ้าของภาษาโดยตรง

5.4 ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ต่อการวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

1. ควรมีการวิจัยเพื่อพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ในด้านการอ่านออกเสียง โดยอาจจะผสมผสานวิธีสอนอื่นๆ เข้าไปด้วย เช่น กิจกรรมแบบ Active Learning เป็นต้น ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้ดียิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

- กาญจนา เกียรติประวัติ. 2524. นวัตกรรมทางการศึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาหลักสูตรและการสอน
- คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- กำธร ไพจิตร. (2542) การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง "ส่งเสริมการไม่สูบบุหรี่" สำหรับอาสาสมัคร
- สาธารณสุขประจำหมู่บ้าน เขตเทศบาล จังหวัดสุพรรณบุรี. มหาวิทยาลัยศิลปากร/กรุงเทพฯ.
- กระทรวงศึกษาธิการ. คู่มือสาระการเรียนรู้พื้นฐานภาษาอังกฤษ กลุ่มสาระภาษาอังกฤษ กรุงเทพมหานคร :
- โรงพิมพ์คุรุสภา ลาดพร้าว, 2542.
- กระทรวงศึกษาธิการ..(2553). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. พิมพ์ครั้งที่ 3.
- กรุงเทพฯ. : โรงพิมพ์ชุมนุม สหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทยจำกัด
- ศิริบุญ จงวุฒิเวศย์ และ มาเรียม นิลพันธุ์. (2542). รายงานการวิจัยการศึกษาและจัดทำคู่มือ การปฏิบัติงาน
- อาสาสมัครท้องถิ่นในการดูลักษณะทางศิลปวัฒนธรรม. นครปฐม : คณะศึกษาศาสตร์,
- มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- จรรยาศักดิ์ พันธิวิชัย. (2543). ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อวิชาพลศึกษากับความพึงพอใจในการเรียนการ
- สอนวิชากิจกรรมพลศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่น. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตร
- มหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น
- จารุวรรณ สายสิงห์. การผสมผสานการเรียนการสอนแบบโฟนิกส์และการสอนแบบโดยรวมเพื่อส่งเสริม
- ความสามารถในการอ่านออกเสียง ความเข้าใจในการอ่านการเขียนสะกดคำและความ คิดเห็นต่อการ
- อ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์การศึกษา มหาบัณฑิต วิชาการ
- สอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. (2546).
- ชูชัย สมितिไกร. (2540). การฝึกอบรมบุคลากรในองค์กร.กรุงเทพฯ:โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.

ชูชัย สมितिไกร. (2551). การฝึกอบรมบุคลากรในองค์กร(พิมพ์ครั้งที่ 6). กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2539). กระบวนการสันนิเวศนาการและระบบสื่อการสอนในเอกสารประกอบชุดวิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษาหน่วยที่ 1-5. พิมพ์ครั้งที่ 16. นนทบุรี : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.

ทวิช มโนภิรมย์. (2544). ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อการออกกำลังกายกับความพึงพอใจในการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดขอนแก่น.

วิทยานิพนธ์ปริญญา ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

ทิพย์วรรณ มาแสง. (2532). การสอนอ่านภาษาอังกฤษสำหรับคนไทย. กรุงเทพฯ : ทิพย์อักษร.

บุษรา เงินอำนวย. (2546). ความพึงพอใจของนักเรียนต่อโครงการอาหารกลางวันในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

บำรุง ไตรรัตน์ “การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร” วารสารศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยศิลปากร. นครปฐม 2547

บันลือ พุกชะวัน. (2545). แนวพัฒนาการอ่านเร็ว คิดเป็น. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.

ประเทิน มหาจันทร์. (2530). การสอนการอ่านเบื้องต้น. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

ประยง กำปะโคน. (2542). ความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจในโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนพลศึกษา ในชั้นเรียนกับโปรแกรมการจัดการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษาจังหวัดนครราชสีมา. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

ประภาพร นุชอำพันธ์. (2554). การพัฒนาชุดการสอนภาษาอังกฤษ เรื่อง อาหารและสุขภาพ สำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร.

- ปรียา โนแก้ว และ ประนุท สุขศรี. (2548). รายงานการวิจัย เรื่อง ข้อมูลพื้นฐานการจัดการเรียนการสอน
ภาษาต่างประเทศในภาคเหนือ. กรุงเทพฯ : สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.
- พัชรี พลางค์. 2548. เทคนิคและวิธีสอนการออกเสียงภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็น ภาษาที่สอง
หรือภาษาต่างประเทศ. วารสารรามคำแหง. ปีที่ 22 ฉบับที่ 3 กรกฎาคม – กันยายน 2548, หน้า 28-
39.
- พะเยา พรหมเทศ. การใช้การสอนภาษาที่เน้นคำศัพท์เพื่อเพิ่มพูนความรู้คำศัพท์ และความเข้าใจใน การอ่าน
ภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับก้าวหน้า. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต วิชาการศึกษา
ภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. (2549).
- พนิตทิพย์ ทวยเจริญ . (2547). ภาพรวมของการศึกษาสัตวศาสตร์และภาษาศาสตร์ . กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์
ธรรมศาสตร์.
- พันธุ์ทิพา หลาบบุญเลิศ. (2545). ภาษาไทย 3. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์วิทยาลัย
- มาเรียม นิลพันธุ์. (2555). วิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 4. นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- รุสลาณ สาแม และเปรมินทร์ คาระวี (2558). กฤตกรรมออกเสียงพยางค์หนัก-เบา ในคำ ภาษาอังกฤษ
จากผลของการสอนแบบฟัง-พูด ร่วมกับการสอนความรู้ทางสัตวศาสตร์: การศึกษานักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนศิริราชกูร์ซัมคคี อำเภอมายอ จังหวัด ปัตตานี.วารสารศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขต
- วาสนา ขาวหา. (2525). เทคโนโลยีทางการศึกษา. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์กราฟิการ์ต.
- สาธินี อุดมผล. (2542). การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นเพื่อการถ่ายทอดภูมิปัญญาชาวบ้าน เรื่องการเจียรไนนิล.
วิทยานิพนธ์ กศ.ม., มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สัจด์ อุทรานันท์. (2532). พื้นฐานและหลักการพัฒนาหลักสูตร. พิมพ์ครั้งที่ 3.กรุงเทพมหานคร: มิตรสยาม.
- สุมิตร คุณากร .(2520). หลักสูตรประถมศึกษา 2521 ทฤษฎีและแนวปฏิบัติ. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สันต์ ธรรมบำรุง. (2525). หลักสูตรและการบริหารหลักสูตร (ศึกษา 335). กรุงเทพมหานคร :

สำนักพิมพ์นรสิงห์.

สัจด์ อุทรานันท์ (2532). พื้นฐานและหลักการพัฒนาหลักสูตร. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : มิตรสยาม.

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2535). กิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ: สาขาวิชาการสอน

ภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุชาติ อินมี (2556). การพัฒนาการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยสื่อโฟนิกส์โปสเตอร์ของ นักเรียนชั้น

ประถมศึกษาปีที่3. วารสารวิชาการ Veridian E-Journal ปีที่ 6 ฉบับที่ 3 เดือนกันยายน – ธันวาคม

2556.

สมพร มั่นตะสูตร แพ่งพิพัฒน์ (2534) การอ่านทั่วไป. เพชรบูรณ์ : โอเดียนสโตร์.

สุขุม เฉลยทรัพย์ (2531) การส่งเสริมการอ่าน ปทุมธานี: ภาควิชาบรรณารักษศาสตร์คณะมนุษยศาสตร์และ

สังคมศาสตร์ วิทยาลัยครูเพชรบุรีวิทยาคลองกระดังงาในพระบรมราชูปถัมภ์

อินทิรา ศรีประสิทธิ์. เด็กไทยติดเกม เพราะอ่านอังกฤษไม่ออก. ค้นเมื่อ กุมภาพันธ์ 27, 2552. จาก

<http://www.saijai.net/frontEnd/newsHtml.jsp?id=reading>.

Ashby, P. (2011). Phonetics and the modern language learner. Retrieved June 25, 2014 from

http://lang.ltsn.ac.uk/resources/goodpractices.aspx?resourced=408#toc_3344

Beauchamp, George A. (1981). Curriculum Theory. 3rd . ed. Illinois : The Kagg.

Good, Carter V. (1973). Dictionary of Education (3rd ed.). New York: Mc Graw Hill.

Goodwin, J. (2001). Teaching pronunciation. In Celce-Murcis (Ed.). Journal of Teaching English as a Second Language, 117-138.

Graves, K. Designing Language Courses: A guide for teachers. Boston, MA: Heinle & Heinle, 2000.

Harris. A.J., and E.R. Sipay. (1979). A Psycholinguistic Model of the ESL Reader. In Reading in a Second . Cambridge : Cambridge University Press.

Kirkpatrick, D. L. (1978). Evaluating in-house training program. *Training and Development Journal*, 32(9),6-9.

Lloyd, Sue. (2004). *The Phonics Handbook*. Essex: Jolly Learning Ltd.

Nunan, David. *Syllabus Design*. Oxford University Press, 1996.

Richards, J.C. *Teaching Listening and Speaking From Theory to Practice*. Cambridge: Cambridge University Press, 2008.

Saylor Alexander and Lewis. (1981). *Curriculum Planing for The Better Teaching and Learning*. New York: Holt Rinehart and Winston.

Taba, Hilda. (1962). *Curriculum Development : Theory and Practice*. New York: Harcourt, Brace & World.

Tyler, Ralph W. (1950). *Basic Principles of Curriculum and Instruction*. Chicago: University of Chicago Press.

Vacca, J. A. et al. (1995). *Reading and learning to read*. New York : Harper Collins College.

Weaver, C. *Reading Process and Practice*. Port mouth. N.H.: socio psycholiguistic to whole language. (1994)

การพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ
โดยใช้วิธีสอนแบบจอลลี โฟนิคส์

คู่มือฝึกอบรมครู

โครงการวิจัยเพื่อพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมการสอนอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอน
แบบจอลลี โฟนิคส์สำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษา
ในจังหวัดเพชรบูรณ์

คำนำ

จากการวิเคราะห์ปัญหาของการที่เด็กไทยไม่เก่งภาษาอังกฤษจากหลายๆประเด็นเช่น ครูผู้สอนไม่เข้าใจกระบวนการสอนและการถ่ายทอดโดยเฉพาะการสอนอ่านพื้นฐานที่ใช้วิธีการสอนการประสมเสียงตัวอักษรแบบการเรียนอ่านแบบเจ้าของภาษา (phonics) ซึ่งทำให้การสอนอ่านไม่เน้นการออกเสียงพยัญชนะต้น พยัญชนะท้ายที่ถูกวิธีทำให้ไม่สามารถฟังได้เข้าใจเนื่องจากออกเสียงไม่ถูก และส่งผลกระทบต่อทักษะอื่นๆ ไม่ว่าจะเป็นทักษะการพูด ฟัง อ่าน และเขียน ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ค้นคว้าหาแนวทางรูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่เน้นพัฒนาความสามารถในการอ่านและสะกดคำภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องชัดเจน โดยใช้วิธีการสอนแบบจอลี่ โฟนิคส์ ผสมผสานกับแนวคิดการสอนแบบเชิงรุก (Active learning) เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางและใช้กิจกรรมในรูปแบบที่หลากหลายที่ทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้มากกว่าการอ่านสะกดคำ เป็นการเรียนรู้ที่มีความหมายและส่งเสริมคุณลักษณะผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 จนในที่สุดเกิดเป็นคู่มือการสอนอ่านสะกดคำโดยใช้วิธีการสอนแบบจอลี่ โฟนิคส์เล่มนี้ขึ้น ผู้จัดทำคู่มือหวังว่าเอกสารชุดนี้จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการสร้างเสริมครูให้สามารถประยุกต์การสอนอ่านแบบการประสมเสียง (phonics) และกิจกรรมเกมการสอน ในคู่มือเล่มนี้ ในการใช้แก้ปัญหาให้นักเรียนอ่านไม่ออก และไม่ชอบเรียนภาษาอังกฤษ และทำให้นักเรียนกลายเป็นผู้เรียนที่มีความกระตือรือร้นในการเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น

นางสาวศิวกรณ์ ไส้โต

ผู้วิจัย

สารบัญ

คำนำ	ก
Unit 1 Teacher guide	4
Student Workbook : Let's Learn the Alphabet Sounds	5
Unit 2 Teacher guide	10
Student Workbook : Having Fun with these Letters: s, a, t, i, p, n	11
Unit 3 Teacher guide	15
Student Workbook: Exploring more with these Letters; (c,k), e, h, r, m, d	17
Unit 4 Teacher guide	21
Student Workbook: More Letters, More Fun! ; g, o, u, l, f, b	23
Unit 5 Teacher guide	27
Student Workbook: Keep Reading with these Letters; ai, j, oa, ee, or	29
Unit 6 Teacher guide	33
Student Workbook: Learn and Read more with these sounds; z, w, ng, v,	
oo (short), OO (long)	35
Unit 7 Teacher guide	40
Student Workbook: Enjoy Reading Stories from these letters: y, x, ch ,sh,	
th (voiced), th (unvoiced)	43
Unit 8 Teacher guide	47
Student Workbook: Discover the Reading World with these Letters;	
qu, ou, oi, ue, er, ar	49
Unit 9 Teacher guide	53
Student Workbook: Magic “e”	56
Answer Keys	62

Unit 1

Let's Learn the Alphabet Sounds

Objectives	1. Build up students' basic skills for pronunciation and reading 2. Students pronounce and identify sounds of alphabet correctly
วัตถุประสงค์	1. เพื่อปูพื้นฐานการออกเสียงและการอ่านขั้นพื้นฐานให้แก่ผู้เรียน 2. ผู้เรียนสามารถออกเสียงตัวอักษรและระบุเสียงของตัวอักษรได้อย่างถูกต้อง
กลุ่มผู้เรียน	นักเรียนชั้นประถมศึกษาในช่วงชั้นที่ 2 (ป.4, ป.5, ป. 6)
อุปกรณ์	บัตรตัวอักษร เพลง Jolly Phonics (สามารถเปิดผ่าน Youtube ได้) บัตรรูปภาพ คำศัพท์ขึ้นต้นด้วยอักษร A-Z
<u>ขั้นนำ (10 นาที)</u>	1. ร้องเพลง A-Z พร้อมกับผู้เรียน 2. กระตุ้นความรู้เดิมของผู้เรียนโดยถามผู้เรียนเกี่ยวกับชื่อตัวอักษร A-Z 3. ให้ผู้เรียนจับคู่กับเพื่อนข้างๆ เพื่อเล่นทายตัวอักษร
<u>ขั้นสอน (15 นาที)</u>	1. ครูพานักเรียนออกเสียงตัวอักษรแต่ละตัว เช่น /a/ – /a/- apple /b/ – /b/- bird 2. ครูเปิดเพลงตัวอักษรของ Jolly Phonics ให้นักเรียนฟัง 3. ครูทวนเสียงตัวอักษรหลังจากฟังเพลงโดยใช้คำถาม
<u>ขั้นฝึก (15 นาที)</u>	1. ครูพานักเรียนเล่นเกม Snatch โดยครูจะติดตัวอักษรไว้ฝั่งซ้ายฝั่งละ 2 ตัวอักษร จากนั้นครูแบ่งเด็กออกเป็น 2 ทีม แล้วอธิบายวิธีการเล่นเกม ดังนี้ - ให้แต่ละกลุ่มส่งตัวแทนมารอบละ 5 คน จากนั้นให้เข้าแถวตอนเรียงหนึ่ง โดยให้ 2 ทีมยืนห่างกัน 1 ช่วงแขน - หากครูออกเสียงคำศัพท์ที่เสียงพยัญชนะต้นขึ้นด้วยตัวอักษรของฝั่งซ้าย ให้ทีมที่อยู่ฝั่งซ้ายวิ่งไปแตะกำแพงของฝั่งตนเพราะเป็นทีมหนี ส่วนอีกฝ่ายต้องแตะฝ่ายหนีให้ได้ ถ้าแตะได้ทีมที่ถูกแตะจะเสียคะแนนตามจำนวนคนที่โดนแตะ และถ้าอีกฝ่ายที่ไม่ใช่ทีมหนีวิ่งไปแตะตัวอักษรฝั่งตนฝั่งที่แตะผิดจะเสียคะแนนตามจำนวนคนที่ไปแตะผิดฝั่ง 2. ครูออกเสียงตัวอักษรและคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยตัวอักษรนั้นแล้วให้นักเรียนวงกลมเสียงตัวอักษรที่ได้ยิน (Activity 3: unit 1)
<u>ขั้นสร้างสรรค์</u>	ให้นักเรียนจับกลุ่มกัน 3-4 แล้วเลือกตัวอักษรกลุ่มละ 4 เสียง จากนั้นให้คิดท่าทางประกอบ

(15 นาที)

แต่ละกลุ่มนำเสนอตัวอักษรพร้อมเสียงตัวอักษร และทำทางประกอบ

ขั้นสรุป (5 นาที)

ครูใช้คำถามๆได้กว่าวันนี้ได้เรียนรู้อะไร และถามทบทวนสั้นๆก่อนจบคาบเรียน

Unit 1

Let's Learn the Alphabet's Sounds

Activity 1

What are these letters?

ALPHABET SOUND CHART		Aa 	Bb
Cc 	Dd 	Ee 	Ff
Gg 	Hh 	Ii 	Jj
Kk 	Ll 	Mm 	Nn
Oo 	Pp 	Qq 	Rr
Ss 	Tt 	Uu 	Vv
Ww 	Xx 	Yy 	Zz

Activity 2

Let's Play!

Ask your friend to find out the missing letters. You can pick any number a time to ask and take turn with your friend. Note that you have to say both letters and sounds.

Question : What's missing?

Answer: _____ is missing.

ALPHABET SOUND CHART		Aa 	Bb
1	Dd 	2	3
Gg 	4	Ii 	5
Kk 	Ll 	6	Nn
Oo 	Pp 	7	Rr
8	Tt 	Uu 	9
Ww 	10	Yy 	Zz

Copyright © 2014 Maria Manore

www.kindercrazeblog.com

Answer: 1 = _____ 2 = _____ 3 = _____ 4 = _____
 5 = _____ 6 = _____ 7 = _____ 8 = _____
 9 = _____ 10 = _____

Activity 3

Listen and Circle.

Example: b bat

c cat

d dog

1.

a

apple

d

dog

c

cat

2.

f

fan

l

lion

m

man

3.

g

girl

z

zebra

s

snake

4.

p

pen

k

kite

w

water

5.

r

rabbit

q

queen

o

octopus

6.

b

bell

i

ink

y

yawn

7.

n

net

t

tennis

j

jar

8.

h

hat

e

egg

x

x-ray

9. u umbrella

d dice

m mop

10. s snow

v van

c can

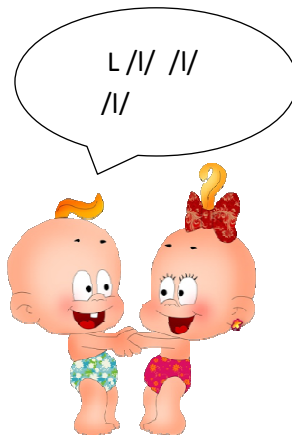

Your Score: _____

Activity 4 Let's work in groups!

Get into groups of 3-4. Each group has to pick 4 letters and design actions which represent each letter's sound. Then present your actions and sounds.

Example:

Learning Log

Unit 2

Having fun with these letters;

s, a, t, i, p, n

- Objectives:
1. To be able to blend sounds of letter s, a, t, i, p, n
 2. To be able to spell and read words made by letter s, a, t, i, p, n
 3. To be able to read short sentences
- วัตถุประสงค์
1. สามารถประสมเสียงจากตัวอักษร s, a, t, i, p, n ได้
 2. สามารถอ่านสะกดคำศัพท์จากตัวอักษร s, a, t, i, p, n ได้
 3. สามารถอ่านออกเสียงประโยคสั้นๆได้
- กลุ่มผู้เรียน
- นักเรียนชั้นประถมศึกษาในช่วงชั้นที่ 2 (ป.4, ป.5, ป. 6)
- อุปกรณ์
- 1.บัตรตัวอักษร s, a, t, i, p, n
 2. บัตรคำศัพท์ ซึ่งคำศัพท์มีดังนี้ at, it, sat, sit, tan, pan, pat, tap, tip, in, tin, nip, pin, nap, sip, pit
 - 3.กระดาน Phonics

ตัวอย่างบัตรคำศัพท์

s a t

- ขั้นนำ
- (10 นาที)
1. ครูให้ผู้เรียนดูตัวอักษร s, a, t, i, p, n และใช้คำถามเพื่อกระตุ้นความรู้เดิม โดยการถามชื่อตัวอักษรและเสียงตัวอักษร
 2. ครูเปิดเพลง Jolly Phonics ในหมวดตัวอักษรที่กำหนดให้
 3. ครูให้นักเรียนออกเสียงตัวอักษรที่กำหนด
 4. ครูเล่นเกม What's missing? ซึ่งครูจะเป็นผู้หยิบบัตรตัวอักษรซ่อนไว้ พร้อมกับถามนักเรียนว่า What's missing? โดยให้ผู้เรียนตอบเป็นเสียงตัวอักษรเช่น /s/ เป็นต้น
- ขั้นสอน
- (15 นาที)
1. ครูสอนการประสมเสียงโดยการนับเสียงตัวอักษรแล้วถามนักเรียนว่ามีกี่เสียง จากนั้นครูออกเสียงตัวอักษรทีละตัวเป็นต้นแบบ ให้นักเรียนประสมเสียงตามครู ครูแสดงบัตรคำศัพท์คำใหม่และกระตุ้นให้นักเรียนช่วยกันประสมเสียง

ตัวอย่างการสอนประสมเสียง

s a t

Teacher: How many sounds does this word have?

One – two –three. (นับไปพร้อมกันกับผู้เรียนเมื่อสอนครั้งแรก)

Yes, there are three sounds.

What sounds? /s/ /a/ /t/

Students: /s/ /a/ /t/

Teacher: Say it quickly, please. /s/ /a/ /t/ “sat”

2. ครูออกเสียงคำศัพท์แล้วให้นักเรียนเรียงตัวอักษรในกระดาน Phonics ให้ตรงตามเสียงคำศัพท์ที่ได้ยิน

ขั้นฝึก

(15 นาที)

1. ครูทำกิจกรรม Sound Corners โดยครูจะต้องนำคำศัพท์ไปติดไว้ที่กำแพงตามมุมห้อง (สามารถติดมากกว่าตรงมุมได้)

2. แบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม A และ B

3. นักเรียนกลุ่ม A และกลุ่ม B ส่งตัวแทนออกมาเล่นเกมรอบละ 5 คน

4. ครูบอกให้ตัวแทนของกลุ่มสามารถเดินไปที่ตัวอักษรใดก็ได้ ครูจับเวลา 10- 15 วินาที แล้วให้นักเรียนหยุดอยู่ตรงตัวอักษรที่เลือกโดยห้ามเปลี่ยนที่

5. ครูให้นักเรียนที่นั่งอยู่ในกลุ่มจับคำศัพท์ขึ้นมาแล้วทุกคนในกลุ่มสะกดและอ่านคำศัพท์พร้อมกัน หากศัพท์ตรงกับมุมไหน นักเรียนมุมนั้นจะต้องกลับมานั่งที่ จากนั้นครูเปลี่ยนให้นักเรียนอีกกลุ่มหนึ่งสลับหยิบคำศัพท์เพื่ออ่านออกเสียงทั้งกลุ่ม หากคำศัพท์นั้นอยู่มุมไหนให้นักเรียนที่อยู่ตรงจุดนั้นกลับมานั่งที่ กลุ่มไหนเหลือผู้เล่นมากที่สุดเป็นฝ่ายชนะและได้หนึ่งคะแนน และถือว่าหมดรอบ ให้เปลี่ยนนักเรียนกลุ่มใหม่เป็นคนไปเลือกมุมแทนและดำเนินการแบบเดิม

ขั้นสร้างสรรค์

(15 นาที)

1. ครูให้นักเรียนจับคู่เลือกประโยคที่กำหนดให้ 2 ประโยค

2. ให้นักเรียนวาดรูปเพื่อแสดงความหมายของประโยค

3. อ่านประโยคให้คู่ของตนเองฟัง

4. ให้ตัวแทนนำเสนอผลงานและอ่านประโยคให้เพื่อนในห้องฟัง

ขั้นสรุป

(5 นาที)

1. ครูให้นักเรียนสะท้อนในสิ่งที่ได้เรียนว่าได้รับความรู้อะไร รู้สึกอย่างไร
2. ทบทวนเสียงตัวอักษรและทบทวนคำศัพท์

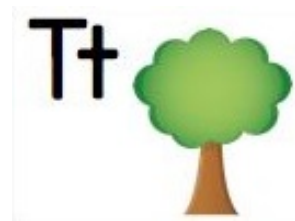
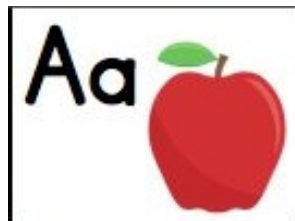
Unit 2

Let's Have Fun with These Letters;

s, a, t, i, p, n

Activity 1

What sounds do these letters make?

Activity 2

Let's practice blending sounds together

i n -- /i/ /n/ → in

p i n -- /p/ /i/ /n/ → pin

t i n -- /t/ /i/ /n/ → tin

s i p -- /s/ /i/ /p/ → sip

n i p -- /n/ /i/ /p/ → nip

i t -- /i/ /t/ → it

s i t -- /s/ /i/ /t/ → sit

p i t -- /p/ /i/ /t/ → pit

p i n -- /p/ /i/ /n/ → pin

t i p -- /t/ /i/ /p/ → tip

p a n -- /p/ /a/ /n/ → pan

n a p -- /n/ /a/ /p/ → nap

t a n -- /t/ /a/ /n/ → tan

t a p -- /t/ /a/ /p/ → tap

Activity 3

Listen and write a number for each word you hear. There are number 1-14.

sat

pat

sit

tap

pit

in

tin

pin

sip

nip

tip

pan

tan

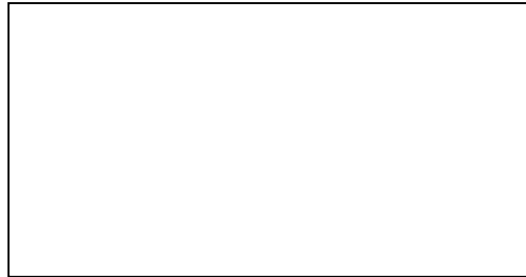
nap

Activity 4

Work in pairs. Choose two sentences and draw pictures to describe the sentences. Then read the sentences with your partner.

The pit is in the pan.

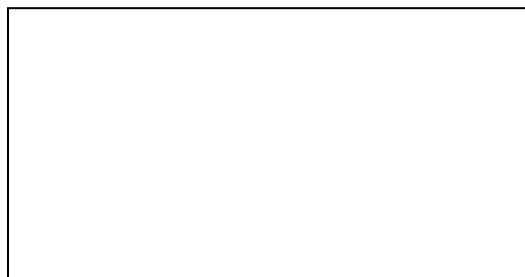
The pin is in the tin.

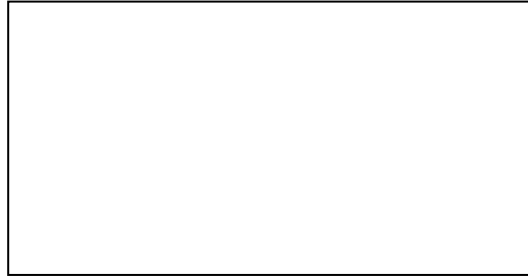
I sip tea in a tin.

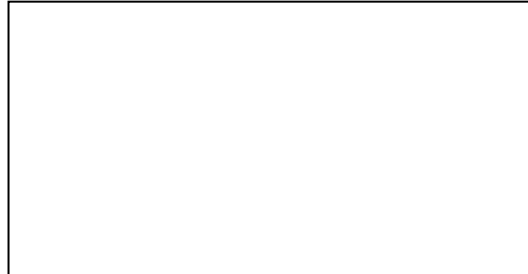
I pat a pan and nap.

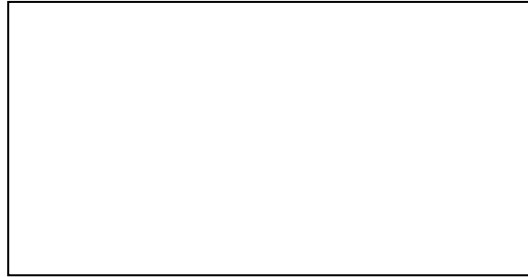
I sit and tan.

I sit and tip the boy.

The dog nips the boy and the tap.

He tans and pats the pan.

A tin is in a pan.

A pit is at the tin.

Unit 3

Exploring more with these Letters;

(c, k), e, h, r, m, d

Objectives: 1. To be able to blend sounds of letters (c, k), e, h, r, m, d

2. To be able to spell and read words made by letter (c, k), e, h, r, m, d

3. To be able to read short sentences

วัตถุประสงค์ 1. สามารถประสมเสียงจากตัวอักษร (c, k), e, h, r, m, d ได้

2. สามารถอ่านสะกดคำศัพท์จากตัวอักษร (c, k), e, h, r, m, d ได้

3. สามารถอ่านออกเสียงประโยคสั้นๆได้

กลุ่มผู้เรียน นักเรียนชั้นประถมศึกษาในช่วงชั้นที่ 2 (ป.4, ป.5, ป. 6)

อุปกรณ์ 1.บัตรตัวอักษร (c, k), e, h, r, m, d

2. บัตรคำศัพท์ ซึ่งคำศัพท์มีดังนี้ hen, den, ken, rip, ram, rat, map, cap, red, crack,

hand, stamp, drip, pram

ตัวอย่างบัตรคำศัพท์

h a n d

3. กระดาน phonics

ขั้นนำ

(10 นาที)

1. ครูทบทวนเสียงตัวอักษรและการประสมเสียงจากบทเรียนที่ผ่านมาซึ่งประกอบไปด้วย

เสียง s, a, t, i, p, n

2. ครูแนะนำตัวอักษรในบทเรียนใหม่คือ (c, k), e, h, r, m, d และใช้คำถามกระตุ้นความรู้

เดิมว่าตัวอักษรที่ครูแสดงให้เห็นคือตัวอักษรอะไรบ้างและมีเสียงอะไร

3. ครูเปิดเพลง Jolly Phonicsให้นักเรียนฟัง ก่อนเปิดครูตั้งคำถามว่าในเพลงมีเสียง

อะไรบ้าง

4. ครูพานักเรียนออกเสียงตัวอักษรแต่ละตัว

5. ครูเล่นเกมเสียงตัวอักษรพาสุนัข โดยพลิกบัตรตัวอักษรเร็วๆเพื่อให้นักเรียนได้ทายว่าเป็น

ตัวอักษรอะไรและมีเสียงอะไร

ขั้นสอน

(20 นาที)

1. ครูสอนประสมเสียงโดยการนับตัวอักษรในบัตรคำแล้วถามนักเรียนว่าคำศัพท์นี้มีกี่เสียง มีเสียงอะไรบ้าง จากนั้นครูออกเสียงตัวอักษรทีละตัวในคำศัพท์เป็นต้นแบบ ให้นักเรียนประสมเสียงตามครู ครูแสดงบัตรคำศัพท์คำใหม่และกระตุ้นให้นักเรียนช่วยกันประสมเสียง

ตัวอย่างการสอนประสมเสียง

Teacher: How many sounds does this word have?

One – two –three- four. (นับไปพร้อมกันกับผู้เรียนเมื่อสอนครั้งแรก)

Yes, there are four sounds.

What sounds? /h/ /a/ /n/ /d/

Students: /h/ /a/ /n/ /d/

Teacher: Say it quickly, please. /h/ /a/ /n/ /d/ “hand”

2. ครูออกเสียงคำศัพท์แล้วให้นักเรียนเรียงตัวอักษรในกระดาน Phonics ให้ตรงตามเสียงคำศัพท์ที่ได้ยิน

ขั้นฝึก

(10 นาที)

1. ครูพานักเรียนเล่นเกม Where is the Word I Want? โดยครูเขียนหมายเลขบนกระดาน 1-4 จากนั้นนำบัตรคำไปติดไว้ใต้หมายเลขแต่ละหมายเลข จำนวน 4 บัตรคำตามจำนวนตัวเลข
2. วิธีการเล่นเกมครูสามารถเล่นกับนักเรียนทั้งห้องได้ หรือครูจะแบ่งนักเรียนเป็นทีมก็ได้ โดยครูจะถามนักเรียนว่า Where is the word “hand”? What number? นักเรียนจะเป็นผู้เลือกหมายเลข เช่น It’s number “one”. ถ้าหมายเลข 1 มีบัตรคำคำว่า hand นักเรียนจะได้ 1 คะแนน ครูสามารถเล่นอีกรอบโดยยังไม่ต้องเปลี่ยนคำศัพท์ในรอบนั้น การจบเกมสามารถดูเวลาและจำนวนคำศัพท์ โดยทีมใดได้คะแนนมากที่สุดเป็นฝ่ายชนะ

ขั้นสร้างสรรค์

(15 นาที)

1. ครูให้นักเรียนจับกลุ่มกันโดยแบ่งเป็นกลุ่มละ 3 – 4 คน
2. นักเรียนแต่ละกลุ่มเลือกประโยคที่กำหนดให้กลุ่มละ 2 ประโยค
3. สมาชิกในกลุ่มทุกคนอ่านประโยคที่เลือกให้กันฟัง

4. นักเรียนคิดทำนองเพลงใส่รูปประโยค หรือจะอ่านประโยคแบบแร็ปก็ได้ ครูควรสาธิตให้นักเรียนดูก่อนเป็นตัวอย่าง
5. นักเรียนนำเสนอการอ่านประโยคแบบใส่จังหวะ หรือทำนองให้เพื่อนในชั้นเรียนฟัง

ขั้นสรุป

(5 นาที)

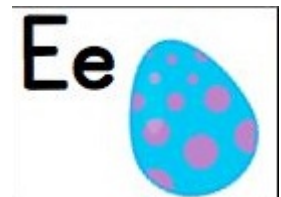
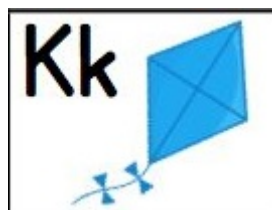
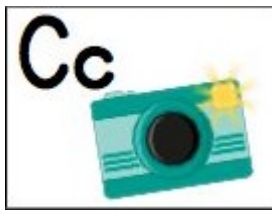
1. ครูให้นักเรียนสะท้อนในสิ่งที่ได้เรียนว่าได้รับความรู้อะไร รู้สึกอย่างไร
2. ทบทวนเสียงตัวอักษรและทบทวนคำศัพท์

Unit 3

Exploring more with these Letters; (c, k), e, h, r, m, d

Activity 1

What sounds do these letters make? Listen and Repeat.

Activity 2

Let's practice blending sounds together.

h e n -- /h/ /e/ /n/ → hen

d e n -- /d/ /e/ /n/ → den

k e n -- /k/ /e/ /n/ → ken

r i p -- /r/ /i/ /p/ → rip

r a m -- /r/ /a/ /m/ → ram

r a p -- /r/ /a/ /p/ → rap

r e d -- /r/ /e/ /d/ → red

m a d -- /m/ /a/ /d/ → mad

m a p -- /m/ /a/ /p/ → map

c a p -- /c/ /a/ /p/ → cap

c r a ck -- /c/ /r/ /a/ /ck/ → crack

h a n d -- /h/ /a/ /n/ /d/ → hand

d r i p -- /d/ /r/ /i/ /p/ → drip

p r a m -- /p/ /r/ /a/ /m/ → pram

Vocabulary List

hen

den

rip

ram

rap

red

mad

map

cap

crack

hand

drip

pram

sack

ran

Listen and choose the correct number for each item.

A	①	②	③	④
	hen	den	men	pen
	①	②	③	④
	B red	mad	cap	drip
	①	②	③	④
C	pram	hand	crack	sack
	①	②	③	④
	D ram	ran	pram	men
	①	②	③	④
	E drip	rip	trip	skip

Work in groups. Choose two sentences and read them to your group.

1. A ram is in a den.
2. A hen is mad and sad.
3. I rip it, drip it, and skip it.
4. The sack has a crack.
5. She ran to the red pram.
6. My hand is red and I can rap.
7. The men hit the map and the cap.
8. The ram ran to the men and the hens.
9. I can skip and crack the sack.
10. The cap is in the red pram.

Learning Log

Unit 4

More Letters, More fun!

g, o, u, l, f, b

- Objectives: 1. To be able to blend sounds of letters g, o, u, l, f, b
2. To be able to spell and read words made by letter g, o, u, l, f, b
3. To be able to read short sentences

- วัตถุประสงค์
1. สามารถประสมเสียงจากตัวอักษร g, o, u, l, f, b ได้
 2. สามารถอ่านสะกดคำศัพท์จากตัวอักษร g, o, u, l, f, b ได้
 3. สามารถอ่านออกเสียงประโยคสั้นๆได้

กลุ่มผู้เรียน นักเรียนชั้นประถมศึกษาในช่วงชั้นที่ 2 (ป.4, ป.5, ป. 6)

- อุปกรณ์
1. บัตรตัวอักษร g, o, u, l, f, b
 2. บัตรคำศัพท์ ซึ่งคำศัพท์มีดังนี้ cup, gun, luck, bug, log, fog, frog, bob, mob, nob, soft, loft, golf, gulf

ตัวอย่างบัตรคำศัพท์

g o l f

3. กระดาน phonics

4. สีส้มหรือสีเทียนสำหรับทำกิจกรรมเกม Phonics Bingo

ขั้นนำ

(10 นาที)

1. ครูทบทวนเสียงตัวอักษรและการประสมเสียงจากบทเรียนที่ผ่านมาซึ่งประกอบไปด้วยเสียง (c, k), e, h, r, m, d
2. ครูแนะนำตัวอักษรในบทเรียนใหม่ และถามนักเรียนว่าตัวอักษรที่ครูแสดงให้เห็นคู่มือตัวอะไรบ้าง และเสียงของแต่ละตัวอักษรเป็นอย่างไร
3. ครูเปิดเพลง Jolly Phonics ให้นักเรียนฟัง ก่อนเปิดครูตั้งคำถามว่าในเพลงมีตัวอักษรอะไรและมีเสียงอะไรบ้าง
4. ครูพานักเรียนออกเสียงตัวอักษร

5. ครูพานักเรียนเล่นเกม Yes or No? โดยครูจะถือตัวอักษรไว้ในมือทั้งสองข้าง ข้างละ 1 ตัวอักษร ครูสามารถยกบัตรตัวอักษรใดก่อนก็ได้แล้วถามว่า “Is this /g/?” นักเรียนจะตอบ Yes หรือ No หลังจากถามครบ 2 ตัวอักษร ครูให้เด็กออกเสียงอีกรอบ ก่อนเปลี่ยนบัตรตัวอักษรใหม่

ขั้นสอน
(15 นาที) 1. ครูสอนประสมเสียงโดยการนับตัวอักษรในบัตรคำแล้วถามนักเรียนว่าคำศัพท์นี้มีกี่เสียง มีเสียงอะไรบ้าง จากนั้นครูออกเสียงตัวอักษรที่ละตัวในคำศัพท์เป็นต้นแบบ ให้นักเรียนประสมเสียงตามครู ครูแสดงบัตรคำศัพท์คำใหม่และกระตุ้นให้นักเรียนช่วยกันประสมเสียง

ตัวอย่างการสอนประสมเสียง

Teacher: How many sounds does this word have?

One – two –three- four. (นับไปพร้อมกันกับผู้เรียนเมื่อสอนครั้งแรก)

Yes, there are four sounds.

What sounds? /g/ /o/ /l/ /f/

Students: /g/ /o/ /l/ /f/

Teacher: Say it quickly, please. /g/ /o/ /l/ /f/ “hand”

2. ครูออกเสียงคำศัพท์แล้วให้นักเรียนเรียงตัวอักษรในกระดาน Phonics ให้ตรงตามเสียงคำศัพท์ที่ได้ยิน

ขั้นฝึก
(15 นาที) 1. ครูพานักเรียนเล่นเกม Phonics Bingo โดยให้นักเรียนระบายสีเลือกคำศัพท์ที่ต้องการ 4 คำใน Bingo Sheet ที่อยู่ใน Workbook (Activity 3) ของนักเรียน คำศัพท์ไม่จำเป็นต้องอยู่ติดกันและจะอยู่ตำแหน่งใดก็ได้

2. ครูเก็บสีไม้และให้นักเรียนหยิบดินสอขึ้นมา

3. อธิบายให้นักเรียนฟังว่า ครูจะหยิบคำศัพท์ขึ้นมาแล้วออกเสียงคำศัพท์ ถ้านักเรียนมีคำศัพท์นั้นให้ใช้ดินสอกากบาทคำศัพท์ที่ได้ยิน หากนักเรียนคนใดมีคำศัพท์ที่ครูออกเสียงครบ 4 คำก่อนจะเป็นผู้ชนะ ครูแสดงคำศัพท์ที่ออกเสียงให้นักเรียนดูพร้อมกับให้นักเรียนสะกด (สามารถเล่นได้หลายรอบ หากเปลี่ยนรอบใหม่ให้นักเรียนระบายสีใหม่ และถ้าจะเลือกคำศัพท์เดิมให้ใช้สีใหม่ระบายทับ)

ขั้นสร้างสรรค์

(15 นาที)

1. ให้นักเรียนเลือกคำศัพท์มาใส่ในรูปประโยคจากนั้นวาดรูปเพื่ออธิบายประโยคแล้วอ่านประโยคให้เพื่อนฟัง ช่วยกันตรวจสอบความถูกต้อง
2. นำประโยคไปแลกเปลี่ยนกับเพื่อนคนอื่นๆในห้อง
3. ครูลิสต์ประโยคของนักเรียนบนกระดานและอ่านประโยคบนกระดานพร้อมกัน

ขั้นสรุป

(5 นาที)

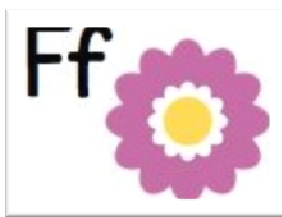
1. ครูให้นักเรียนสะท้อนในสิ่งที่ได้เรียนว่าได้รับความรู้อะไร รู้สึกอย่างไร
2. ทบทวนเสียงตัวอักษรและทบทวนคำศัพท์ก่อนจบบทเรียน

Unit 4

More Letters, More fun! g, o, u, l, f, b

Activity 1

What sounds do these letters have?

Activity 2

Let's practice blending sounds together.

c u p -- /c/ /u/ /p/ → cup
g u n -- /g/ /u/ /n/ → gun
l u ck -- /l/ /u/ /ck/ → luck
b u g -- /b/ /u/ /g/ → bug
g u l f -- /g/ /u/ /l/ /f/ → gulf

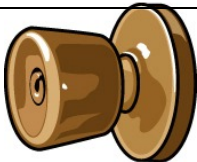
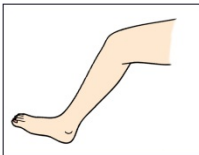
l o g -- /l/ /o/ /g/ → log
f o g -- /f/ /o/ /g/ → fog
f r o g -- /f/ /r/ /o/ /g/ → frog

b o b -- /b/ /o/ /b/ → bob
m o b -- /m/ /o/ /b/ → mob
n o b -- /n/ /o/ /b/ → nob

s o f t -- /s/ /o/ /f/ /t/ → soft
l o f t -- /l/ /o/ /f/ /t/ → loft
g o l f -- /g/ /o/ /l/ /f/ → golf

Activity 3

Phonics Bingo. Choose 4 words by coloring the words you like. Listen to the teacher to call out words. If you have a word that the teacher says, you put a cross mark over the word.

 frog	 bob	 gun	 fog
 cup	 golf	 bug	 gulf
 loft	 log	 luck	 mob
 nob	 soft	 sock	 bed
 fat	 dog	 leg	 on

Choose the words in the bracket to fill in each sentence below. Then draw a picture to describe each item.

Example: The log is fat and the bug is red. (log, frog/ bug, mug)

1. A _____ is on the _____. (bug, dog, log/ leg, sock, nob)

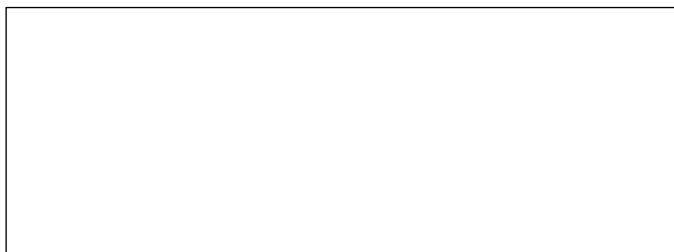
2. The _____ nips the socks and sits at the _____. (dog, frog/ gulf, loft, bed)

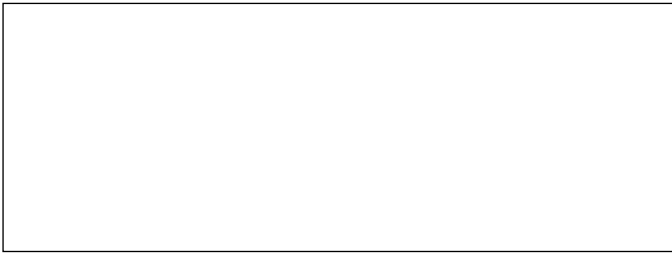
3. The _____ ran to the _____. (man, cat, fog / leg, mob, cup)

4. The _____ is fat and he has a _____. (frog, bug, man, dog/ gun, sock, log)

5. The _____ bed _____ is soft and it is on the _____ dog _____. (sock, bob, bed/ loft, frog, dog)

Learning Log

Unit 5

Keep Reading with these Letter;

ai, j, oa, ie, ee, or

- Objectives: 1. To be able to blend sounds of letters ai, j, oa, ie, ee, or
2. To be able to spell and read words made by letter ai, j, oa, ie, ee, or
3. To be able to read short sentences

- วัตถุประสงค์
1. สามารถประสมเสียงจากตัวอักษร ai, j, oa, ie, ee, or ได้
 2. สามารถอ่านสะกดคำศัพท์จากตัวอักษร ai, j, oa, ie, ee, or ได้
 3. สามารถอ่านออกเสียงประโยคสั้นๆได้

กลุ่มผู้เรียน นักเรียนชั้นประถมศึกษาในช่วงชั้นที่ 2 (ป.4, ป.5, ป. 6)

- อุปกรณ์
1. บัตรตัวอักษร ai, j, oa, ie, ee, or
 2. บัตรคำศัพท์ ซึ่งคำศัพท์มีดังนี้ paint, mail, train, boat, float, toad, lie, tie, die, seed, jeep, need, fork, storm, morn, jug, jet

ตัวอย่างบัตรคำศัพท์

m a i l

3. กระดาน phonics

ขั้นนำ

(5 นาที)

1. ครูทบทวนเสียงตัวอักษรและการประสมเสียงจากบทเรียนที่ผ่านมาซึ่งประกอบไปด้วยเสียง g, o, u, l, f, b
2. ครูแนะนำตัวอักษรในบทเรียนใหม่ดังนี้ ai, j, oa, ie, ee, or และถามนักเรียนว่าตัวอักษรที่ครูแสดงให้เห็นมีตัวอะไรบ้าง และเสียงของแต่ละตัวอักษรเป็นอย่างไร
3. ครูเปิดเพลง Jolly Phonics ให้นักเรียนฟัง ก่อนเปิดครูตั้งคำถามว่าในเพลงมีตัวอักษรอะไรและมีเสียงอะไรบ้าง
4. ครูพานักเรียนออกเสียงตัวอักษรพร้อมกันทั้งห้อง

5. ครูพานักเรียนเล่นเกม Actions and Sounds โดยครูกำหนดท่าทางของเสียงตัวอักษรทั้งหมด 6 ท่า เช่นเสียง ai ครูอาจกางแขนออก 2 ข้างเพื่อแทนเสียง ai เป็นต้น เมื่อกำหนดท่าให้เข้ากับเสียงตัวอักษรได้แล้วให้ฝึกนักเรียนก่อนสัก 2 รอบเพื่อความเข้าใจตรงกัน เมื่อเริ่มเล่นเกมครูจะออกเสียงตัวอักษร และผู้เรียนจะต้องทำท่าที่แสดงเสียงตัวอักษรและให้พูดเสียงตัวอักษร 3 ครั้งโดยครูเป็นคนบอก

Teacher: /ai/

Students: (do the action)

Teacher: Very good! Say the sound three times.

Students: /ai/ /ai/ /ai/

เมื่อเล่นครบทุกตัวอักษรถือว่าจบเกม หากครูต้องการให้มีการแข่งขันเพื่อกระตุ้นนักเรียนก็สามารถทำได้โดยให้หาคนทำผิดท่าและทำท่าซ้ำที่สุดเป็นต้น นักเรียนที่อยู่ในเกม 5 คนสุดท้ายเป็นผู้ชนะ

2. ครูออกเสียงคำศัพท์แล้วให้นักเรียนเรียงตัวอักษรในกระดาน Phonics ให้ตรงตามเสียงคำศัพท์ที่ได้ยิน

ขั้นสอน

(20 นาที)

นักเรียน

1. ครูสอนประสมเสียงโดยการนับตัวอักษรในบัตรคำแล้วถามนักเรียนว่าคำศัพท์นี้มีกี่เสียง มีเสียงอะไรบ้าง จากนั้นครูออกเสียงตัวอักษรทีละตัวในคำศัพท์เป็นต้นแบบ ให้ประสมเสียงตามครู ครูแสดงบัตรคำศัพท์คำใหม่และกระตุ้นให้นักเรียนช่วยกันประสมเสียง

ตัวอย่างการสอนประสมเสียง

Teacher: How many sounds does this word have?

One – two –three. (นับไปพร้อมกันกับผู้เรียนเมื่อสอนครั้งแรก)

Yes, there are three sounds.

What sounds? /m/ /ai/ /l/

Students: /m/ /ai/ /l/

Teacher: Say it quickly, please. /m/ /ai/ /l/ “mail”

2. ครูออกเสียงคำศัพท์แล้วให้นักเรียนเรียงตัวอักษรในกระดาน Phonics ให้ตรงตามเสียงคำศัพท์ที่ได้ยิน

ขั้นฝึก

(15 นาที)

1. ครูพานักเรียนเล่นเกม Run & Hit โดยครู นำบัตรคำศัพท์ติดไว้ที่บนกระดานรอบละ 5-6 คำ แบ่งนักเรียนออกเป็น 3 กลุ่ม การเล่นเกมแต่ละรอบ แต่ละกลุ่มจะต้องส่งตัวแทนออกมา 2 คน มายืนที่จุดเริ่มต้นของทั้ง 3 กลุ่ม และให้ฟังคำศัพท์ที่ครูออกเสียงคำละ 3 ครั้ง เมื่อจบ 3 ครั้งครูพูดคำว่า Go นักเรียนจึงจะสามารถวิ่งไปที่คำศัพท์ที่ตรงกับที่ครูออก

เสียง กลุ่มใดตีคำศัพท์เร็วที่สุดและถูกต้องจะได้ 1 คะแนนในรอบนั้น เมื่อนักเรียนทุกคนได้เล่นครบแล้วให้ถือว่าจบเกม (ทั้งนี้ให้พิจารณาจำนวนคำศัพท์ที่ได้ฝึกและเวลาประกอบไปด้วย)

ขั้นสร้างสรรค์

(15 นาที)

1. ครูให้นักเรียนจับกลุ่มๆ 3 – 4 คน ให้นักเรียนจับฉลากเพื่อเลือกบทอ่านสั้นๆ ประจำกลุ่ม
2. ให้ในกลุ่มช่วยกันฝึกอ่านเรื่องของกลุ่มตนเอง จากนั้นให้ตัวแทนกลุ่ม 1-2 คนเป็นคนอ่านเรื่องและสมาชิกที่เหลือเป็นคนแสดงท่าทางประกอบ
3. นำเสนอให้เพื่อนในห้องรับชม

ขั้นสรุป

(5 นาที)

1. ครูให้นักเรียนสะท้อนในสิ่งที่ได้เรียนว่าได้รับความรู้อะไร รู้สึกอย่างไร
2. ทบทวนเสียงตัวอักษรและทบทวนคำศัพท์ก่อนจบบทเรียน

Unit 5

**Keep Reading with these sounds;
ai, j, oa, ie, ee, or**

Activity 1

What sounds do these letters have?

ai

oa

ie

ee

or

Activity 2

Let's practice blending sounds together.

p a i n t -- /p/ /ai/ /n/ /t/ → paint

m a i l -- /m/ /ai/ /l/ → mail

t r a i n -- /t/ /r/ /ai/ /n/ → train

l i e -- /l/ /ie/ → lie

t i e -- /t/ /ie/ → tie

d i e -- /d/ /ie/ → die

b o a t -- /b/ /oa/ /t/ → boat

f l o a t -- /f/ /l/ /oa/ /t/ → float

t o a d -- /t/ /oa/ /d/ → toad

s e e d -- /s/ /ee/ /d/ → seed

n e e d -- /n/ /ee/ /d/ → need

j e e p -- /j/ /ee/ /p/ → jeep

fork -- /f/ /or/ /k/ → fork

storm -- /st/ /or/ /m/ → storm

morn -- /m/ /or/ /n/ → morn

jug -- /j/ /u/ /g/ → jug

job -- /j/ /o/ /b/ → job

Vocabulary List

boat

toad

float

seed

jeep

need

paint

mail

train

lie

tie

die

jug

job

fork

morn

storm

Activity 3

Listen and circle the words you hear.

1. boat	fork	job	need
2. seed	need	feet	jeep
3. train	paint	mail	nail
4. tie	die	lie	pie
5. fork	job	morn	corn

Activity 4

Read a story and create actions to describe the story.

Story A

Ben, the big frog sits in the den. He can jump to the gulf. One day he paints a tree in green. Then he plants a seed. The seed dies and Ben is sad. He weeps in the morn.

Story B

This is a bug. The bug is big and red. The bug is on the boat. It cannot float. It needs a pie or it dies. It hops to the corn. That was in the morn when the storm came.

Story C

I paint a pail in the morn. I see a snail in the pail. The snail is fat and it has no feet. I drop the snail. It went to a big tree. I ran to the tree to see the snail.

Story D

Ken has a job. He is a mailman. He has a tie on his neck. He has a jeep. It is green. His jeep can run fast. He has a boat. It floats on the sea.

Learning Log

Unit 6

Learn and read more with these sounds;

z, w, ng, v, oo (short), OO (long)

- Objectives: 1. To be able to blend sounds of letters z, w, ng, v, oo, OO
2. To be able to spell and read words made by letter z, w, ng, v, oo, OO
3. To be able to read short sentences

- วัตถุประสงค์
1. สามารถประสมเสียงจากตัวอักษร z, w, ng, v, oo, OO ได้
 2. สามารถอ่านสะกดคำศัพท์จากตัวอักษร z, w, ng, v, oo, OO ได้
 3. สามารถอ่านออกเสียงประโยคสั้นๆได้

กลุ่มผู้เรียน นักเรียนชั้นประถมศึกษาในช่วงชั้นที่ 2 (ป.4, ป.5, ป. 6)

- อุปกรณ์
1. บัตรตัวอักษร z, w, ng, v, oo, OO
 2. บัตรคำศัพท์ ซึ่งคำศัพท์มีดังนี้ buzz, zigzag, zip, wig, wing, well, van, strong, sing, lung, foot, cook, hoop, moon, groom, food.

ตัวอย่างบัตรคำศัพท์

b u zz

3. กระดาน phonics

- ขั้นนำ
(10 นาที)
1. ครูทบทวนเสียงตัวอักษรและการประสมเสียงจากบทเรียนที่ผ่านมาซึ่งประกอบไปด้วยเสียง ai, j, oa, ie, ee, or
 2. ครูแนะนำตัวอักษรในบทเรียนใหม่ดังนี้ z, w, ng, v, oo, OO และถามนักเรียนว่าตัวอักษรที่ครูแสดงให้เห็นว่ามีตัวอะไรบ้าง และเสียงของแต่ละตัวอักษรเป็นอย่างไร
 3. ครูเปิดเพลง Jolly Phonics ให้นักเรียนฟัง ก่อนเปิดครูตั้งคำถามว่าในเพลงมีตัวอักษรอะไรและมีเสียงอะไรบ้าง ครูสอนท่าทางประกอบเพลง จากนั้นเปิดเพลงอีกรอบแล้วเต้นประกอบเพลง

4. ครูพานักเรียนเล่นเกม Quick Eyes ครูอธิบายวิธีการเล่น โดยครูจะติดบัตรตัวอักษรเรียงไว้บนกระดานแล้วให้นักเรียนออกเสียง 1 รอบ ตามลำดับบัตรตัวอักษรจากซ้ายไปขวา จากนั้นครูให้นักเรียนหลับตาจนกว่าครูจะบอกให้ลืมตา ในระหว่างนี้ครูต้องรีบสลับตำแหน่งบัตรตัวอักษร เมื่อบอกให้นักเรียนลืมตาแล้ว นักเรียนจะต้องช่วยกันเรียงลำดับตัวอักษรให้เหมือนกับตอนก่อนปิดตา โดยนักเรียนจะต้องพูดชื่อตัวอักษรและเสียง เช่น Number one – z ---/z/, number two –w--/w/

ขั้นสอน

(20 นาที)

1. ครูสอนประสมเสียงโดยการนับตัวอักษรในบัตรคำแล้วถามนักเรียนว่าคำศัพท์นี้มีกี่เสียง มีเสียงอะไรบ้าง จากนั้นครูออกเสียงตัวอักษรที่ละตัวในคำศัพท์เป็นต้นแบบ ให้นักเรียนประสมเสียงตามครู ครูแสดงบัตรคำศัพท์คำใหม่และกระตุ้นให้นักเรียนช่วยกันประสมเสียง
- ตัวอย่างการสอนประสมเสียง

Teacher: How many sounds does this word have?

One – two –three. (นับไปพร้อมกันกับผู้เรียนเมื่อสอนครั้งแรก)

Yes, there are three sounds.

What sounds? /b/ /u/ /zz/

Students: /b/ /u/ /zz/

Teacher: Say it quickly, please. /b//u//zz/ -- “buzz”

2. ครูออกเสียงคำศัพท์แล้วให้นักเรียนเรียงตัวอักษรในกระดาน Phonics ให้ตรงตามเสียงคำศัพท์ที่ได้ยิน

ขั้นฝึก

(15 นาที)

1. ครูพานักเรียนเล่นเกม Hands up, Stand up or Sit down
2. ครูอธิบายวิธีเล่นเกมโดย ครูจะติดบัตรคำศัพท์ไว้บนกระดาน 3 คำศัพท์ที่มีเสียงแตกต่างกันหรือจะเป็นคำศัพท์ที่มีเสียงเทียบเคียงกันก็ได้จำนวน 3 คำ นักเรียนต้องฟังคำศัพท์ที่ครูออกเสียง หากเป็นคำที่ 1 นักเรียนต้องยืนขึ้น หากเป็นคำที่ 2 นักเรียนต้องยกมือขึ้น หากเป็นคำที่ 3 นักเรียนต้องนั่ง ครูสามารถให้มีการแข่งขันเป็นทีมหรือเดี่ยวก็ได้โดยหากใครทำผิดให้ออกจากเกม ทีมใดเหลือผู้เล่นมากที่สุดเป็นฝ่ายชนะ หากเล่นแบบเดี่ยวนักเรียนที่อยู่เกม 5 คน สุดท้ายเป็นผู้ชนะ

ขั้นสร้างสรรค์

(15 นาที)

1. ครูให้นักเรียนจับกลุ่มๆ 3 – 4 คน ให้นักเรียนจับฉลากเพื่อเลือกบทอ่านสั้นๆ ประจำกลุ่ม

2. ให้นักเรียนช่วยกันฝึกอ่านเรื่องของกลุ่มตนเอง จากนั้นให้ตัวแทนกลุ่ม 1-2 คนเป็นคนอ่านเรื่องและสมาชิกที่เหลือเป็นคนแสดงท่าทางประกอบ
3. นำเสนอให้เพื่อนในห้องรับชม

ขั้นสรุป

(5 นาที)

1. ครูให้นักเรียนสะท้อนในสิ่งที่ได้เรียนว่าได้รับความรู้อะไร รู้สึกอย่างไร
2. ทบทวนเสียงตัวอักษรและทบทวนคำศัพท์ก่อนจบบทเรียน

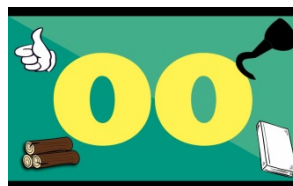
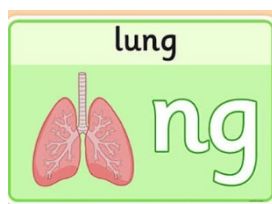
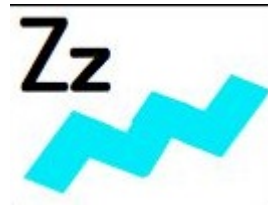
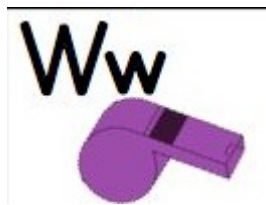
Unit 6

Learn and read more with these sounds;

z, w, ng, v, oo (short), OO (long)

Activity 1

What sounds do these letters have?

Activity 2

Let's practice blending sounds together.

b u z z -- /b/ /u/ /zz/ → buzz

z i g z a g -- /z/ /i/ /g/ /z/ /a/ g → zigzag

z i p -- /z/ /i/ /p/ → zip

w i g -- /w/ /i/ /g/ → wig

w i n g -- /w/ /i/ /ng/ → wing

w e l l -- /w/ /e/ /ll/ → well

st r o n g -- /st/ /r/ /o/ /ng/ → strong

s i n g -- /s/ /i/ /ng/ → sing

l u n g -- /l/ /u/ /ng/ → lung

v a n -- /v/ /a/ /n/ → van

v a i n -- /v/ /ai/ /n/ → vain

f o o t -- /f/ /oo/ /t/ → foot

c o o k -- /c/ /oo/ /k/ → cook

h o o p -- /h/ /oo/ /p/ → hoop

m O O n -- /m/ /OO/ /n/ → moon

g r O O m -- /g/ /r/ /OO/ /m/ → groom

f O O d -- /f/ /OO/ /d/ → food

Vocabulary List

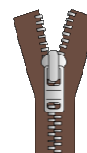
buzz

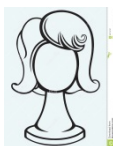
zigzag

zip

wig

wing

well

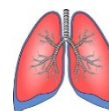
strong

sing

lung

van

vain

foot

cook

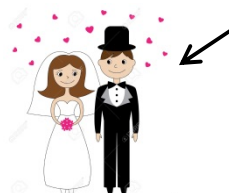
hoop

moon

groom

food

Activity 3

Circle the word that you hear for each item.

1. hoop

food

moon

2. van

well

wing

3. sing

pin

swim

4. buzz

best

bus

5. zip

sip

seep

6. groom

broom

vroom

7. cook

foot

book

8. wing

string

bring

Work in groups. Read the story you pick to your group and perform the story.

Story A

Mum, look! I can zip my jacket. I will run to the well to sing. I see the bees buzz around. I need to run back or the bees will sting me. Run! Run! I run to the van.

Story B

Ding dong...It's the Hat Man. Hat Man hangs up his hat. He is strong. He is good at swimming. He can play with his hoop. He will be a groom soon.

Story C

King Ed has a big van. He can paint his room with zigzags. He is vain. He is good at singing. He has big feet. He will go on a boat. He will swim and float in the sea.

Story D

Zac is a cook. He looks for good food at Seven Eleven. He brings a corn pie back to his loft. He can see the moon from the loft. He needs wings to go to the moon.

Learning Log

Unit 7

Enjoy Reading Stories from these letters;

y, x, ch, sh, th, th

- Objectives: 1. To be able to blend sounds of letters y, x, ch, sh, th
2. To be able to spell and read words made by letter y, x, ch, sh, th
3. To be able to read short sentences

- วัตถุประสงค์ 1. สามารถประสมเสียงจากตัวอักษร y, x, ch, sh, th ได้
2. สามารถอ่านสะกดคำศัพท์จากตัวอักษร y, x, ch, sh, th ได้
3. สามารถอ่านออกเสียงนิทานสั้นๆได้

กลุ่มผู้เรียน นักเรียนชั้นประถมศึกษาในช่วงชั้นที่ 2 (ป.4, ป.5, ป. 6)

- อุปกรณ์ 1.บัตรตัวอักษร y, x, ch, sh, th
2. บัตรคำศัพท์ ซึ่งคำศัพท์มีดังนี้ yell, yum, yelp, buy, chain, chip, chop, fish, shop,
sheep, think, thumb, thank, this, that, them, box, six, fox

ตัวอย่างบัตรคำศัพท์

ch i p

3. ตี๊กดากระดาชเด็กผู้ชาย เพื่อใช้เล่นเกม Where is Tom Thumb?
4. CD เพลง และเครื่องเล่น 5. กระดาน phonics

ขั้นนำ

(10 นาที)

1. ครูทบทวนเสียงตัวอักษรและการประสมเสียงจากบทเรียนที่ผ่านมาซึ่งประกอบไปด้วยเสียง z, w, ng, v, oo, OO
2. ครูแนะนำตัวอักษรในบทเรียนใหม่ดังนี้ y, x, ch, sh, th (voiced), th (voiceless) และถามนักเรียนว่าตัวอักษรที่ครูแสดงให้เห็นมีตัวอะไรบ้าง และเสียงของแต่ละตัวอักษรเป็นอย่างไร

3. ครูเปิดเพลง Jolly Phonics ให้นักเรียนฟัง ก่อนเปิดครูตั้งคำถามว่าในเพลงมีตัวอักษรอะไรและมีเสียงอะไรบ้าง ครูสอนท่าทางประกอบเพลง จากนั้นเปิดเพลงอีกรอบแล้วเต้นประกอบเพลง
4. ครูสอนหลักการออกเสียงของแต่ละตัวอักษร ครูควรเปรียบเทียบตัวอักษรที่เป็นคู่เทียบเสียงกันซึ่งในบทนี้คือ ตัว ch กับ sh และตัว th มีการออกเสียง 2 แบบ คือแบบ voiced คือเสียงออกจากลำคอ และเสียง voiceless คือเสียงลม
5. ครูพานักเรียนเล่นเกม Where is Tom Thumb? โดยครูจะนำบัตรตัวอักษรติดเรียงกันไว้บนกระดาน เช่น ch sh th th y x ครูอธิบายเกมโดยบอกนักเรียนว่าให้ตามหา Tom Thumb ที่จะซ่อนอยู่ในหลังตัวอักษร ให้นักเรียนตามหา Tom Thumb โดยครูจะให้นักเรียนปิดตาเพื่อครูจะได้ซ่อน Tom Thumb ไว้หลังบัตรตัวอักษร เมื่อครูถามคำถามว่า Where is Tom Thumb? ให้นักเรียนยกมือตอบเป็นชื่อตัวอักษรและเสียงตัวอักษร

ตัวอย่าง

Teacher: Where is Tom Thumb?

Student: y -- /y/

Teacher: /y/ ? Yes or No? (ถ้าเปิดข้างหลังตัวอักษรแล้วเจอ Tom Thumb ให้บอก Yes! Very good. ถ้าไม่เจอ ให้บอก No! Sorry. Where is Tom Thumb?) ถ้าไม่เจอจริงๆจนกว่าจะเจอ

ขั้นสอน

(20 นาที)

1. ครูสอนประสมเสียงโดยการนับตัวอักษรในบัตรคำแล้วถามนักเรียนว่าคำศัพท์นี้มีกี่เสียง มีเสียงอะไรบ้าง จากนั้นครูออกเสียงตัวอักษรที่ละตัวในคำศัพท์เป็นต้นแบบ ให้นักเรียนประสมเสียงตามครู ครูแสดงบัตรคำศัพท์คำใหม่และกระตุ้นให้นักเรียนช่วยกันประสมเสียง

ตัวอย่างการสอนประสมเสียง

Teacher: How many sounds does this word have?

One – two –three. (นับไปพร้อมกันกับผู้เรียนเมื่อสอนครั้งแรก)

Yes, there are three sounds.

What sounds? /ch/ /i/ /p/

Students: /ch/ /i/ /p/

Teacher: Say it quickly, please. /ch//i//p/ -- “chip”

2. ครูออกเสียงคำศัพท์แล้วให้นักเรียนเรียงตัวอักษรในกระดาน Phonics ให้ตรงตามเสียงคำศัพท์ที่ได้ยิน

ขั้นฝึก

(15 นาที)

1. ครูพานักเรียนฝึกประสมเสียงโดยการเล่นเกม Musical Phonics วิธีการเล่นคือ ครูแสดงบัตรคำศัพท์ให้นักเรียนดู 4 คำศัพท์ จากนั้นบอกนักเรียนว่าครูจะเปิดเพลงและให้นักเรียนส่งคำศัพท์ไปหาคนที่อยู่ข้างๆ ทำไปเรื่อยๆ หากเพลงหยุดที่ใครให้คนถือบัตรคำศัพท์ฟังคำที่ครูออกเสียง เช่น /sh/ /o/ /p/ --shop นักเรียนที่ถือบัตรคำนั้นจะต้องประสมเสียงและอ่านคำศัพท์นั้นให้ถูกต้อง ส่วนคำศัพท์เหลือครูให้นักเรียนทั้งห้องประสมเสียงและอ่านออกเสียงพร้อมกัน เมื่อเล่นรอบใหม่สามารถใช้คำศัพท์ชุดเดิมหรือจะเปลี่ยนเป็น 4 คำใหม่ก็ได้

ขั้นสร้างสรรค์

(15 นาที)

1. นักเรียนจับกลุ่มกัน 3-4 คน และให้แต่ละกลุ่มเลือกเรื่องที่จะอ่านมา 1 เรื่อง
2. นักเรียนแต่ละกลุ่มช่วยกันฝึกอ่านเรื่องของตนให้คล่อง
3. นักเรียนแต่ละกลุ่มพาเพื่อนทั้งชั้นอ่านออกเสียงตามตนเอง เมื่ออ่านจบให้เปลี่ยนกลุ่มอื่นมาทำหน้าที่แทน แต่ละครั้งที่เพื่อนพาอ่านจบให้นักเรียนกล่าวชมเชยและขอบคุณเพื่อน

ขั้นสรุป

(5 นาที)

1. ครูให้นักเรียนสะท้อนในสิ่งที่ได้เรียนว่าได้รับความรู้อะไร รู้สึกอย่างไร
2. ทบทวนเสียงตัวอักษรและทบทวนคำศัพท์ก่อนจบบทเรียน

Unit 7

Enjoy Reading Stories from these letters;

y, x, ch, sh, th, th

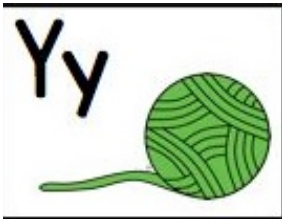
Activity 1

What sounds do these letters have?

ch

sh

th

Activity 2

Let's practice blending these sounds.

y u m -- /y/ /u/ /m/ → yum

b o x -- /b/ /o/ /x/ → box

y e l -- /y/ /e/ /l/ → yell

s i x -- /s/ /i/ /x/ → six

y e l p -- /y/ /e/ /l/ /p/ → yelp

f o x -- /f/ /o/ /x/ → fox

* b y -- /b/ /ie/ → by

* h a p p y -- /h/ /a/ /p/ /p/ /ee/ → happy

ch a i n -- /ch/ /ai/ /n/ → chain

f i sh -- /f/ /i/ /sh/ → fish

ch i p -- /ch/ /i/ /p/ → chip

sh o p -- /sh/ /o/ /p/ → shop

ch o p -- /ch/ /o/ /p/ → chop

sh ee p -- /sh/ /ee/ /p/ → sheep

th i nk -- /th/ /i/ /nk/ → think

th i s -- /th/ /i/ /s/ → this

th u m b -- /th/ /u/ /m/ /b/ → thumb

th a t -- /th/ /a/ /t/ → that

th a nk -- /th/ /a/ /nk/ → thank

th e m -- /th/ /e/ /m/ → them

Vocabulary List

yum

yell

yelp

box

six

fox

chain

chip

chop

fish

shop

sheep

think

thumb

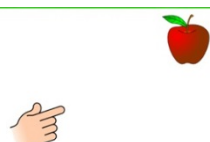
thank

this

that

them

Activity 3

Circle the word that you hear for each item.

1. chop	shop	thumb
2. fish	fix	fetch
3. box	bug	bus
4. by	happy	baby
5. this	that	thin
6. think	thumb	thing
7. yum	buy	yell
8. ship	chip	zip

Activity 4

Story A : Fox in Socks by Dr. Seuss

Fox	Socks	Box	Knox
Knox in box	Fox in socks	Knox on fox in socks in box	
Socks on Knox and Knox in box		Fox in socks on box on Knox	

Story B : Cash and his fishing

Cash has a big green fishing ship. Cash is fishing on his big green fishing ship. Fishing is fun. Swish.....plop! Cash wishes to get a big, fat fish. Cash sees a fish. "Gosh, it's a fat fish." Splash! The fish jumps up and crashes back into the sea. Splash! Splash!

Story C : Catch the Pitch

Rich gets off the bench. Rich will pitch. I will catch. I clutch my mitt. Pitch! I catch the ball. I toss it to Rich. He will pitch it back. Then I am glad. I see Champ. He has chips. Yum! Yum! The chips look good. Chomp! Chomp! The munching is good!

Story D : Thanks Jim

Tim thanks Jim for his big help. Tim thinks and thinks. His thumb is in pain. His teeth is in pain. A thief hits Tim. Thanks Jim that he tells a cop. This is a bad day. It is three o'clock in the morning. The thing that happens is bad for me.

Story E : Yelling Yim

Yim is not a good boy. He yells at his cat and dog. Yim sees a yak. He yells at the yak. Yim sees a fly and he yells at it. Yes! He yells and yells. Then he sees a bee. Yes! He yells at it. Well...yes..the bee stings him. Yelp! Yelp! He yells with pain and runs back home.

Learning Log

Unit 8

Discover the Reading World with these Letters;

qu, ou, oi, ue, er, ar

- Objectives: 1. To be able to blend sounds of letters qu, ou, oi, ue, er, ar
2. To be able to spell and read words made by letter qu, ou, oi, ue, er, ar
3. To be able to read short sentences

- วัตถุประสงค์
1. สามารถประสมเสียงจากตัวอักษร qu, ou, oi, ue, er, ar ได้
 2. สามารถอ่านสะกดคำศัพท์จากตัวอักษร qu, ou, oi, ue, er, ar ได้
 3. สามารถอ่านออกเสียงนิทานสั้นๆได้

กลุ่มผู้เรียน นักเรียนชั้นประถมศึกษาในช่วงชั้นที่ 2 (ป.4, ป.5, ป. 6)

- อุปกรณ์
1. บัตรตัวอักษร qu, ou, oi, ue, er, ar
 2. บัตรคำศัพท์ ซึ่งคำศัพท์มีดังนี้ queen, quick, quack, house, shout, sound, oil, noise, point, blue, true, clue, her, fern, ruler, car, far, cart, art

ตัวอย่างบัตรคำศัพท์

qu ee n

3. CD เพลง และเครื่องเล่น

- ขั้นนำ
(10 นาที)
1. ครูทบทวนเสียงตัวอักษรและการประสมเสียงจากบทเรียนที่ผ่านมาซึ่งประกอบไปด้วยเสียง y, x, ch, sh, th
 2. ครูแนะนำตัวอักษรในบทเรียนใหม่ดังนี้ qu, ou, oi, ue, er, ar
 3. ครูเปิดเพลง Jolly Phonics ให้นักเรียนฟัง ก่อนเปิดครูตั้งคำถามว่าในเพลงมีตัวอักษรอะไรและมีเสียงอะไรบ้าง ครูสอนท่าทางประกอบเพลง จากนั้นเปิดเพลงอีกรอบแล้วเต้นประกอบเพลง
 4. ครูสอนหลักการออกเสียงของแต่ละตัวอักษร

5. ครูพานักเรียนเล่นเกม Guess what? โดยครูหยิบบัตรตัวอักษรขึ้นมาโดยไม่ให้นักเรียน เห็นว่าเป็นเสียงอะไร จากนั้นครูถามนักเรียนว่า Who thinks it's /qu/ sound? Put your hand up? เมื่อนักเรียนยกมือททายเสียง /qu/ ครูพูดเสียงอื่นจนครบเพื่อให้นักเรียน ททายโดยการยกมือ เมื่อครบแล้วครูเฉลย แล้วถามนักเรียนว่า Who guess it right? ใคร ททายถูกแล้วกล่าวชมพร้อมให้เพื่อนปรบมือ รอบต่อไปก็ให้เปลี่ยนบัตรตัวอักษร ทำจนครบ ให้พานักเรียนเข้าสู่ขั้นสอนต่อไป

ขั้นสอน

(20 นาที)

1. ครูสอนประสมเสียงโดยการนับตัวอักษรในบัตรคำแล้วถามนักเรียนว่าคำศัพท์นี้มีกี่เสียง มี เสียงอะไรบ้าง จากนั้นครูออกเสียงตัวอักษรที่ละตัวในคำศัพท์เป็นต้นแบบ ให้นักเรียน ประสมเสียงตามครู ครูแสดงบัตรคำศัพท์คำใหม่และกระตุ้นให้นักเรียนช่วยกันประสม เสียง

ตัวอย่างการสอนประสมเสียง

Teacher: How many sounds does this word have?

One – two –three. (นับไปพร้อมกันกับผู้เรียนเมื่อสอนครั้งแรก)

Yes, there are three sounds.

What sounds? /qu/ /ee/ /n/

Students: /qu/ /ee/ /n/

Teacher: Say it quickly, please. /qu//ee//n/ -- “queen”

2. ครูออกเสียงคำศัพท์แล้วให้นักเรียนเรียงตัวอักษรในกระดาน Phonics ให้ตรงตามเสียง คำศัพท์ที่ได้ยิน

ขั้นฝึก

(15 นาที)

1. ครูพานักเรียนเล่นเกม Phonics Whisper โดยครูแบ่งนักเรียนออกเป็น 3 หรือ 4 ทีม (ขึ้นอยู่กับจำนวนนักเรียนในห้อง) และให้นักเรียนแต่ละทีมนั่งเป็นแถวให้เรียบร้อยแต่ละ ทีมให้มีจำนวนเท่ากัน หากไม่เท่ากันสามารถให้นักเรียน 1 คนออกมาเป็นผู้ช่วยครูได้
2. แต่ละทีมส่งตัวแทนมา 1 คน เพื่อเป็นคนฟังคำศัพท์จากครู จากนั้นเมื่อครูให้สัญญาณว่า “Go!” นักเรียนตัวแทนของกลุ่มจะต้องวิ่งไปกระซิบคำศัพท์ให้กับเพื่อนตำแหน่งถัดไป และเพื่อนคนที่ได้รับคำศัพท์มาจะต้องกระซิบไปอีกคนถัดไปทำไปเรื่อยๆจนถึงคนสุดท้าย ให้คนสุดท้ายวิ่งไปยืนตรงคำศัพท์ที่ได้ยิน นักเรียนคนสุดท้ายของแต่ละทีมคนใดวิ่งไปยืน ตรงคำศัพท์เร็วที่สุดและถูกต้อง ทีมนั้นจะได้ 1 คะแนน
3. เมื่อเล่นเกมเสร็จ ทบทวนการประสมเสียงก่อนพานักเรียนไปยังกิจกรรมขั้นสร้างสรรค์

ขั้นสร้างสรรค์

(15 นาที)

1. นักเรียนจับกลุ่ม กลุ่มละ 4-5 คน
2. แต่ละกลุ่มจับฉลากเลือกนิทานประจำกลุ่ม นักเรียนในกลุ่มช่วยกันฝึกอ่านนิทานประจำกลุ่ม
3. นักเรียนในกลุ่มฝึกซ้อมการแสดงพากษ์นิทาน โดยจะมีคนอ่านเรื่องและคนแสดงซึ่งให้นักเรียนแบ่งหน้าที่กันเอง และครูเป็นโค้ชช่วยฝึกและคอยให้คำแนะนำ
4. แต่ละกลุ่มนำเสนอการแสดงของตนเอง

ขั้นสรุป

(5 นาที)

1. ครูให้นักเรียนสะท้อนในสิ่งที่ได้เรียนว่าได้รับความรู้อะไร รู้สึกอย่างไร
2. ทบทวนเสียงตัวอักษรและทบทวนคำศัพท์ก่อนจบบทเรียน

Unit 8

Discover the Reading World with these Letters; qu, ou, oi, ue, er, ar

Activity 1

What sounds do these letters have?

qu

ou

oi

ue

er

ar

Activity 2

Let's Practice blending these sounds.

qu ee n -- /qu/ /ee/ /n/ → queen

qu i ck -- /qu/ /i/ /ck/ → quick

qu a ck -- /qu/ /a/ /ck/ → quack

sh ou t -- /sh/ /ou/ /t/ → shout

h ou se -- /h/ /ou/ /se/ → house

s ou n d -- /s/ /ou/ /n/ /d/ → sound

oi l -- /oi/ /l/ → oil

n oi se -- /n/ /oi/ /se/ → noise

p oi n t -- /p/ /oi/ /n/ /t/ → point

b l ue -- /b/ /l/ /ue/ → blue

t r ue -- /t/ /r/ /ue/ → true

c l ue -- /c/ /l/ /ue/ → clue

h er -- /h/ /er/ → her
 f er n -- /f/ /er/ /n/ → fern
 r u l er -- /r/ /u/ /l/ /er/ → ruler

c ar -- /c/ /ar/ → car
 c ar t -- /c/ /ar/ /t/ → cart
 ar t -- /ar/ /t/ → art

Vocabulary List

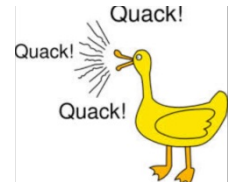
queen

quick

quack

shout

house

sound

oil

noise

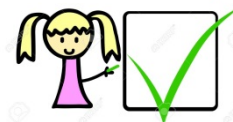
point

blue

true

clue

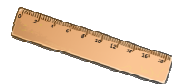
her

fern

ruler

car

cart

art

Activity 3

Circle the words that you hear.

1. quick	sick	tick	click
2. quack	queen	quick	quail
3. car	cart	bard	large
4. art	fast	north	hard
5. her	fern	insert	hammer
6. soil	noise	point	coin
7. shout	mouse	house	out
8. seed	sound	said	sooth
9. blue	clue	sound	boil
10. start	out	true	point

Activity 4

Read and Perform.

The quick squid quacks at the duck. Koo, koo, quack ,quack, says the squid. Quack, quack, the duck quacks back. Quit quacking squid. You are no duck and you can't quack. Only ducks go quack, and I say quack quack!

We aren't the grouches. We don't want a mouse. We only want grouches around in our house. We are grouches, and we like to pout. We like to grumble and grouse all about. We are the grouches, and we loudly shout, get out little mouse! Get out, out, out, out!

Troy is a boy who enjoys playing with his toy toilet. His toilet has a noisy flush and it is tons of fun. Troy's toy toilet really annoys his mum. Mum doesn't enjoy the noisy sound of the flush. Mom wishes that Troy would avoid the toilet and find a new toy. Troy may like to play with coin.

Blue is good dog. He likes to play. He likes to play with a clue. One day, he has a clue. He finds blue glue. He thinks it is the true clue, but it is not. He finds another clue. It is the true clue. Blue, the dog, has fun. He wants to find another clue.

Amber ran after Jennifer. Jennifer ran faster than Amber. She ran down by the fir trees. She hid under the ferns. Amber looked for her sister. Amber heard something squirm. Was it a bird? Was it a cat? Then Jennifer jumped out with flowers in her hands. They went home with a lot of flowers.

Mark marched down to the barn. It was not far across the yard. He did not need his car. Inside the barn, he had lots of jars. He also had some yarn. He wanted to make some art. So, he filled up a cart. Then he marched back to the farm.

Unit 9

Magic “e”

- Objectives: 1. To be able to recognize the difference of using letter “e” at the end of words.
2. To be able to spell and read words that have “e” at the end.
3. To be able to read a short story aloud

- วัตถุประสงค์
1. สามารถสังเกตความแตกต่างของหลักการอ่านสะกดคำศัพท์ที่ลงท้ายด้วยตัวอักษร e
 2. สามารถอ่านสะกดคำศัพท์ที่ลงท้ายด้วยตัวอักษร e ได้
 3. สามารถอ่านออกเสียงนิทานสั้นๆได้

กลุ่มผู้เรียน นักเรียนชั้นประถมศึกษาในช่วงชั้นที่ 2 (ป.4, ป.5, ป. 6)

- อุปกรณ์
1. บัตรตัวอักษร a_e, i_e, o_e, u_e
 2. บัตรคำศัพท์ ซึ่งคำศัพท์มีดังนี้ bake, cane, tape, bike, pipe, white, toe, note, home, cute, tube, huge

ตัวอย่างบัตรคำศัพท์

b a k e

3. Dictionary
4. video clip เกี่ยวกับ Nursery Rhyme
5. กระดาน phonics

- ขั้นนำ
- (10 นาที)
1. ครูแสดงบัตรตัวอักษร a_e, i_e, o_e, u_e ให้นักเรียนดู และให้นักเรียนเดาว่าตัวอักษรที่มี e ลงท้ายน่าจะเป็นเสียงอะไร
 2. ครูแสดงบัตรคำศัพท์และให้นักเรียนสังเกตว่าคำศัพท์แต่ละคำมีเสียงตัวอักษรสระตรงกลางที่ลงท้ายด้วย e ในบัตรตัวอักษรใด เช่น bake = a_e, pipe = i_e เป็นต้น

3. ครูอ่านคำศัพท์และถามนักเรียนอีกครั้งว่าเสียงตัวอักษรที่ครูแสดงให้ดูใช้แทนเสียงอะไร เช่น bake = /b/ /ei/ /k/ เสียงสระตรงกลางอ่านเป็นเสียง “ei” เหมือนชื่อตัวอักษร “a”

4. ครูสรุปหลักการใช้ magic “e” ว่า หากคำศัพท์ใดที่มีสระตรงกลางแล้วลงท้ายด้วย “e” ให้เสียงสระตรงกลางใช้เสียงตามชื่อตัวอักษรของสระตรงกลางคำศัพท์ เช่น cute สระตรงกลางคือ “u” ให้ควบเสียงพยัญชนะต้นกับเสียง “u” ซึ่งจะทำให้อ่านว่า /k/ /yu/ /t/ = cute

ขั้นสอน

(20 นาที)

1. ครูสอนประสมเสียงโดยการนับตัวอักษรในบัตรคำแล้วถามนักเรียนว่าคำศัพท์นี้มีกี่เสียง มีเสียงอะไรบ้าง จากนั้นครูออกเสียงตัวอักษรที่ละตัวในคำศัพท์เป็นต้นแบบ ให้นักเรียนประสมเสียงตามครู ครูแสดงบัตรคำศัพท์คำใหม่และกระตุ้นให้นักเรียนช่วยกันประสมเสียง

ตัวอย่างการสอนประสมเสียง

Teacher: How many sounds does this word have?

One – two –three. (นับไปพร้อมกันกับผู้เรียนเมื่อสอนครั้งแรก)

Yes, there are three sounds.

What sounds? /b/ /a/ /k/ /e/

Students: /b/ /a/ /k/ /e/

Teacher: Say it quickly, please. /b/ /a/ /k/ /e/ -- “bake”

2. ครูให้นักเรียนเปรียบเทียบการสะกดคำศัพท์ที่อ่านตามปกติกับที่มี magic “e” ลงท้าย เช่น bit -- /b/ /i/ /t/ กับ bite -- /b/ /ai/ /t/ -- bite

3. ครูออกเสียงคำศัพท์แล้วให้นักเรียนเรียงตัวอักษรในกระดาน Phonics ให้ตรงตามเสียงคำศัพท์ที่ได้ยิน

ขั้นฝึก

(15 นาที)

1. ครูพานักเรียนเล่นเกม Magic “e” Snake ซึ่งอยู่ในแบบเรียนของนักเรียนในบทที่ 9 ครูให้นักเรียนจับกลุ่ม 3-4 คน แต่ละกลุ่มจะได้ลูกเต๋ากลุ่มละ 1 อัน วิธีเล่นเกมให้เล่นเหมือนเกมงูไต่บันได โดยให้ผู้เล่นสลับรอบโยนลูกเต๋า ผู้เล่นคนที่ 1 โยนได้เลขอะไรให้เดินตราสัญลักษณ์ของตนเองจำนวนช่องเท่ากับตัวเลขที่โยนได้ เมื่อไปหยุดตรงช่องใดให้อ่าน

คำศัพท์ช่องนั้น แล้วสลับให้ผู้เล่นคนที่ 2 โยนลูกเต๋า ทำไปเรื่อยๆจนมีผู้เล่นไปหยุดตรงช่อง Finish ให้ผู้เล่นคนนั้นเป็นผู้ชนะ

2. เมื่อแต่ละกลุ่มหาผู้ชนะได้แล้ว ครูตรวจสอบความถูกต้องของการอ่านโดยให้นักเรียนช่วยกันอ่านคำศัพท์ในเกมพร้อมกันก่อนเข้าสู่กิจกรรมขั้นสร้างสรรค์

ขั้นสร้างสรรค์

(15 นาที)

1. ให้นักเรียนจับกลุ่มกัน 4-5 คน และให้แต่ละกลุ่มเลือก Nursery Rhyme ในแบบเรียนกลุ่มละ 1 เรื่อง
2. ครูเปิด วีดีโอ เพลง Nursery Rhyme ให้นักเรียนดู เพลงละ 1 รอบ
3. สมาชิกแต่ละกลุ่มช่วยกันฝึกอ่าน Nursery Rhyme ประจำกลุ่ม และออกแบบการนำเสนอ ผู้สอนทำหน้าที่เป็นโค้ชช่วยแนะนำ
4. แต่ละกลุ่มนำเสนอ Nursery Rhyme ประจำกลุ่ม
5. แต่ละกลุ่มประเมินผลงานตนเอง

ขั้นสรุป

(5 นาที)

1. ครูให้นักเรียนสะท้อนในสิ่งที่ได้เรียนว่าได้รับความรู้อะไร รู้สึกอย่างไร
2. ทบทวนเสียงตัวอักษรและทบทวนคำศัพท์ก่อนจบบทเรียน

Unit 9

Magic “e”

Activity 1

What can magic “e” do?

_a_e

_i_e

_o_e

_u_e

_e_e

Activity 2

Let’s practice using magic “e”

b a k e -- /b/ /ei/ /k/ → bake

b i k e -- /b/ ai/ /k/ → bike

c a n e -- /c/ /ei/ /n/ → cane

p i p e -- /p/ /ai/ /p/ → pipe

t a p e -- /t/ /ei/ /p/ → tape

wh i t e -- /wh/ /ai/ /t/ → white

t o e -- /t/ /ou/ → toe

c u t e -- /c/ /yu/ /t/ → cute

n o t e -- /n/ /ou/ /t/ →

t u b e -- /t/ /yu/ /b/ → tube

h o m e -- /h/ /ou/ /m/ → home

h u g e -- /h/ /yu/ /g/ → huge

c o m p l e t e -- /c/ /o/ /m/ /p/ /l/ /ee/ /t/ → complete

Activity 3 Vocabulary List

bake

cane

tape

bike

pipe

white

toe

note

home

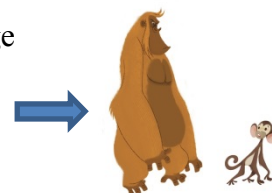
cute

tube

huge

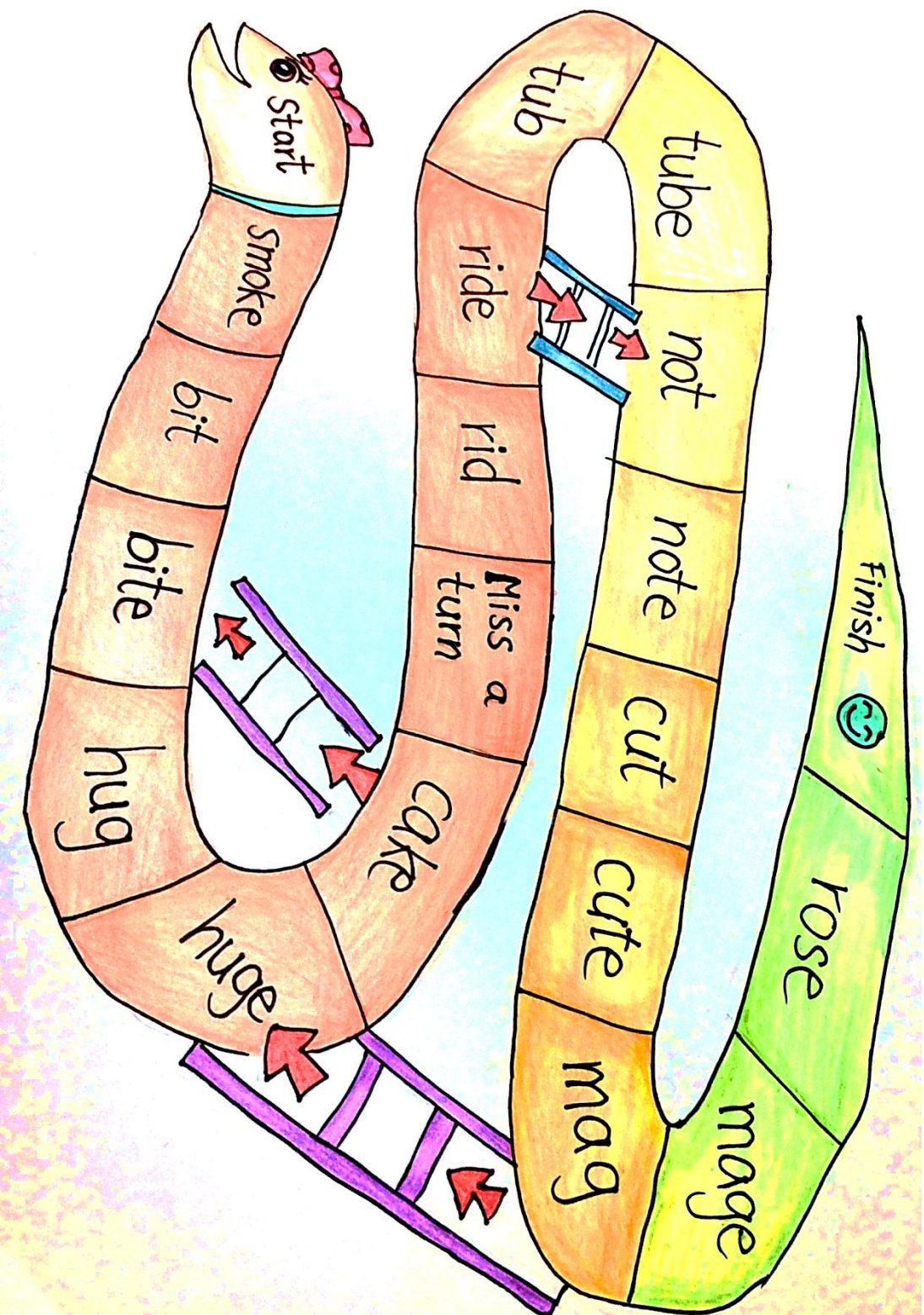

Activity 3 Listen and circle the words you hear.

1. man	mane
2. can	cane
3. pip	pipe
4. rid	ride
5. bak	bake
6. tub	tube
7. hug	huge
8. not	note
9. vot	vote
10. cut	cute

Activity 4

Let's play with Magic "e" Snake.

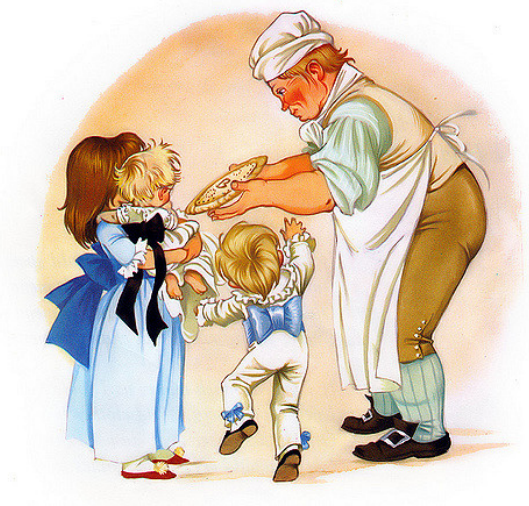
Read and Perform. Get into groups of 3-5 and choose a nursery song to read and perform.

Pat a Cake

Pat-a-cake, pat-a-cake, baker's man,
Bake me a cake as fast as you can.
Pat it and roll it and mark it with a B,
And put it in the oven for baby and me.

Pat-a-cake, pat-a-cake, baker's man,
Bake me a cake as fast as you can.
Mix it and stir it and bake it just right,
Good from the first till the very last bite.

Pat a cake, Pat a cake, baker's man
Bake me a cake as fast as you can;
Pat it and prick it and mark it with a 'B',
And put it in the oven for Baby and me.

Riding a Bike

I've got my helmet and pads.
Now it's time to go,
time to ride my bike a little fast and a little slow.
I keep safe and smart and have lots of fun.
What a joy to feel the breeze in the lovely sun.
Oh, I like to ride around in circles.
I ring my bell as I ride.
3Pedal up, up, up, up the hill
and then race down the other side.

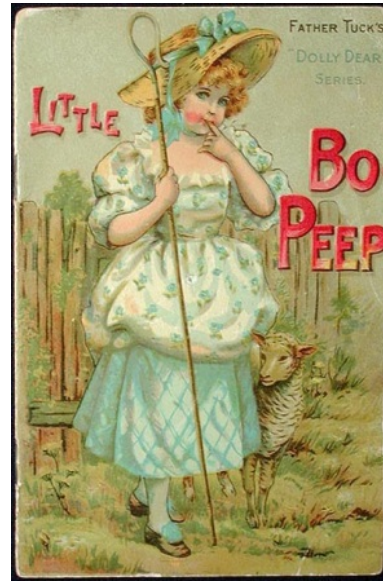
Little Bo-Peep

Little Bo-Peep has lost her sheep
and doesn't know where to find them.

Leave them alone and they will come home,
wagging their tails behind them.

Little Bo-Peep has lost her sheep
and doesn't know where to find them.

Leave them alone and they will come home,
wagging their tails behind them.

Old Mother Hubbard

Old Mother Hubbard
Went to the cupboard
To get her poor dog a bone;
But when she got there
The cupboard was bare,
And so the poor dog had none.

She went to the baker's
To buy him some bread;
But when she came back
She thought he was dead.

She went to the joiner's
To buy him a coffin;
But when she came back
The sly dog was laughing.

Learning Log

Answer Keys

Unit 1

Activity 2 Let's play!

1. c --- /c/	2. e --- /e/	3. f --- /f/	4. h --- /h/	5. J --- /j/
6. m --- /m/	7. q -- /qu/	8. S --- /s/	9. v --- /v/	10. x --- /x/ (ks)

Activity 3 Listen and circle

1. d dog	2. m man	3. z zebra	4. p pen	5. q queen
6. y yawn	7. t tennis	8. e egg	9. u umbrella	10. v van

Unit 2

Activity 3 Listen and write a number for each word you hear.

(1) tip	(2) pan	(3) pin	(4) tin	(5) nip
(6) nap	(7) tan	(8) sip	(9) pit	(10) in
(11) sit	(12) tap	(13) pat	(14) sat	

Unit 3

Activity 3 Listen and choose the correct number for each item.

A (2) den	B (3) cap	C (3) crack
D (1)	E (rip)	

Unit 4

Activity 4 (There are many possibilities to answer each item.)

1. The (bug) is on the (leg).
2. The (frog) nips the socks and sits at the (bed).
3. The (man) ran to the (cup).
4. The (dog) is fat and he has a (gun).

5.The (bob) is soft and it is on the (dog).

Unit 5

Activity 3 Listen and circle the words you hear.

1. boat	2. jeep	3. train	4. die	5. corn

Unit 6

Activity 3 Circle the word that you hear for each item.

1. food	2. Van	3. swim	4. Buzz	5. zip
6. groom	7. book	8. string		

Unit 7

Activity 3 Circle the word you hear for each item.

1. shop	2. fetch	3. box	4. happy
5. that	6. thumb	7. yell	8. Chip

Unit 8

Activity 3 Circle the words that you hear.

1. quick	2. queen	3. cart	4. hard	5. fern
6. coin	7. shout	8. sound	9. clue	10. Point

Unit 9

Activity 3 Listen and circle the words you hear.

1. mane	2. can	3. pipe	4. rid
5. bake	6. tub	7. hug	8. note
9. vote	10. cut		

ประวัติผู้วิจัย

1. ชื่อ - นามสกุล (ภาษาไทย) นางสาวศิวภรณ์ ไสโต

ชื่อ - นามสกุล (ภาษาอังกฤษ) Miss Siwaporn Saito

2. เลขหมายบัตรประจำตัวประชาชน 3-6703-00439-33-3

3. ตำแหน่งปัจจุบัน

- ตำแหน่งบริหาร ไม่มี

- ตำแหน่งทางวิชาการ อาจารย์

- เวลาที่ใช้ทำวิจัย 5 ชั่วโมง: 1 สัปดาห์

4. หน่วยงานและสถานที่อยู่ติดต่อได้สะดวก พร้อมหมายเลขโทรศัพท์ โทรสาร และไปรษณีย์

อิเล็กทรอนิกส์ (e-mail)

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ตำบลสะเดียง อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์
รหัสไปรษณีย์ 67000 โทรศัพท์ และโทรสาร 056-717-147

Email: pop_saito@hotmail.com

5. ประวัติการศึกษา

อักษรศาสตรบัณฑิต สาขาภาษาฝรั่งเศส จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

กำลังศึกษา ปรัชญาดุสิตบัณฑิต สาขาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

6. สาขาวิชาการที่มีความชำนาญพิเศษ

การสอนภาษาอังกฤษ การจัดทำชุดการเรียนรู้ และหลักสูตรภาษาอังกฤษ

7. ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานวิจัยทั้งภายในและภายนอกประเทศ โดยระบุ
สถานภาพในการทำการวิจัยว่าเป็นผู้อำนวยการแผนงานวิจัย หัวหน้าโครงการวิจัย หรือผู้ร่วม
วิจัยในแต่ละผลงานวิจัย

7.1 ผู้อำนวยการแผนงานวิจัย ---

7.2 หัวหน้าโครงการวิจัย :

7.2.1 การเปรียบเทียบความพร้อมในการจัดการศึกษาระหว่างสถานศึกษาในสังกัด
คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานและสถานศึกษาในสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น :
สาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ปีงบประมาณ 2556

7.2.2 การพัฒนาชุดกิจกรรมภาษาอังกฤษ เรื่อง คำศัพท์ไอซีทีพื้นฐานสำหรับนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีงบประมาณ 2558

7.2.3 การพัฒนาชุดการเรียนรู้ผลิตภัณฑ์จากกล้วยหินเพื่อพัฒนาอาชีพ ปีงบประมาณ
2560

7.3 งานวิจัยที่ทำเสร็จแล้ว : ชื่อผลงานวิจัย ปีที่พิมพ์ การเผยแพร่ และแหล่งทุน

7.3.1 เรื่อง : การพัฒนาชุดกิจกรรมภาษาอังกฤษ เรื่อง คำศัพท์ไอซีทีพื้นฐานสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีงบประมาณ 2558

ปีที่พิมพ์ : 2560

การเผยแพร่ : นำเสนอบทความภาคบรรยาย ในการประชุมสัมมนาวิชาการ นำเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ เครือข่ายบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัย ราชภัฏภาคเหนือ ครั้งที่ 16 และการประชุมวิชาการระดับชาติ มหาวิทยาลัย ราชภัฏเพชรบูรณ์ ครั้งที่ 3 “งานวิจัยเพื่อพัฒนาท้องถิ่น” ในวันที่ 22 กรกฎาคม 2559 ณ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

แหล่งทุน : สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

7.3.2 เรื่อง : การเปรียบเทียบความพร้อมในการจัดการศึกษาระหว่างสถานศึกษาในสังกัดคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานและสถานศึกษาในสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น : สารการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ปีงบประมาณ 2556

ปีที่พิมพ์ : 2558

การเผยแพร่ : -

แหล่งทุน : สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

7.4 งานวิจัยที่กำลังทำ : ชื่อข้อเสนอการวิจัย แหล่งทุน และสถานภาพในการทำวิจัยว่าได้ทำการวิจัยลุล่วงแล้วประมาณร้อยละเท่าใด

7.4.1 เรื่อง : การพัฒนาชุดการเรียนรู้ผลิตภัณฑ์จากกล้วยหินเพื่อพัฒนาอาชีพ ปีงบประมาณ 2560

สถานภาพในการทำวิจัย : กำลังดำเนินการตีพิมพ์เพื่อเผยแพร่งานวิจัย

7.4.2 เรื่อง : การพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนแบบจอลี่ โฟนิคส์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีงบประมาณ 2561

สถานภาพในการทำวิจัย : กำลังดำเนินการ